

เส้นทางของนักสู้ใน **ยุทธจักร**
เส้นทางใหม่ของ **กำลังภายใน**

เส้นทาง ของ **จอม ยุทธ**

武道胭脂劫

เล่ม

1

ประพันธ์ เรียบเรียง
ซีเบีเล้ง (司马翎) น.นพรัตน์

เส้นทาง ขอบ

武道胭脂劫

เล่ม

1

การอ่านคือการแก้ปัญหา

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ท่องไปในโลกหนังสือออนไลน์ของพวกเขา

SIAM INTER
Multi-media

ได้ที...

website www.smm.co.th, www.boolimthai.com facebook www.facebook.com/siaminterbooks

ข้อมูลทางบรรณานุกรม
ซีเบิ้ล : เขียน, น.นพรัตน์ : แปล.
เส้นทางของจอมยุทธ์ เล่ม 1. -- กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, 2555.
272 หน้า.
1.นวนิยายจีนกำลังภายใน. I.ชื่อเรื่อง.
ISBN : 978-616-254-545-0

ชื่อหนังสือ : เส้นทางของจอมยุทธ์ เล่ม 1

ผู้เขียน : ซีเบิ้ล

ผู้แปล : น.นพรัตน์

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง : ธันวาคม 2555

จำนวน : 272 หน้า

ราคา : 220 บาท

The Way and the End / 武道無窮 # 1

© 1999 by SUNG ENTERPRISE INC.

All rights reserved. First published in Taiwan by Chen Shan Mei Publishing Co.
Thai translation rights arranged with ChineseKungfu Inc. and Siam Inter Books,
a division of Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยเป็นของ สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ภายใต้การดูแลของ บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ใดๆ ไม่ว่ารูปแบบ หรือวิธีการใดๆ ในกระบวนการเลือกเทคนิค
การบันทึก การถ่ายภาพ หรือวิธีการใดโดยไม่ได้รับอนุญาต
ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์หนังสือเท่านั้น

ผู้จัดพิมพ์

คณะที่ปรึกษา

ผู้อำนวยการสายกองบรรณาธิการพ็อกเก็ตบุ๊ค

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

เลขานุการกองบรรณาธิการ

ผู้จัดการฝ่ายเตรียมผลิต

หัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานปกและสื่อสิ่งพิมพ์

หัวหน้าแผนกศิลปกรรม กองงานศิลปกรรมออกแบบรูปเล่ม

กองงานศิลปกรรม

ออกแบบปก

จัดรูปเล่ม

หัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร

รองหัวหน้ากองงานพิสูจน์อักษร

พิสูจน์อักษร

ผู้อำนวยการใหญ่สายงานธุรกิจสิ่งพิมพ์

ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์

ผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ

ผู้อำนวยการใหญ่สายการผลิตและพัฒนาสินค้า

ฝ่ายการผลิต

แยกสี

พิมพ์ที่

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์

ระวี โหลทอง, สมชาย กุศลสมบัติ, สฤทธกุล แจ่มสมบัติ, วิฑูร นิรันดร์ฉาย,

อัญชลี ธีระสินธุ์, วิรัตน์ วัฒนศิริสกุล, ปราชญ์ ไชยคำ, นวพร สิทธิชนวิธาน,

ภูษณภรณ์ เกษมศิริการณ

เอกราช สุทธิกุลพิพัฒน์

สิทธิเดช แสนสมบูรณ์สุข

ศรัทธา บุญประเสริฐ

ธวัช ทวีวาร

ปริญญญา สุขักกิต

อรุณพร พานบุตร

นพกานต์ วงษ์คล้าย

เมธวาทิต บุญบงการรัตน์

ประทีป รัตนชาติ, ภคิน พันธ์อำพล,

ชนมวีระดา จุฑาจินดา, จรัสพรรณ มากรอด

นพกานต์ วงษ์คล้าย

ภคิน พันธ์อำพล

สุชาดา บุญเสริมเจริญสุข

พรทิพย์ พงษ์จำปา

เอกพงษ์ พลเลิศ

ดวงตา เขียวเกิด

ณัชชา นันทศิริวงค์

กิตติวัฒน์ นิรันดร์ฉาย

อุษิ ศิระจินดา

ปวิวิติ นันทาประเท, อุทิศ วิริยโน

SS Film Process

บริษัท กีเลนการพิมพ์ จำกัด

บริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน) 459 ซ.ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก

เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310

โทร: 0-2694-3031-33 ต่อ 1601-1607, 0-2276-5035-39

ลูกค้าสัมพันธ์ : โทร. 0-2693-0904

กำเนิดสำนักพิมพ์

“เส้นทางของจอมยุทธ์” เป็นผลงานของซีเบ้เล้ง อีกหนึ่งปรมาจารย์ยอดนักเขียนแห่งวงการกำลังภายใน ที่แม้แต่ห้วงอียังยึดถือเป็นหนึ่งในแรงบันดาลใจ

เรื่องที่ผ่านมาสายตานักอ่านก่อนหน้านี้คือเรื่อง “ดาบกระซอกเลือด” ก็นับว่าเป็นนวนิยายกำลังภายในเรื่องเอกที่ดุเดือดและโดดเด่น

เส้นทางของจอมยุทธ์ เป็นเรื่องราวของซิมอู บุรุษหนุ่มผู้ซื่อชาและปล่อยวางต่อชีวิต เล่าถึงลี้เซี้ยที่ค้นหาสุดยอดวิถีแห่งดาบ

ตลอดทั้งเรื่อง ซีเบ้เล้งดำเนินเรื่องราวได้อย่างแปลกใหม่ หากแต่เข้าใจและยากที่จะคาดเดาถึงตอนต่อไปได้ นับเป็นเส้นทางสายใหม่ของนวนิยายกำลังภายในอย่างแท้จริง

เมื่อท่านอ่านจนจบจะพบว่า เหตุใดซีเบ้เล้งจึงเป็นหนึ่งในแรงบันดาลใจของห้วงอี้ และเหตุใดซีเบ้เล้งจึงกลายเป็นปรมาจารย์แห่งนวนิยายกำลังภายใน

กำเนิดแปล

เรื่องเส้นทางของจอมยุทธ์เป็นผลงานยุคกลางของซีเบ่เล้ง สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์จำหน่าย โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากสำนักพิมพ์เจินซั่งเม่ย ซึ่งเป็นผู้ถือลิขสิทธิ์ผลงานของซีเบ่เล้งอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งในการจัดพิมพ์ครั้งนี้ ผมยังออกเสียงตัวละครเป็นภาษาแต้จิ๋วดั้งเดิม

เส้นทางของจอมยุทธ์แปล-เรียบเรียงจากต้นฉบับภาษาจีนชื่อ **บู๊ลิ้มฮวงลุยจิบ** (แปลตรงตัวว่าประมวลพายุลูกปืนบู๊ลิ้ม) ซึ่งซีเบ่เล้งเขียนขึ้นระหว่างปี ค.ศ. 1969-1970 ประกอบด้วยภาคแรกคือ **บู๊เต๋า** (เส้นทางนักบู๊) กับภาคที่สองคือ **อิงจีเกียบ** คำอิงจีแปลตรงตัวว่าขาด ต้องการสื่อความหมายถึงหญิงงาม จึงแปลว่าภัยกัลปพฤกษ์งาม ถึงแม้แบ่งเป็นสองภาค แต่เป็นเรื่องราวที่ดำเนินอย่างต่อเนื่อง จึงเรียกรวมเป็นเส้นทางของจอมยุทธ์

ซีเบ่เล้งได้ชื่อว่าเป็นนักเขียนในดวงใจของโก้วเล้ง และเป็นนักเขียนที่จุดประกายความคิดให้กับหวงอี้ สำหรับเรื่องเส้นทางของจอมยุทธ์ เป็นการพลิกฟื้นเปลี่ยนแนวครั้งสำคัญของนักเขียนท่านนี้ ทำการชักนำนวนิยายกำลังภายในสู่เส้นทางอีกสายหนึ่ง เขียนถึงตัวละครชายหญิงที่มีสีสันแตกต่าง จอมดาบที่แสวงหาสุดยอดของฝีมือ ไม่เสียดายกับการต่อสู้สักระยู่เพื่อผลักดันวิชาการต่อสู้ขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง นอกจากเพลงดาบที่เฉียบขาดดุเดือด ยังเขียนถึงเคล็ดวิชาอันลึกล้ำ บรรยายอารมณ์เน้นความรู้สึก จำแนกแยกแยะอย่างละเอียดลึกซึ้ง จากเหตุการณ์

หนึ่งสู่อีกเหตุการณ์หนึ่ง โดยที่ท่านไม่มีวันคาดเดาต่อไปได้
ดังนั้นเส้นทางของจอมยุทธ์ไม่เพียงเป็นเส้นทางของนักสู้
ผู้กล้าในยุทธจักร ทั้งยังเป็นเส้นทางอีกสายหนึ่งของนวนิยาย
กำลังภายในที่ท่านไม่ควรพลาด

น.นพรัตน์

ปรมาจารย์แห่งยุคซีเบิ้ล คุณท่าแห่งนวนิยายกำลังภายใน

ได้วันยุคแรก (ระหว่างปี ค.ศ. 1950-1974) การอ่านนวนิยายกำลังภายในเป็นทางเลือกของความบันเทิงระดับชาวบ้าน อาจารย์ชั้นมัธยมของผู้เขียนท่านหนึ่งเคยระบุเมื่อปี ค.ศ. 1965 ว่า นวนิยายกำลังภายในมีส่วนช่วยในการนำความสงบสุขมาสู่สังคมในยุคสมัยที่ถูกจำกัดทางความคิด เป็นคำกล่าวที่ตรงกับความเป็นจริง เวลาเมื่อนี้ก็ทบทวนดูเห็นด้วยอย่างมาก

ชุดผลงานซีเบิ้ลทั้งยี่สิบหกเรื่อง* เป็นเพื่อนเคียงคู่กับข้าพเจ้าจนเติบโตใหญ่ ตอนนั้นข้าพเจ้าเพียงรู้สึกว่าน่าอ่านมาก น่าอ่านกว่านวนิยายเรื่องอื่น ยี่สิบสี่ปีที่ย้ายถิ่นฐานไปยังสหรัฐอเมริกา ตั้งแต่ทำงานวิจัยจนถึงก่อร่างสร้างตัว แต่งงานมีครอบครัวจนถึงเป็นบิดาของบุตร ยังคงอ่านซ้ำอยู่เสมอ ตอนแรกนอกจากช่วยให้ข้าพเจ้าหายคิดถึงบ้านเกิด ยังช่วยผ่อนคลายจิตใจ เกิดจินตนาการนึกฝัน พร้อมกับประสบการณ์ชีวิตที่พอกพูน ข้าพเจ้าค่อยๆ ศึกษาศึกษาและไต่ตรวนอีกชั้นหนึ่ง พบว่าผลงานของซีเบิ้ลนอกจากชวนให้ผู้อ่านอ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยไม่รู้เบื่อ ตอบสนองความต้องการของการอ่านนวนิยายแล้ว ในหนังสือยังครอบคลุมวิชาความรู้อันอุดมสมบูรณ์ ทั้งหลักปรัชญาพุทธ เต๋า และบัณฑิตหยู รวมทั้งวิชาดาราศาสตร์ ภูมิศาสตร์ แพทยศาสตร์ การเสี่ยงทาย วิชาลัทธิขงจื้อ ศาสตร์ฮวงจุ้ย โบราณวัตถุและ

* หมายถึงผลงานที่ใช้นามปากกาซีเบิ้ลนามปากกาเดียว

ตัวหนังสือภาพวาด ทั้งหมดนี้สอดแทรกไปในเนื้อหาอย่างกลมกลืน โดยไม่มีกลิ่นอายของวิชาการแม้แต่หน่อย ดังนั้นขณะที่พวกเราเปิดรับการบรรยายที่มีชีวิตชีวาและเนื้อเรื่องที่ชวนติดตาม ยังได้รับประโยชน์โดยไม่รู้ตัว บางทีนี่เป็นเหตุผลที่ผู้ทรงภูมิความรู้จึงชมชอบผลงานของซีเบ้เล้ง ซึ่งในความเป็นจริง ผลงานของซีเบ้เล้งผ่านการทดสอบของกาลเวลา แม้ผ่านมานานยังทันสมัยอยู่เสมอ

บุคคลที่ผิดแผกเมื่ออ่านผลงานของซีเบ้เล้งจะเกิดความรู้สึกที่แตกต่าง แต่ส่วนที่เป็นที่ยอมรับของทั้งหมดคือ ถึงแม้ผลงานของเขาแฝงหลักตรรกะ ประลองปัญญาและกุศโลบาย แตกต่างกับนวนิยายสืบสวนสอบสวนของญี่ปุ่นและทางตะวันตก กล่าวคือตรรกะของซีเบ้เล้งแสดงออกผ่านทางชีวิตประจำวันของตัวละคร การถ่ายทอดออกมาหลังการพบปะระหว่างบุคคล ล้วนแต่สมเหตุสมผล มิใช่ว่าคนดีจุ๋ๆ กลายเป็นคนเลว คนเลวกลับกลายเป็นคนดี

ภายใต้การแยกแยะที่ละเอียดพิบคูลของจุลทรรศน์ ฉายเห็นนิสัยใจคออันซับซ้อนของคน ช่วยบริหารสมองของผู้อ่าน มีน้ำเล้ามีเจ้าของกิจการเทคโนโลยีผู้หนึ่งยอมรับว่าการอ่านผลงานของซีเบ้เล้ง มีส่วนช่วยการบริหารจัดการของเขา ยังมีประโยชน์กว่าหนังสือแนวตำราพิชัยสงครามซุนวูในห้องตลาด ข้าพเจ้าขอเสนอให้โปรเฟสเซอร์ที่สอนวิชาจิตวิทยา วิชาสัมพันธภาพ การบริหารองค์กร การเจรจาต่อรอง ตลอดจนเหลี่ยมเล่ห์แต่มีคุณและวิเทโศบาย ควรที่จะผนวกผลงานของซีเบ้เล้งเป็นหนังสืออ่านประกอบ

พลังการสร้างสรรค์ของซีเบ้เล้ง นอกจากแสดงออกทาง

เจาะลึกถึงนิสัยใจคอของคน การวิเคราะห์ที่ละเอียดอ่อนแล้ว ทั้ง ธรรมชาติบาริยาวิชาการต่อสู้ ยกตัวอย่างในเรื่องที่เกยงแจยังก็ (ผู้ กล้าหาญนิรนาม) ทำการหล่อหลอมบทกวีไปในเพลงสลับ ทาง หนึ่งเอื้อนกี ทางหนึ่งร้ายรำสลับ เมื่อเขียนเรื่องอิมเบ็งนัยฮ้อ (ธรณี ประลัย) ก็ก้าวล้ำไปอีกชั้น โดยการหลอมรวมจิตรกรรมภาพวาด ไปในเพลงกระบี่ ในผลงานหลายเรื่องบรรยายถึงการฝึกปรือทาง จิตวิญญาณ การตอบสนองต่อพลังสภาวะ การใช้จิตสำนึกสยบ ศัตรูที่เป็นแก่นแท้ของวิชาบู๊ ทั้งยังพบด้วยความตื่นเต็นว่า งาน วิจัยด้านชี่กงของโปรเฟสเซอร์หลี่ซื่อเชินแห่งมหาวิทยาลัยไถวาน บางส่วนช่วยพิสูจน์การบรรยายวิชาการต่อสู้ของซีเบ่เล้ง หลักวิถี แห่งเต๋าครั้งโบราณกาลกับความคิดสร้างสรรค์ของซีเบ่เล้งกลับ สอดคล้องกับวิทยาศาสตร์ยุคปัจจุบัน ถือเป็นก้าวใหม่ของการ พัฒนาการสู่วิทยาศาสตร์ชีววิทยาในอนาคต

เซียงกัวเตีย* เห็นว่าซีเบ่เล้งเป็นนักเขียนอัจฉริยะ จางซี้กั๋ว**

ยกย่องซีเบ่เล้งเป็นยอดนักเขียนในนักเขียนนวนิยายกำลังภายใน ไก่เล้งก็ให้การยกย่องซีเบ่เล้งอย่างสูง นักวิจารณ์เยี่ยงหงเซ็งระบุว่า ในวรรณกรรมกำลังภายในของไต้หวัน ซีเบ่เล้งถูกวางในตำแหน่ง สืบทอดเจตนาธรรมณัชนรุ่นก่อน ชี้ทางสว่างแก่คนรุ่นหลัง บิดา ผู้ล่งลับซ่งจินเหียน (ผู้ก่อตั้งสำนักพิมพ์จินสั้งเม่ย) ระบุว่าซีเบ่เล้ง เป็นผู้นำนวนิยายกำลังภายในยุคใหม่ ผลงานของเขาทั้งสืบทอด แบบแผนโบราณและริเริ่มสร้างสรรค์ใหม่ สำนวนความเรียง กระชับรัดกุม เนื้อเรื่องเกี่ยวโยงกันตั้งแต่ต้นจนจบ ในผลงาน ทั้งยี่สิบกว่าเรื่องประกอบด้วยตัวละครหลากหลายหลากสีหลากส้น ยากจะมี เรื่องใดซ้ำกับรุ่นก่อน นักอ่านนอกจากเพลิดเพลินกับการอ่านแล้ว

* นามปากกาของสามศรีพี่น้อง หนึ่งในสามเคยเป็นนายกรัฐมนตรีในรัฐบาลประธานาธิบดีหม่าอิงจ้าว

** นักเขียนนวนิยายวิทยาศาสตร์ของจีน

ยังซึมซับรับเอาจริยะอันดีงามด้านความจงรัก กตัญญู เมตตา และ
คุณธรรมในวัฒนธรรมของจีนเข้าไป

ยี่สิบสี่ปีที่พักพิงที่สหรัฐอเมริกา ยังยึดมั่นต่อวัฒนธรรมของจีน
โดยส่วนตัววาดหวังว่า ขณะที่ชาวจีนทั่วโลกก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่
ยี่สิบเอ็ด ท่ามกลางกระแสนวนิยายวิทยาศาสตร์ยุโรปและ
นวนิยายสืบสวนสอบสวนของญี่ปุ่น เนื่องจากมีชุดผลงานของ
ซีเบ้เล็ง พวกเราสามารถกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า “พวกเราก็มี
หนังสือมหาชนที่เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมจีน มันมีชื่อว่า
นวนิยายกำลังภายใน”

ซ่งเต๋อลิ่ง

5 ธันวาคม ค.ศ. 1997

แคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา

บทที่ 1

ผู้มากับความตาย

คลื่นทะเลสาดซัดหินโสโครกที่ริมฝั่ง บังเกิดเสียงดังไม่ขาดหู
ชายหนุ่มชุดดำคนหนึ่งหยุดเท้าลง เงยหูสดับฟังเสียงคลื่นอันเป็น
นิรันดร์

เสียงคลื่นอันอีกทีก็ สร้างความอ้างว้างแก่เขากว่าเดิม เขา
กวาดตาสำรวจมองรอบข้าง พบเห็นบ้านช่องซอมซ่อต่ำเตี้ย ส่วน
ใหญ่ปิดประตูลง มาตรฐานว่าบางบ้านเปิดประตูออก ก็ไม่ปรากฏเงา
ร่างผู้คน

นี่เป็นหมู่บ้านประมงแห่งหนึ่ง กระทั่งที่ซอมซ่อแสดงว่า
หมู่บ้านนี้ไม่มั่งคั่งนัก ที่ผิดปรกติธรรมดาคือสภาพอันวิเวกไร้ผู้คน

ยามนี้เป็นเวลาหลังเที่ยง มาตรฐานว่าบุรุษฉกรรจ์ในหมู่บ้าน
ล้วนออกทะเลไปหาปลา สมควรมีสตรีและคนชราอยู่สานร่างแห
เด็กทารกเที่ยววิ่งเล่นจึงถูกต้อง

ชายหนุ่มชุดดำยิ้มด้วยความอ้างว้าง เดินถึงข้างบ่อน้ำแห่ง
หนึ่ง ทрудนั่งลงบนลูกกรงกันบ่อ พร้อมกับวางห่อผ้าที่แปดเปื้อน

ฝุ่นละอองลงกับพื้น

เขารูปร่างสูง ไหล่ปากกว้าง ตลอดทั้งร่างเปี่ยมพลัง มาตรา
ว่าเข้าใบหน้าค่อนข้างคล้ำ แต่เป็นเพราะรอนแรมเดินทาง กรำ
แดดลมเกินไป ใบหน้าของเขาหล่อเหลา แววดาถลอกกลิ้งปราด
เปรี้ยว แสดงว่าเป็นคนหนุ่มที่ฉลาดหลักแหลมผู้หนึ่ง

เขานั่งอยู่ชั่วขณะ ค่อยตักน้ำจากบ่อถึงหนึ่ง จัดแจงล้างหน้า
ทั้งดื่มลงไปหลายอีก จากนั้นทรุดนั่งบนลูกกรงกันบ่อดั้งเดิม ดูท่า
ในเวลาอันสั้นไม่คิดจากไป

ชั่วครู่ให้หลัง เขาได้ยินเสียงฝีเท้ารีบร้อนแผ่วเบาตั้งจาก
ด้านขวามือ เมื่อเหลียวหน้ามอง ที่แท้เป็นหญิงสาวชนบทนางหนึ่ง
หญิงสาวชนบทนี้กลับมีวงหน้าหมดจดงดงาม แต่ดวงตาทั้ง
คู่กลิ้งกลอกอย่างเร่งร้อน คล้ายกระต่ายที่ได้รับความตระหนก
ตัวหนึ่ง ชวนให้ผู้คนบังเกิดความเวทนา

นางหิวถึงไม่เดินถึงข้างบ่อ ยืนมือหมายตะปบเชือกที่ปากบ่อ
ชายหนุ่มชุดดำรวดเร็วกว่านางวูบหนึ่ง ตะปบเชือกที่
ปากบ่อทั้งถึงตักน้ำลงในบ่อ ตักน้ำบ่อขึ้นมาถึงหนึ่งโดยไม่ลำบาก
เกินแรง ยืนถึงเบื้องหน้านาง

หญิงสาวชนบทเงยหน้ามองดูเขาแวบหนึ่ง เห็นใบหน้าเขา
ประดับด้วยรอยยิ้มอันจริงใจ ต้องรีบถ่มน้ำไปอย่างลึ้มตัว เทลงใน
ถังไม้ของตัวเอง

ชายหนุ่มชุดดำกล่าวว่า

“ยังไม่เต็ม ข้าพเจ้าจะตักให้กับท่านอีกถึงหนึ่ง”

หญิงสาวชนบทปล่อยให้เขาตักน้ำถึงที่สอง และเทน้ำลงใน
ถังให้กับนาง ค่อยกล่าวว่า

“ท่าน...ท่านผ่านทางมาหรือ?”

นางต้องใช้ความพยายามไม่น้อย ค่อยเปล่งวาจาออกมา
ไปหน้าถึงกับกลายเป็นแดงก่ำ

ชายหนุ่มชุดดำประหลาดใจอยู่บ้าง กล่าวว่า

“ยอมผ่านทางมา หากข้าพเจ้าพักอยู่ที่นี่ ท่านไหนเลยไม่รู้
จักข้าพเจ้าได้?”

หญิงสาวชนบทกล่าวว่า

“อย่างนั้น...ท่านรีบไปเถอะ”

ชายหนุ่มชุดดำเลิกคิ้วกล่าวว่า

“เพราะเหตุใด?”

“รีบไปเถอะ หากชักช้าก็ไม่ทันการณ์แล้ว”

นางกล่าวถึงตอนท้าย คล้ายกำลังวิงวอนขอร้องเขาก็มีปาน

ชายหนุ่มชุดดำขบคิดอย่างว่องไวแล้วกล่าว

“ที่นี่จะเกิดเรื่องขึ้นหรือ?”

ความเงิบบังเอิญของหมู่บ้าน ทำให้เขาฉุกคิดถึงข้อนี้

จริงดังคาดหมาย หญิงสาวชนบทผงกศีรษะกล่าวว่า

“ถูกแล้ว”

“อย่างนั้นหากข้าพเจ้าเดินทางต่อ ไยมิใช่เผชิญกับคนเหล่า
นั้น?”

หญิงสาวชนบทรีบฟังจนงงงันดูบ ชายหนุ่มชุดดำกล่าวว่า

“ไม่มีสถานที่ให้ข้าพเจ้าหลบซ่อนตัวหรือไม่?”

หญิงสาวชนบทรีบสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ไม่มี ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ารับตัวท่านไว้”

“พวกท่านกลัวอะไรหรือ?”

“นี่เป็นซิงเจียง (ผู้ใหญ่บ้าน) สั่งไว้ ห้ามมิให้บ้านใดรับตัว
คนแปลกหน้า”

ชายหนุ่มชุดดำกล่าวว่า

“ซึ่งเจียงพักอยู่ที่ใด ข้าพเจ้าจะไปตกเหตุผลกับมัน ข้าพเจ้าเป็นคนผ่านทาง จะให้ข้าพเจ้าซ่อนตัวอยู่ที่ใด?”

หญิงสาวชนบทกล่าวว่า

“พวกเขาล้วนออกทะเลไปหาปลา บุรุษทั้งหลายต่างต้องหลบหน้า หากไม่จะถูกคนเหล่านั้นฆ่าทิ้ง”

ชายหนุ่มชุดดำก็โหล่งกล่าวว่า

“ท่านกลับไปเถอะ ข้าพเจ้าไม่กลัว”

คราครั้งนี้เขากล่าวตามความสัตย์ หญิงสาวชนบทกลับไม่เชื่อจากสำเนียงเสียงกล่าวและรอยยิ้มของชายหนุ่มผู้นี้ นางเห็นว่าเขาเป็นคนดี ไม่อาจหักใจทนดูเขาประสบภัย ดังนั้นกล่าวว่า

“ไม่ได้ คนเหล่านั้นชั่วร้ายยิ่ง”

ชายหนุ่มชุดดำกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่กลัวจริงๆ ท่านไม่ต้องสนใจข้าพเจ้า”

หญิงสาวชนบทขบคิดชั่วขณะ พลันกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“ท่านตามข้าพเจ้ามา”

นางเดินนำหน้า จวบกระทั่งถึงหน้าตึกแถวที่อยู่ทางขวามือ ห่างไปหลายวา ยกมือผลักประตูบ้านหลังหนึ่ง เขยิบย่างเข้าไป

ชายหนุ่มชุดดำติดตามเข้าบ้าน ถามว่า

“นี่เป็นบ้านของท่านหรือ?”

หญิงสาวชนบทรีบปิดประตูลง ทางหนึ่งตอบว่า

“ถูกแล้ว บิดากับภรรยา (พี่ชาย) เราล้วนออกทะเล มีแต่ข้าพเจ้าเฝ้าบ้านอยู่คนเดียว”

นางเหลียวมองชายหนุ่มชุดดำแวบหนึ่ง กล่าวอีกว่า

“ท่านอย่าได้ออกไปอีก คาดว่าไม่มีเรื่องใดแล้ว”

ชายหนุ่มชุดดำเสาะพบรอยแตกเส้นหนึ่ง ทาบสายตามองออกไป พบว่าเบื้องนอกเป็นลานที่ว่าง บ่อน้ำอยู่ที่กึ่งกลางเอง ดังนั้นกล่าวว่า

“รอสักครูเป็นผู้ใดรู้ตม?”

“บ้างเป็นโจรสลัด บางคนยังดุร้ายกว่าโจรสลัดอีก พวกมันต่อสู้กับคนผู้หนึ่ง นั่นเป็นการเสี่ยงชีวิตจริงๆ ทุกผู้คนล้วนใช้ดาบกระบี่ โโจรสลัดเหล่านั้นต่อสู้จนกลัวเกรง มักเสาะหาผู้คนมาร่วมมือกันจัดการกับคนผู้นั้น”

ชายหนุ่มชุดดำกล่าวอย่างสงสัยใจ

“ท่านพบเห็นมาหลายครั้งหรือ?”

“เห็นทั้งสิ้นสามครั้ง ทุกหนึ่งปีจะเกิดขึ้นครั้งหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด”

ชายหนุ่มชุดดำซักถามว่า

“คนผู้นั้นมีลักษณะอย่างไร?”

“เขาสวมชุดขาว ถือดาบยาวเล่มหนึ่ง มีความคมกล้ายิ่ง เพียงปาดเบาๆ ก็สามารถฆ่าคน เขามีอายุสามสิบเศษ ใบหน้าซีดขาว แต่มีกลิ่นอายดุร้ายอยู่บ้าง”

“เขามีเพียงคนเดียวหรือ?”

“ถูกแล้ว เขามีเพียงคนเดียว มิหนำซ้ำแต่ละครั้งไม่ทราบมาจากที่ใด มีอยู่ครั้งหนึ่งโจรสลัดเหล่านั้นมาก่อน ค้นทั่วหมู่บ้าน แต่เมื่อถึงเวลาคนชุดขาวนั้นก็ปรากฏกายขึ้นกลางลานที่ว่าง”

ชายหนุ่มชุดดำปะติดปะต่อเรื่องราวได้บ้าง กล่าวว่า

“เช่นนี้เป็นว่า กฎที่ห้ามไม่ให้รับตัวคนแปลกหน้าของหมู่บ้านเป็นคำสั่งของโจรสลัดเหล่านั้นแล้ว?”

“ถูกแล้ว พวกเราล้วนไม่กล้าต่อแยะพวกมัน”

“อย่างนั้นท่านรับตัวข้าพเจ้าไว้ ไยมิใช่อันตรายยิ่ง?”

หญิงสาวชนบทลงเล็กล้อน้อยจึงกล่าว

“พวกมันยังไม่มา ดังนั้นไม่เป็นไร”

“ข้าพเจ้ายังคงอย่าได้สร้างความลำบากแก่ท่านหาไม่วันหน้า
โจรสลัดจะรังควานบ้านท่าน”

หญิงสาวชนบทยื่นมืออุดตึงชายเสื้อของเขาไว้ กล่าวว่า

“ไม่ได้ หากท่านถูกคนร้ายเหล่านั้นพบเห็น ต้องถูกทุบตีจน
ตายแน่นอน”

“ไม่ต้องกลัว ข้าพเจ้าสามารถต่อยตีผู้คนแปดคนสิบคน”

“แต่ผู้อื่นพกดาบกระบี่ ท่านไม่มีอาวุธติดตัว”

ชายหนุ่มชุดดำครุ่นคิดอย่างรวดเร็ว

‘นางกล่าวถูกต้อง การต่อสู้เช่นนี้ดำเนินมาเป็นเวลาสามปี
ไม่แน่ว่าฝ่ายโจรสลัดเชื่อเชิญยอดฝีมือมาช่วยเหลือ เมื่อถึงเวลา
เราคนน้อยสู้พวกมากไม่ได้ ไยมิใช่เป็นเรื่องคับแค้นใจนัก?’

จากนั้นหวนนึกถึงคนชุดขาวที่ใช้ดาบ คนผู้นี้ไม่เพียงสู้ศัตรู
เพียงลำพัง มีหน้าที่ต้องเผชิญกับคู่มือที่ไม่ทราบมาจากสารทิศใด
กำลังขวัญนี้เป็นที่น่าเลื่อมใสนัก

เขาเหลียวมองหญิงสาวชนบท เห็นนางมีอายุเพียงสิบหก
สิบเจ็ดปี บนใบหน้ายังแผ่เค้าความไร้เดียงสา แสดงว่านางเกลี้ยกล่อม
ตนหลบซ่อนตัวด้วยความเห็นอกเห็นใจ เมตตารธรรมของนางยิ่ง
ควรแก่การยกย่อง

เขาสลัดความคิดฟุ้งซ่าน กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเรียกว่าชิมู โกวเนี้ยแซ่ใด?”

หญิงสาวชนบทกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าแซ่ตั้ง เรียกว่า **ซุนฮี้** (วสันต์हरषा)”

ชิมอุกล่าว่าว่า

“นามนี้ไพเราะยิ่ง ท่านเคยเล่าเรียนหนังสือหรือไม่?”

ตั้งขุนฮีบฏิสธคำหนึ่ง ชิมอุชักถามว่า

“หมู่บ้านนี้มีผู้คนมากน้อยเท่าใด?”

“ไม่ถึงหนึ่งพันคน”

“นับเป็นหมู่บ้านใหญ่แห่งหนึ่ง คนในหมู่บ้านล้วนมีอาชีพ
จับปลาหรือ?”

“ถูกแล้ว...”

ลุ่มเสียงนางขาดหายใจกลางคัน ที่แท้ชิมอุยกมือทำท่า
อย่าให้นางส่งเสียง พร้อมกับชี้มือไปยังเบื้องนอก

ตั้งขุนฮีบฏิสธเดินไปยังร่องแตกอีกสายหนึ่ง ทาบสายตามองออกไป
จากนั้นกล่าวเบาๆ

“มาแล้ว เป็นคนร้ายเหล่านั้นเอง...”

ชิมอุมองผ่านร่องแตกออกไป เห็นผู้คนสิบกว่าคนก้าวยาวๆ
เข้ามายังลานที่ว่าง

ผู้คนสิบกว่าคนนั้นล้วนเป็นบุรุษ มีทั้งชราฉกรรจ์ ทั้งอัปลักษณ์
หล่อเหลา ในจำนวนนั้นมีอยู่หลายคนี่แต่งกายผิดแผกจากผู้คน
ทั่วไป เนื่องด้วยตั้งขุนฮีบฏิสธอกล่าล่องหน้า ดังนั้นเขามองปราด
เดียวก็ดูออกว่า ชายฉกรรจ์หกคนนี้เป็นโจรสลัดอันดุร้าย

ที่หลงเหลือมืออยู่สองคนเป็นชายชรา อายุระหว่างห้าสิบถึง
หกสิบปี หนึ่งในสองสวมชุดยาว ตัดเย็บจากเนื้อผ้าชั้นดี รับกับ
เคราดำสามแฉกที่ได้คางลักษณะคล้ายเศรฐฐีมีทวิพย

อีกคนหนึ่งสวมเสื้อนวมสีดำแขนสั้น หว่างเอวผูกสายรัดผ้า
มือถือกล้องยาเส้นยาวสี่เชียวะ เดินพลงสู่บยาพลง ลักษณะ
คล้ายคนชนบททางภาคเหนือ แต่มั่นเมื่ออยู่ในกลุ่มคนเหล่านี้

ย่อมมิใช่เป็นผู้มีอาชีพกสิกรรม

ยังมีคนวัยฉกรรจ์อีกสี่คน สามในสี่มีรูปร่างสูงใหญ่ สวมเสื้อผ้าแบบเดียวกัน อาวุธที่ใช้ก็เป็นดาบของคู่ แสดงว่าคนทั้งสามเป็นพี่น้องพวกพ้องเดียวกัน อีกคนหนึ่งไว้เคราครีมน้อยข้างแก้ม กลางหลังสะพายดาบ ฝ่าเท้าหนักแน่นมีพลัง

แต่สายตาของชิมูไม่ได้ถูกผู้คนดังกล่าวดึงดูดไว้

ผู้ที่เขาให้ความสนใจที่สุดคือ ชายหนุ่มที่รังทำยสุดคนหนึ่ง ชายหนุ่มนี้หล่อเหลางดงาม สวมเสื้อสีเขียวกรุยกราย เพียงแต่รูปร่างเตี้ยไปบ้าง คนก็ขาวไปบ้าง คล้ายขาดความมองอาจชนิตหนึ่ง ที่กลางหลังสะพายกระบี่เล่มหนึ่ง พู่กระบี่โชยพัดพลั่ว ดูไปคล้ายเป็นกระบี่ที่ดีเล่มหนึ่ง

ชิมูสงสัยใจยิ่ง ครุ่นคิดขึ้น

‘ชายหนุ่มนี้ไม่คล้ายเป็นคนมีฝีมือ ทั้งขาดเค้าความดูร้าย ไฉนร่วมทางกับผู้คนกลุ่มนี้ หากมันไม่มีวิทยายุทธอยู่ท่าสองท่า คนเหล่านี้ต้องไม่อนุญาตมันร่วมทาง ดังนั้นชายหนุ่มนี้ต้องเป็นบุคคลลึกซึ้งที่สุด’

เห็นโจรสลัดทั้งหกกระจายกำลังออก ถืออาวุธออกค้นหาโดยรอบ

ชิมูพบว่าตั้งชุมชนอีร่างสันระริกเล็กน้อย ทราบว่านางกริ่งเกรงโจรสลัดเหล่านั้นเข้าห้องมาพบเห็นตน มาตราว่าตนไม่กลัว แต่เพื่อหญิงสาวชนบทนางนี้ ไม่อาจละเลยโดยไม่แยแส ดังนั้นยึดกายขึ้น

ตั้งชุมชนเฝ้ามองความเคลื่อนไหวของเขา เห็นเขาหยดห่อผ้าไว้ที่ซอกมุมเรือนลับ จากนั้นเปิดตู้เสื้อผ้าเก่าคร่ำคร่าที่ปลายเตียงออก รื้อเสื้อผ้าออกมาหลายชุด

เสื้อผ้าเหล่านี้ล้วนเป็นของบิดากับตั้งซุนฮี้ ชิมอูเปลี่ยนเสื้อชั้นนอกกระทั่งเสื้อชั้นในก็ถอดออกมา ค่อยสวมใส่เสื้อในและนอกของชาวประมง

เมื่อเป็นเช่นนี้ เขากลับกลายเป็นชาวประมงหนุ่มคนหนึ่ง จากนั้นเขาปลดหมวกผู้กล้าลงมา สยายผมเผ้าเล็กน้อยค่อยกลับมายังข้างกายตั้งซุนฮี้ ทาบสายตามองออกไป

ชิมอูเห็นโจรสลัดเหล่านั้นบุกเข้าห้องไปตรวจดูเป็นครั้งคราดังนั้นกระซิบที่ข้างหูตั้งซุนฮี้ว่า

“ไม่ต้องกลัว หากพวกมันเข้าห้องมาตรวจค้น ข้าพเจ้าจะแสวงเป็นนอนป่วยบนเตียง”

ตั้งซุนฮี้ผงกศีรษะรับ ทั้งสองมองออกไปใหม่ เห็นยอดฝีมือชาวบูลิ้มก็เข้าร่วมการตรวจค้น เดินเข้าไปยังบ้านช่องที่โจรสลัดเหล่านั้นเปิดประตูออก

ไม่นานให้หลัง ประตูไม้ของบ้านหลังนี้ถูกกระแทกเปิดออก โจรสลัดร้ายผู้หนึ่งเดินเข้ามา มันมองดูแวบหนึ่งก็ล่าถอยออกไปร้องเรียกว่า

“เล้าเล้าตัว (อันดับแรกแซ่เล้า) มาทางด้านนี้”

นอกจากโจรสลัดที่ถูกเรียกหาเป็นเล้าเล้าตัวแล้ว ผู้คนที่หลงเหลือก็มุ่งความสนใจมาทางด้านนี้

เล้าเล้าตัววิ่งปราดมา ถามว่า

“เป็นไรหรือ?”

โจรสลัดนั้นกล่าวว่า

“ทางด้านนี้มีคนป่วยคนหนึ่ง”

เล้าเล้าตัวเหยียบย่างเข้าห้อง ผู้ที่ติดตามมันเข้ามามีอยู่สามสี่คนในจำนวนนี้ รวมทั้งชายหนุ่มชุดเขียวนั้นด้วย

เล่าเล่าตัวเดินเข้าถึงข้างเตียง โบกมือให้ตั้งซุนฮัถ้อยห่างไป
พร้อมกับชักดาบแววับออกมา

ตั้งซุนฮัแตกตื่นจนหน้าซีดขาว กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“เขา...เขาเป็นกอกอข้าพเจ้า...”

เล่าเล่าตัวตัดบทว่า

“ไม่ต้องพรับพิไร บิดาชมดูจะทราบเอง”

มันเพ่งตามอง เห็นชายหนุ่มบนเตียงผิวดำก่อนข้างคล้ำ คล้าย
เป็นชาวประมง ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน มีหน้าซ้ำหน้าแดงก่ำ
เป็นลักษณะของพิษไข้ขึ้นสูง

เล่าเล่าตัวเหลียวหน้าไปยังผู้คนที่ด้านหลัง กล่าวว่า

“เด็กน้อยนี้ไม่สบายจริง ๆ”

โจรสลัดผู้หนึ่งกล่าวว่า

“อย่างนั้นพวกเราไปกันเถอะ”

เล่าเล่าตัวแค้นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

“ไปหรือ ไม่ง่ายดายปานนั้น”

“เพราะเหตุใด?”

“เราท่านล้วนสามารถสร้างป่วยเป็นไข้สูง ไข้หรือไม่?”

“ใช่แล้ว อย่างนั้นจัดการมันในดาบเดียวเถอะ”

เล่าเล่าตัวไม่ลงมือในบัดดล เหลียวหน้ามองดูบุคคลอื่น

ซึ่งความจริงการฆ่าชาวประมงคนสองคนเป็นเรื่องเล็กน้อย
ธรรมดา ไม่ต้องรีรอลังเล แต่ที่นี้ยังมีคนนอก มันไม่สะดวกกับ
การแสดงออกซึ่งความเป็นเผด็จการเกินไป ดังนั้นมองดูปฏิกิริยา
ของผู้อื่นก่อน

เล่าเล่าตัวมองดูแวบหนึ่ง ไม่เห็นมีใครแสดงปฏิกิริยาใด ดังนั้น
จึงหันหน้าหาชายหนุ่มบนเตียง ตวัดดาบในมือขึ้น

แต่แล้วความเคลื่อนไหวของมันชะงักค้าง ที่แท้ชายหนุ่ม
ชุดเขียว นั้นยืนอยู่ข้างกายมัน ก็หันสำรวจมองคนป่วยบนเตียง
เล่าเล่าตัวขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ไอ้วงจ้อ (คุณชายแซ่ไอ้ว) ท่านพบเห็นอันใดหรือ?”

ชายหนุ่มชุดเขียวที่ถูกเรียกหาเป็นไอ้วงจ้อเงยหน้าขึ้น
กล่าวว่า

“ยังไม่ แต่หากสามารถตรวจสอบความเป็นมาคนผู้นี้ ไย
มิใช่ประเสริฐกว่าฆ่าทิ้งอย่างมง่าย หากว่าคนผู้นี้สวมรอยปลอม
แปลงมา พวกเราจะได้รับข้อมูลอันล้ำค่า เล้าเฮียเห็นเป็นอย่างไร?”

เล่าเล่าตัวยกไหล่กล่าวว่า

“อย่างนั้นย่อมประเสริฐสุด”

ไอ้วงจ้อกล่าวอีกว่า

“เมื่อครูเล่าเฮียแยกแยะถูกต้อง ขอเพียงเป็นผู้ที่ฝึกวิทยายุทธ
สามารถสร้างเป็นป่วยไข้ ตอนนี้ข้าพเจ้าจะตรวจสอบขั้นต่อไป ดู
ว่าเสื้อผ้าของคนผู้นี้ ไซ้เป็นของชาวประมงหรือไม่ จะพิสูจน์ศักดิ์
ศรีของมันได้แล้ว”

เล่าเล่าตัวผงกศีรษะติดต่อกัน ผู้คนที่หลงเหลือกลับมีสีหน้า
มีงงสงสัย

ไอ้วงจ้ออธิบายว่า

“หากมันปลอมเป็นชาวประมง อย่างมากเพียงคลุมเสื้อผ้า
เก่าขาดของผู้อื่น เมื่อตรวจสอบเสื้อชั้นในก็จะพิสูจน์ศักดิ์ศรี
แท้จริงของมันได้แล้ว”

โจรสลัดที่หลงเหลือค่อยได้คิด ไอ้วงจ้อยื่นมือซ้าย เลิก
ผ้าห่มขึ้น จากนั้นแกะปกเสื้อของคนป่วยออก

เห็นเสื้อผ้าทั้งในและนอกของคนป่วยล้วนเป็นผ้าเนื้อหยาบ

ทั้งยังมีกลิ่นคาวปลาและสาบเหี่ยวโศล

คนทั้งหมดเห็นเช่นนั้น ล้วนคลายความสงสัยไปสิ้น

ไอ้วกจ้อกล่าวว่

“ข้าพเจ้าเห็นว่ามันเป็นชาวประมงที่ล้มป่วยจริงๆ ท่านทั้งหลายใช้มีความเห็นเป็นอื่นหรือไม่?”

เล่าเล่าตัวหันกายออกไปก่อน ทางหนึ่งกล่าวว่า

“คาดว่าไม่ผิดพลาดแล้ว...”

ผู้คนที่หลงเหลือล้วนติดตามมันออกไป เพียงหลงเหลือไอ้วกจ้อคนเดียว

ตั้งขุนฮี้แทบระบายลมหายใจอย่างโล่งอก มาตรว่านางสะกดอดกลั้นไว้ทันท่วงที แต่สีหน้ายังเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง

ไอ้วกจ้อยังคงก้มศีรษะมองดูคนป่วยบนเตียง กลับไม่จากไปชั่วคราวค่อยเหลียวหน้าไปยังตั้งขุนฮี้ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ไปเฝ้าที่ข้างประตู หากมีคนมาก็กระแอมไอครั้งหนึ่ง”

ตั้งขุนฮี้งงงันดูใหญ่ ไม่ได้กระทำตามคำพูดของอีกฝ่ายหนึ่ง

ไอ้วกจ้อกล่าวอย่างรำคาญว่

“รีบไป...”

ตั้งขุนฮี้ยังไม่ขยับเคลื่อนไหว ซึมอุบนเตียงพลันลืมตาขึ้นมา ทั้งยังผงกร่างท่อนบนขึ้น โบกมือกล่าวเบาๆ ว่

“ทำตามคำพูดของมัน”

ตั้งขุนฮี้ใจหายวาบ ไม่เข้าใจว่าซึมอุเผยพิรุณอย่างไร ได้แต่พทพาคิดใจที่หัวนวิตกเดินไปที่ข้างประตู

ซึมอุเหลียวมองชายหนุ่มชุดเขียว ยามนี้เพ่งมองในระยะไกล้ ยิ่งพบว่าคนผู้นี้ผิวพรรณขาวละเอียดย่อน คิ้วเรียวตาคม ที่น่า

เสียชีวิตคือมูมปากว่าเป็นเส้นโค้ง แสดงออกซึ่งความเยือกเย็น
ไร้หัวใจ

ซิมูอูยืมโดยไม่นำพา กล่าวว่า

“โอ้วกงจื้อเห็นพิรุณได้อย่างไร?”

โอ้วกงจื้อกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“ข้าพเจ้าพอเหยียบย่างเข้าห้อง ก็ทราบของท่านแสรังป่วย”

ซิมูอูครุ่นคิดในใจ

‘เชื่อเชยมีผู้กระตุ้น หากเราต้องการทราบรายละเอียดกว่า
นี้สมควรดำเนินแผนนี้’

ดังนั้นเขาเพียงยิ้มเล็กน้อย ไม่กล่าวว่าอะไร

ควรทราบว่าสีหน้าของคนสลับซับซ้อนยิ่ง มาตรฐานเป็น
ความเคลื่อนไหวอย่างเดียวกัน สมมติเช่นขมวดคิ้ว ก็สามารถ
แปลความหมายเป็นรัก แค้น ขุ่นข้อง และรำคาญ

หากท่านเห็นผู้ได้บังคับบัญชาคนหนึ่งทำงานผิดพลาด ก็
ขมวดคิ้ว เป็นความหมายขุ่นแค้นไม่พอใจ หากพบเห็นบุตรชาย
คนเล็กลอบขโมยรับประทานเนื้อชิ้นหนึ่ง การขมวดคิ้วของท่าน
จะแฝงด้วยความหมายรักเอ็นดูแล้ว

โอ้วกงจื้อมองดูรอยยิ้มของเขา สร้างความขุ่นเคืองใจขึ้น
กล่าวว่า

“ท่านไม่เชื่อหรือ?”

ซิมูอูกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวเช่นนั้น”

โอ้วกงจื้อแค้นเสียงเฮอะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าฟังว่ามีคนป่วยผู้หนึ่ง แต่พอเหยียบย่างเข้าห้อง จมูก
ข้าพเจ้าก็บอกต่อข้าพเจ้าว่าไม่มีเรื่องเช่นนั้น เหตุผลรวบรัดยิ่ง ห้อง

ของคนป่วยมักมีกลิ่นอายสองชนิด หนึ่งเป็นกลิ่นยา หนึ่งเป็นกลิ่นเหงื่อ ไม่ว่าอย่างไรต้องมีอยู่กลิ่นหนึ่ง แต่ห้องหับนี้ไม่มีกลิ่นทั้งสองชนิด แสดงว่าท่านแสวงป่วย”

ซิมอูมิอาจไม่ตื่นตื่นตระหนก กล่าวว่

“ข้าพเจ้ากลับไม่ได้ฉุกละหุกถึงข้อนี้”

ไฉวกงจ้อกล่าวว่า

“แน่นอน ข้าพเจ้าพอตรวจสอบเสื้อชั้นในของท่านก็ล่วงรู้สติปัญญาของท่าน หากเป็นชนชั้นทั่วไป ไฉนเลยฉุกละหุกถึงการผลัดเปลี่ยนเสื้อชั้นในด้วย?”

ซิมอูเบิกตากล่าวว่

“หากสติปัญญาข้าพเจ้าไม่ถึงระดับขั้นนี้ ไฉนข้าพเจ้าต้องตายได้คมดาบพวกมันแล้ว?”

“อาจเป็นไปได้ แต่ท่านอาจมีฝีมือสูงเยี่ยม สามารถรอดชีวิตมาซึ่งก็หมายความว่า ขอเพียงมีฝีมือกล้าแข็ง ก็ไม่ตายได้”

“นั่นก็มีผิด”

ประกายตาของไฉวกงจ้อเปลี่ยนเป็นคมวาวขึ้นมา เฟ่งตาทามว่

“ท่านเรียกว่าอะไร ทำอะไร?”

“ข้าพเจ้าแซ่ซิมนามอู เป็นคนร่อนเร่พเนจร”

ไฉวกงจ้อกล่าวเสียงเย็นชาว่

“ต่อให้เป็นคนร่อนเร่ ก็ต้องมีสาเหตุชักนำให้มายังที่นี่ ยังมีปัญหาสำคัญอีกข้อหนึ่ง ชนชั้นเช่นท่านไฉนต้องเที่ยวร่อนเร่พเนจร?”

“ข้าพเจ้าระเหเร่รอนมาถึงที่นี่โดยไร้สาเหตุจริงๆ คำพูดนี้เกรงว่าท่านไม่ยอมเชื่อ”

“ไม่ต้องสนใจข้าพเจ้าเชื่อหรือไม่ ยังมีปัญหาอีกข้อหนึ่งเล่า?”

ซิมอุกล่าว่า

“ข้าพเจ้าไม่ได้นึกถึงปัญหาข้อนี้มาก่อน ท่านเมื่อเอ่ยถึง ข้าพเจ้าสมควรนึกหาคำตอบ”

เขาขบคิดแล้วกล่าว

“ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว นั่นเป็นเพราะข้าพเจ้าเห็นว่าในโลก ไม่มีเรื่อง ‘พึงกระทำ’ ดังนั้นแม้เคยฝึกวิทยายุทธ์ เล่าเรียนหนังสือ หนังสือ กลับร้อนรุ่มเนรโดยไร้จุดหมาย”

ไ้วกงจื้อจับจ้องมองเขาเขม็งนิ่ง สายตาคมวาวดุจกระบี่ แต่ แล้วพบว่าน้ำเสียงและสีหน้าของเขาล้วนจริงจัง ปราศจากแวว เสแสร้งแก่งัดแต่แต่น้อย

ยามนั้นไ้วกงจื้อกล่าวว่า

“หากคำพูดของท่านนี้ไม่ได้แปลงจากใจจริง อย่างนั้นความสามารถในการโป๊ปดของท่าน นับว่าบรรลู่ถึงขั้นสุดยอดแล้ว”

ซิมอุกล่าว่า

“ข้าพเจ้าไยต้องหลอกลวงท่าน?”

ไ้วกงจื้อกล่าวว่า

“เพื่อความอยู่รอด ท่านล่อหลอกให้ข้าพเจ้าหลงเชื่อ เหตุผลนี้ยังไม่เพียงพอหรือ?”

ซิมอุกลูขึ้นนั่ง กล่าวว่

“น่าหวั่น ข้าพเจ้าไม่ได้กลัวท่านหรือเกรงกลัวผู้ใด ที่แสรัง เป็นคนป่วย เพียงเพราะคำนึงถึงครอบครัวของหญิงสาวนางนี้ เท่านั้น”

ไ้วกงจื้อกล่าวเสียงอ่อนลงว่า

“คำพูดนี้ยังพอนับได้”

ซิมอุกล่าว่า

“ตอนนี้ถึงรอบข้าพเจ้าถามท่านแล้ว ท่านที่แท้เป็นใคร?”

“ท่านเรียกข้าพเจ้าตามที่พวกมันเรียกหา ก็ใช้ได้แล้ว”

“ท่านไม่บอกก็แล้วกันไป สำหรับสาเหตุที่พวกท่านชักชวนกันมายังที่นี่ สามารถบอกต่อข้าพเจ้ากรรมัง?”

ไอ้วกงจ้อกล่าววว่า

“อาจบางที่ท่านไม่ทราบจริงๆ ข้าพเจ้าจะบอกต่อท่าน รอสักครู่จะมีจอมดาบผู้หนึ่งปรากฏกายขึ้น พลั้งฝีมือเพลงดาบคนผู้นี้บรรลุถึงขั้นสุดยอด ยังไม่พบพานคู่มือเปรียบติด มีบ้างบางคนได้รับจ้างวานมาจัดการมัน”

ชิมอุถามว่า

“ท่านอยู่ในจำนวนนี้หรือไม่?”

ไอ้วกงจ้อสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่มีส่วนด้วย”

“ท่านเมื่อไม่ได้รับจ้างวานมา อย่างนั้นอาศัยศักดิ์ศรีใดเข้าร่วมอยู่ในกลุ่มคนนี้?”

ตามเหตุผลเขาไม่ได้รับการจ้างวานมา ทั้งไม่ได้บ่งบอกว่า เป็นศิษย์ของคนเหล่านี้ กลับสามารถร่วมทางมา นับเป็นที่น่าประหลาดใจจริงๆ

ไอ้วกงจ้อกล่าววว่า

“ข้าพเจ้าเป็นตัวแทนของคนผู้หนึ่ง รุดมาสังเกตการณ์”

“ใช่สังเกตการณ์ว่า ฝ่ายตรงข้ามคู่ควรให้คนผู้นั้นรับจ้างวานลงมือหรือไม่?”

“มิผิด”

ชิมอุกล่าวว่า

“คนผู้นั้นเป็นใคร เป็นชื่อแป่ท่าน หรือว่าบิดาท่าน?”

เมื่อถามถึงประโยคที่สอง ไ้วงจื่อไม่ได้สันติริษะปฏิเสธ
ชิมอูจึงกล่าว

“ที่แท้เป็นตัวแทนบิดาท่าน มิน่าเล่าพวกมันยกย่องท่าน
เป็นกงจื่อ ขอให้ข้าพเจ้านึกทบทวนดู ยอดฝีมือแซ่ไ้วมีกี่ท่าน?”

เขานึกได้ในบัดดล เบิกตากกลมโตกล่าวว่า

“ใช่เป็นซิงเกี่ยม (เทพกระบี่) ไ้วอิดกี่หรือไม่?”

ไ้วงจื่อทั้งไม่ยอมรับและไม่ปฏิเสธ ชิมอูกล่าวอีกว่า

“นี่เป็นไปได้อย่างไร เทพกระบี่ไ้วอิดก็เป็นเจ้าสำนักงอไบ้
ด้วยศักดิ์ศรีเกียรติภูมิของมัน ไฉนมีส่วนพัวพันกับการฆ่าฟัน
ของโจรสลัด?”

ไ้วงจื่อกล่าวว่า

“นี่ไม่ใช่การฆ่าฟันธรรมดา”

“อย่างนั้นนับเป็นเรื่องราวใด เป็นการปราบภัยพาลอภินา
คนดี หรือในโลกไหนเลยมีคนรับการจ้างวานจากโจรสลัด เพื่อ
ปราบภัยพาลอภินาคนดี?”

ไ้วงจื่อถามว่า

“ท่านไม่ล่วงรู้เรื่องนี้จริงๆ?”

ชิมอูชูมือขึ้น สัตย์สาบานว่า

“หากข้าพเจ้าทราบระแคะระคายอันใด ขอให้ถูกห่าดาบสับ
สังหาร”

“เอาเถอะ ข้าพเจ้าบอกต่อท่าน จอมดาบผู้นั้นแซ่ลิ นามแซ่
ไชเป็นชื่อแซ่แท้จริงหรือไม่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ สรุปลแล้วมันมี
ร่องรอยลึกลับชาติกำเนิดเป็นปริศนา จนบัดนี้ไม่มีผู้ใดทราบว่า
มันมาจากที่ใด และไม่มีผู้ใดทราบว่าเพลงดาบอันน่าตกตื่น
สะท้านโลกของมันมีที่มาอย่างไร”

ชิมอุตกล่าว่ามีได้ว่า

“ท่านล่วงรู้เพียงนี้เท่านั้น?”

โ้วกงจื้อยัมพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าหมายถึงผู้อื่น หาใช่ข้าพเจ้าไม่”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

“เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ลิ้เซี้ยมีอายุสามสิบสองสามสิบสามปี รูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าขาวเกลี้ยงเกลา ท่วงท่าสุภาพเรียบร้อย แต่หว่างคิ้วปกคลุมด้วยแววอำมหิต จากข้อมูลของแววอำมหิตที่หว่างคิ้วนี้ ทำให้ข้าพเจ้าคาดคิดว่าเพลงดาบของคนผู้นี้มาจากสำนักได้ตูมั้ง (สำนักประหาร) หมายความว่าเพลงดาบได้ตูมินิก ชั่วระตอ (ดาบประหารสัตว์ตพิฆาต) ที่สาบสูญเป็นเวลานานได้ปรากฏขึ้นอีกแล้ว”

ชิมอุฝงกศิริชะรับ กล่าวว่า

“ท่านกล่าวถูกต้อง”

โ้วกงจื้อกล่าวถามว่า

“ท่านรู้จักสำนักประหารหรือ?”

“ไม่รู้จัก แต่จากข้อสันนิษฐานของท่าน ทำให้ข้าพเจ้าได้ผลสรุปว่าคนผู้นี้โดนเลือกสถานที่นี้ ยึดถือโจรสลัดเป็นคู่มือแล้ว”

โ้วกงจื้อฝงกศิริชะกล่าวว่า

“มิผิด ในความคาดคิดของข้าพเจ้า เพลงดาบสัตว์ตพิฆาตของลิ้เซี้ยยังไม่บรรลุถึงขั้นสุดยอด นี่เป็นเพลงดาบที่เน้นการฆ่าฟัน หากปราศจากการเคี้ยวกรำ ยากจะก้าวสู่จุดสุดยอด ดังนั้นมันเลือกหมู่บ้านประมงชายฝั่งทะเลเพิ่มแรงกดดันต่อโจรสลัด ให้พวกมันเสาะหาคนมาหาที่ตาย แน่นนอน ผู้ที่โจรสลัดเสาะหามา ล้วนแล้วแต่เป็นยอดฝีมือ อย่างนั้นลิ้เซี้ยสามารถฝึกฝนเพลงดาบ เพาะ

รังสีการฆ่าฟันได้อย่างเต็มที่”

ชิมอุกล่าว่า

“ฟังจากปากคำท่าน ลีเซียผู้นี้ไม่เพียงมีเพลงดาบสูงเยี่ยม
ทั้งยังมีปัญญาความคิดเหนือคน”

ไ้วกงจ้อกล่าว

“เป็นเช่นนั้นจริง...”

เอ๋ยถึงตอนนี้ พลันกลักรั้งคำพูดไว้ กวาดตาไปที่หน้า
ประตูเวาหนึ่ง จากนั้นสาวเท้าเคลื่อนกายออกไป

ที่เบื้องนอกไม่มีสัมผัสเสียงใด เพียงแว่วเสียงคลื่นสาดซัดสู่ฝั่ง
และเสียงลมทะเลโชยพัดดังมาแต่ไกล แต่ในสามัญสำนักอันปราด
เปรียวของไ้วกงจ้อกับชิมอุกลับพบสิ่งผิดปกติ ดังนั้นยุติการ
สนทนา ไ้วกงจ้อก็รีบุดออกไป

ตั้งขุนฮั้วปิดประตูลง ทั้งนี้เพราะชิมอุติดกายขึ้นจากเตียง
ทั้งตัวลงที่ข้างประตู มองลอดร่องแตกออกไป

เห็นผู้คนบนลานที่ว่างทั้งสิบกว่าคน ล้วนมีสีหน้าตื่นเต้น
ตระหนก มองดูคนชุดขาวที่อยู่ใกล้บ่อน้ำผู้หนึ่งเป็นจุดเดียว

ที่แท้ในผู้คนสิบกว่าคนนี้ นอกจากไ้วกงจ้อที่ไม่อยู่ใน
บริเวณแล้ว ที่หลงเหลือล้วนสอดสายตามองสีทึบ เงี้ยวสุดับแปดทาง
ต้องการดูว่าจอมดาบลีลัษผู้นี้มาจากทิศทางใด มิคาดคนชุดขาว
พลันปรากฏกายขึ้นที่กลางวงจุวิญญานภูตพราย

คนชุดขาวพอปรากฏกาย ก็พกวรังสีการฆ่าฟันปกคลุม
ทั่วบริเวณ ดังนั้นสภาพของเขาหาต่อยกว่าแม่ทัพท่ามกลางสมรภูมิ
รบปรากฏหมิ่นม้าวบทะยานไม่

ไ้วกงจ้อปรากฏกายออกไปหลังจากที่คนชุดขาวแสดงตนขึ้น
เนื่องด้วยคนชุดขาวหันหน้ามาทางด้านนี้ ดังนั้นพอดีเผชิญหน้ากัน

คนชุดขาวก็พอดีเห็นตั้งขุนฮู้ปิดประตูลง

ในมือของเขาก็อัดบาปพร้อมผักเล่มหนึ่ง ยืนหยัดกับที่ราว
รูปสลักจากศิลา มีแต่ชุดขาวบนร่างที่โซยพัดพลั่วตามลม

ไ้ววกงจื้อพอเผชิญกับประกายตาที่เจิดจ้าดุจสายฟ้าของอีก
ฝ่ายหนึ่ง คล้ายปรากฏดาบคมกล้าคู่หนึ่งแทงสวนมากก็มีปาน

แต่ไ้ววกงจื้อยังยิ้มให้กับคนชุดขาว เคลื่อนขวางถึงด้าน
หลังชายชราชุดแพรเลิศหรูนั้น

คนชุดขาวละสายตาจากไ้ววกงจื้อ กวาดมองไปยังบุคคล
อื่นตามลำดับ สายตาของเขากวาดคราดไปที่ใด เพลิงอำมหิตยิ่งคุ
คั้ง บันดาลให้ผู้คนรู้สึกคล้ายพลัดตกลงไปในหล่มน้ำแข็งอันเยียบเย็น

ไม่มีผู้ใดมุ่งหวังให้คนชุดขาวจับจ้องมองตัวเองนานกว่านี้
และไม่มีผู้ใดถลึงมองตอบต่อเขา

คนชุดขาวสำรวจมองคนทั้งหมดเที่ยวหนึ่ง พลันกล่าวว่า

“พวกท่านผู้ใดบรรลู่ถึงที่นี่ก่อน?”

สູ່มเสียงของเขาก็เย็นชาอำมหิตดุจเดียวกัน

ทุกผู้คนไม่เข้าใจว่า เขาถามเช่นนั้นด้วยความหมายอันใด ผู้นำ
ของโจรสลัดเล่าเล่าตัวตอบว่า

“ลี้เซี่ยลี้เล่าซือ (อาจารย์แซ่ลี้) เชิญเถอะ พวกเราทั้งสิบ
สามคนมาถึงที่นี่พร้อมกัน ไม่ทราบลี้เล่าซือถามเช่นนั้นด้วยจุด
ประสงค์ใด?”

คนชุดขาวลี้เซี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ไม่มีใด เราเพียงถามไถ่ตามธรรมเนียม เล้าปิว ปีนีพวก
เจ้าไ้จะปฏิบัติตามกฎระเบียบเดิมหรือไม่?”

เล่าเล่าตัวมีสีหน้าทั้งคั่งแค้นทั้งขลาดเขลา กล่าวว่า

“ยังคงปฏิบัติตามกฎระเบียบเดิม”

สัมผัสเสียงลิ้เขี้ยยะเยียบเย็นชากว่าเดิม กล่าวว่

“หากปฏิบัติตามกฎระเบียบเดิม เราจะลงมือด้วยอำมหิต
ปลิดชีวิตพวกเจ้า”

เล้าเล้าตัวตอบว่

“เราทราบ”

ลิ้เขี้ยผงกศีรษะกล่วว่

“ประเสริฐ เราจะจัดการกับคนเหล่านี้ก่อน แล้วค่อยว่กล่ว”
คาดว่านี้เป็นปัญหาที่เอยถึงทุกปี ดังนั้นแล้วเล้าตัวมีสีหน้า
ผ่อนคลาย กล่วว่

“เราขอแนะนำชาวบูลิ้มต่อท่านสักหลายท่าน”

ชิมอุย่อดต้องการทราบว่ โจรสลัดเหล่านี้เชื่อเชิญยอด
ฝีมือใดมาจัดการกับจอมดาบลี้เขี้ยผู้นี้ แต่สายตาของเขาไม่มอง
ไปที่คนแนะนำ กลับจ้องจับบนใบหน้าลิ้เขี้ย

ควรทราบว่การแสดงออกของลิ้เขี้ย เป็นที่เห็นได้ว่เขา
เป็นคนเจ้าความคิด บวกกับโอ้วกงจ้อแพรงพรายว่เขามีฝีมือสูง
เยี่ยม บุคคลเช่นนี้หากเป็นยามปรกติ ยากที่จะคาดค่านวณความ
ในใจจากสีหน้าของเขาได้

ดังนั้นชิมอุย่อดเกาะกุมโอกาสทุกประการไว้ สมมติเช่น
ตอนนี้เล้าเล้าตัวประกาศว่จะแนะนำยอดฝีมือชาวบูลิ้มต่อเขา อย่าง
นั้นลิ้เขี้ยจะมากจะน้อยต้องแสดงความรู้สีกออกทางสีหน้า ซึ่งก็
หมายความว่าปฏิกิริยาของลิ้เขี้ยมีส่วนในการทำนายทายทัก
สถานการณ์ข้างหน้าได้

ก่อนอื่น ชิมอุย่อบว่ลิ้เขี้ยเบือนสายตาไปยังคู่มือเหล่านั้น
สีหน้าแม้ไม่มีการเปลี่ยนแปลง แต่สายตาอันแหลมคมของเขา จ้อง
จับไปยังผู้ถูกแนะนำโดยไม่กะพริบ

จากความสำเร็จว่าลีเซี่ยแม่เป็นคนยโสถือดี แต่ไม่หลง
ลำพองกับคู่มือคนใหม่ทุกคน ล้วนไม่ “ดูแคลน” ทั้งสิ้น

ชิมอุต้องครุ่นคิดขึ้น

‘หากไม่มีความคิดประมาทศัตรูตลอดไป อย่างนั้นคิดใคร่
คนผู้นี้เกรงว่าทำไม่ได้...’

ได้ยินเล่าเล่าตัวกล่าวว่า

“ท่านนี่คือกวนแป๊ะฮู้กวนเล่าซือ (อาจารย์แซ่กวน) ฉายา
เจาะปิก (พู่กันพิฆาต) มีชื่อเสียงเลื่องมาหลายสิบปี”

ลีเซี่ยผงกศิระชะต่อชายชราชุดแพรซึ่งมีฉายาพู่กันพิฆาต
กวนแป๊ะฮู้ ไม่ทักทายว่าอะไร แต่ให้ความสนใจต่อพู่กันในมือ
ของมันผู้นั้น

พู่กันพิฆาตเห็นอีกฝ่ายหนึ่งไม่แยแสสนใจตัวเอง ต้องแค้น
เสียงออกมาคำหนึ่ง

จากนั้นเล่าเล่าตัวชี้มือไปยังชายชราสวมเสื้อนวมแขนสั้น
แนะนำว่า

“ท่านนี่คือเซาคุนเซาเล่าซือ (อาจารย์แซ่เซา) มาจากชานตุง
ตอนเหนือ เซาเล่าซือเร้นกายนานปี คราครั้งนี้ต้องใช้ความเพียร
พยายามไม่น้อย ค่อยเชิญท่านลงจากเขา”

ลีเซี่ยแบะปากเล็กน้อย คล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้ม

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาแสดงความรู้สึกออกทางสีหน้า นับเป็น
ข้อมูลที่ยากยิ่ง ดังนั้นชิมอุครุ่นคิดขึ้น

‘มันไหนมีสีหน้าเช่นนี้ เป็นเพราะรูปลักษณะภายนอกและ
อาวุธของเขาคุน หรือคำแนะนำของเล่าเล่าตัว คู่ควรให้มันแสดง
สีหน้าเช่นนี้?’

เล่าเล่าตัวแนะนำอีกว่า

“สามท่านทางด้านนั้นคือ เต่งแกซาฮัง (สามนักสู้ตระกูลเต่ง)
แห่งเมืองเซียงเอียง ท่านแรกเต่งเอียงเฮีย ท่านที่สองเต่งทงเฮีย
ท่านที่สามเต่งเจียวเฮีย”

เนื่องด้วยคนทั้งสามถืออาวุธตาขอคู่ สวมใส่เสื้อผ้าดูละเอียด
แทบไม่ต้องแนะนำ ก็คาดเดาออกว่าเป็นพี่น้องพวกเดียวกัน

เล่าเล่าตัวแนะนำอีกว่า

“ท่านนี่คือยอดฝีมือสำนักคงทัง ฉายาจุ๊ซัวซัว (มือทรายชาด)
อึ้งเลียงเฮีย มีชื่อกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม”

คนเครารักรักริมซึ่งมีฉายามือทรายชาดอึ้งเลียงกระสานมือ
กล่าวว่า

“ยินดีที่ได้พบ”

ลี้เซี่ยไม่แยแสสนใจ คล้ายไม่ได้ยินก็มีปาน

มือทรายชาดเบิกตากะซากเสียงว่า

“ท่านเยอหึงไ้มารยาทปานนี้ ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยม ก็ไม่
เป็นที่เคารพยกย่องของผู้คน”

ลี้เซี่ยกล่าวเสียงเย็นชา

“เราไม่มีความคิดให้ผู้คนเคารพยกย่องมาก่อน”

มือทรายชาดงงงันวูบ ไม่อาจนึกหาถ้อยคำตำหนิได้

ลี้เซี่ยบ้วนปากไปยังโอ้วงจ้อ ถามว่า

“เด็กผู้นี้เป็นใคร?”

โอ้วงจ้อเผยอยิ้มออกมา กล่าวด้วยความยินดีว่า

“ข้าพเจ้าไม่ได้ยินผู้อื่นเรียกข้าพเจ้าเป็นเด็กมานาน ท่าน
เรียกอีกหลายคำเถอะ”

ลี้เซี่ยกลับปิดปากสนิท ซึ่งความจริงเขาไม่มีความจำเป็น
ต้องเรียกอีกฝ่ายหนึ่งอีก

ไอ้วงจ้อกล่าวว่

“ท่านไม่เรียกแล้ว? อย่างนั้นข้าพเจ้าบอกต่อท่าน ข้าพเจ้า
แซ่ไอ้วนามจิน เป็นตัวแทนคนผู้หนึ่งมาชมดูเพลงดาบของท่าน
ฟังว่าท่านอนุญาตให้ทำเช่นนี้ได้”

ลีเซี่ยกล่าวว่า

“นั่นต้องดูว่าท่านเป็นตัวแทนผู้ใด”

ไอ้วงจ้อกล่าวว่

“ข้าพเจ้าทราบ สมควรเป็นคนมีชื่อเสียงเกียรติภูมิอยู่บ้าง
ข้าพเจ้าเป็นตัวแทนของไอ้อดีตก็ ไม่ทราบมีคุณสมบัติเพียงพอ
หรือไม่?”

ลีเซี่ยกล่าวถามว่

“เทพกระบี่ไอ้อดีต?”

เล่าเล่าตัวรับกล่าวว่า

“ถูกแล้ว เราใช้ความเพียรพยายามไม่น้อย ค่อยผูกความ
สัมพันธ์นี้ได้”

ลีเซี่ยจับจ้องมองไอ้วงจ้อ ดวงตาทอแววเคลือบแคลงสงสัย
พลันแค้นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่

“ในความเห็นเรา คนผู้นี้แปลกปลอมมาเสียแปดส่วน เพียง
แต่เราไม่นำพา ดังนั้นไม่แยแสสนใจมันชั่วคราว”

เล่าเล่าตัวรับคำว่

“ถูกแล้ว...”

ลีเซี่ยกวาดกราดสายตาไปยังทุกผู้คน กล่าวว่

“ท่านทั้งหลายได้รับการจ้างวานมาด้วยจุดประสงค์เพียงหนึ่ง
เดียวคือโค่นเราพ่ายแพ้ ดังนั้นไม่ต้องกล่าวมากความ ท่านใด
ลงมือก่อน?”

มือทรายชาดกล่าวเสียงกังวานว่า

“เราขอรับการสอนสั่งจากลีเล่าชื่อก่อน”

เมื่อครุมนันได้รับโทสะอัถดอก ดังนั้นจึงสู้ศึกก่อน

ลีเขี่ยกล่าวคำ “เชิญ” มือทรายชาดก้าวยาวๆ ออกไป ดาบ
สั้นในมือซ้ายมันสะท้อนประกายเยียบเย็น แสดงว่าคมกล้ายิ่ง แต่
มือขวามันไม่มีอาวุธใด

คนผู้นั้นนายมือทรายชาด อย่างนั้นมันปล่อยมือขวาวางเปล่า
แสดงว่าคิดใช้ไม้ตายประจำตัวนี้

ไอ้วกงจ้อพลันร้องว่า

“รอสักครู”

ลีเขี่ยแค้นเสียงอย่างไม่พอใจ กล่าวว่า

“เรื่องอันใด?”

ไอ้วกงจ้อกล่าวถามว่า

“ฟังว่าได้คมดาบท่านไม่มีคนรอดชีวิตมาก่อน ใช่หรือไม่?”

“มิผิด”

“อย่างนั้นก่อนลงมือ ท่านไหนเลยไม่บอกกล่าวให้กระจ่าง
ชัดได้?”

ลีเขี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ลูกผู้ชายสู้ศึก ไม่อยู่รอดก็ต้องตาย ใยต้องบอกกล่าวล่วง
หน้า?”

เขาสลัดมือวูบ ฝักดาบถูกสลัดตกหล่นลงกับพื้น ดาบยาว
เปล่งประกายแวววาวออกมา

มือทรายชาดขบกรามกรอด พยายามเร่งเร้าเพลิงอำมหิต
ของตัวเองสะกดครอบคลุมฝ่ายตรงข้าม มือขวาเกร็งพลังฝ่ามือ
ทรายชาดถึงสิบส่วน ตระเตรียมต่อสู้เสียงชีวิต

ทุกผู้คนในบริเวณรวมทั้งชิมูที่ลอบดูอยู่ภายในห้องต่าง
ขมวดคิ้วเข้าหากัน

ในกลุ่มคนเหล่านี้ มือทรายชาดมีเปลือกนอกที่เข้มแข็งแกร่ง
กร้าวที่สุด แต่ภายใต้บุคลิกภาพอันกราดเกรี้ยวของลี้เซียกลับมี
ท่าทีครั่นคร้ามขึ้นมา

ลี้เซียดูไปไม่ดูร้าย ทั้งไม่แข็งกร้าว แต่ใบหน้าที่ซีดขาว สีหน้า
ที่เย็นชา ท่วงท่าที่จับตาบ กลับระเหยกลิ้นอายของ “ความตาย”
ออกมา

คนผู้นี้กลายเป็นดั่งเทพมรณะองค์หนึ่ง หาใช่มนุษย์เลือด
เนื้อไม่!

ทุกผู้คนล้วนสุดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ไ่วงกัจฉ
อดกล่าว่ามีได้ว่า

“อึ้งเหลียนเซีย ไม่ต้องต่อสู้แล้ว”

ไม่ทันขาดคำ พลันเห็นประกายดาบวูบขึ้น ลี้เซียกรีดดาบ
เป็นภาพประหลาดแปลกตาภาพหนึ่ง

พริบตานันไม่มีผู้ใดดูออกว่า ดาบยาวของเขามาอย่างไร ไป
อย่างไร

เห็นลี้เซียโหมไปเบื้องหน้า มือทรายชาดอึ้งเหลียนส่งเสียง
ร้องคำหนึ่ง ก็ล้มหายไปด้านหลัง

ก่อนที่จะล้มลง ฝ่ามือของมันพาดถูกตัวดาบ กระแทก
สภาวะดาบของลี้เซียเบนเบือนไปด้านข้าง เผยช่องโหว่ที่ทรงอก
น่าเสียดายมือทรายชาดล้มลงแล้ว ไม่สามารถจู่โจมใส่ช่องโหว่นี้

ลี้เซียรี้งดาบถอยกายไปหลายก้าว เฟ่งตาดูจสายฟ้าจ้องจับ
ไปยังใบหน้าผู้กันพิฆาตและพวก

เล่าเล่าตัวโบกมือวูบ ปรากฏโจรสลัดสองคนวิ่งปราดมา

หามร่างมือทรายขาดขึ้น ล่าถอยไปอย่างรวดเร็ว

พวกมันมิต้องรายงาน ทั้งนี้เพราะคนในบริเวณล้วนเป็น ยอดฝีมือ พอเห็นสภาพที่มือทรายขาดถูกหามจากไป ก็ทราบว่าเป็นคนเสียชีวิตแล้ว

นี่นับเป็นเรื่องน่าตระหนกจริงๆ ด้วยชื่อเสียงเกียรติภูมิ และพลังฝีมือที่แท้จริงของมือทรายขาด เพียงไม่ถึงหนึ่งกระบวนท่า ก็จบชีวิตได้คมดาบของลิ้เซี่ย

ลิ้เซี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“สำนักคงทั้งยังมียอดฝีมืออันใด?”

ผู้อื่นล้วนแทบไม่ส่งเสียง แม้แต่ไอ้วงจ้อที่พูดมากที่สุดก็ ปิดปากเอาไว้

เล่าเล่าตัวค่อยกล่าวว่า

“สำนักคงทั้งคงไม่เสนอหน้าให้กับมัน ทั้งนี้เพราะมันออกจากสำนักดังกล่าวหลายปีแล้ว”

ลิ้เซี่ยกล่าวว่า

“นั่นนับเป็นที่น่าเสียดายยิ่ง”

ความหมายในวาทะ กลับมุ่งหวังให้สำนักคงทั้งเสนอหน้าส่ง ยอดฝีมือที่ร้ายกาจกว่านี้มา

เขาคนจากซานตงภาคเหนือสูบล้องยาเส้นบังเกิดเป็นเสียงดัง แต่ควันที่พ่นออกมาเบาบางยิ่ง แสดงว่าไม่นำกำลังใช้ความคิด

สามนักสู้ตระกูลเต่งสบตากันดู ความเคลื่อนไหวของพวกมันแม้ไร้เสียง แต่ทุกผู้คนดูออกว่าสามพี่น้องแลกเปลี่ยนความคิด โดยไร้เสียงกัน

พู่กันพิฆาตกว่นแป๊ะฮู้ยกมือลูบเครา สายตาเบิกค้ำ แสดงว่าจมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิดเช่นกัน

เล่าเล่าตัวพอเห็นสีหน้าเหล่ายอดฝีมือ ต้องบังเกิดความ
ผิดหวังขึ้น

มันทราบว่าคุณเหล่านี้นำลั่นคันทว่าเพลงดาบของฝ่ายตรงข้าม
ซึ่งก็หมายความว่าทุกคนเห็นว่าฝ่ายตรงข้ามมีเพลงดาบลึกล้ำ เฝ้านึกหาวิธีทำลาย หากคนเหล่านี้นี้ไม่มีวิธีจัดการได้ แสดงว่าพลัง
ฝีมือพวกมันไม่อาจต้านทานรับคนผู้นี้ได้

ไอ้วงจ้อพลันกล่าวว่า

“ลี้เล่าชื่อ เพลงดาบของท่านอย่าว่าแต่เคยเห็น กระทั่ง
ได้ยินยังไม่เคยได้ยินมา ไม่ทราบท่านรำเรียนจากที่ใด?”

นี่เป็นคำถามที่ทุกคนในบริเวณคิดใคร่ถาม แต่คำถามเช่น
นี้ไหนเลยกล่าวจากปากได้ คิดไม่ถึงไอ้วงจ้อยกปัญหาข้อนี้ขึ้นมา
โดยปราศจากข้อกริ่งเกรง

ดังนั้นทุกคนเงยหูฟังดูว่า ฝ่ายตรงข้ามจะตอบว่าอะไร

ลี้เซียไม่ตอบคำในบัดดล หลังความเงยบ่วงเวงที่น่าสะพรึง
กลัว เขาค่อยแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านต้องการทราบจริงๆ?”

ไอ้วงจ้อกล่าวว่า

“หากข้าพเจ้าไม่ต้องการทราบ ไยต้องถามไถ่?”

ลี้เซียกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ขอเพียงท่านไม่สำนึกเสียใจ เราสามารถบอกต่อท่าน”

เขากวาดกราดสายตาไปยังเหล่ายอดฝีมือ กล่าวว่า

“ยังมีผู้ใดต้องการทราบ?”

พู่กันพิฆาตและพวกแม่ต้องการรับฟัง แต่ไม่สะดวกกับการ
บอกออกไป

ลี้เซียกล่าวว่า

“เมื่อไม่ตอบคำ เราเพียงบอกต่อมันคนเดียว”

สามพี่น้องตระกูลเต็งกล่าวว่า

“เราสามพี่น้องก็ต้องการเพิ่มพูนประสบการณ์”

เขาคุนกล่าวเสียงแหบพร่าว่า

“เราผู้เฒ่าก็ต้องการทราบ”

พู่กันพิฆาตกล่าวเสริมขึ้น

“เล่าฮิวก็เช่นกัน”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“ตกลง พวกเจ้าเล่า?”

เขาถามไถ่เล่าเล่าตัวเหล่าโจรสลัด เล่าเล่าตัวร้องดั่งๆ ว่า

“เราย่อมต้องการทราบเช่นกัน”

ลี้เซี่ยผงกศีรษะ วกสายตากลับไปยังใบหน้าไอ้วงจื้อ ยัง
ไม่ทันเอ่ยปาก ไอ้วงจื้อชิงกล่าวว่า

“รอสักครู่ ข้าพเจ้ามั่นใจว่าคาดเดาได้ ดังนั้นขอถอนตัว ท่าน
ไม่จำเป็นต้องบอกต่อข้าพเจ้า”

ลี้เซี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ต่อให้ท่านกลับชาติเกิดใหม่ ก็คาดเดาไม่ถูก”

ไอ้วงจื้อกล่าวว่า

“แต่ละคนต่างมีความสามารถ อย่าได้ดูแคลนข้าพเจ้าไป”

ลี้เซี่ยตัดบทว่า

“อย่างนั้นท่านล่าถอยไป ยิ่งไกลยิ่งดี”

ไอ้วงจื้อรับคำล่าถอยไปเพียงลำพัง จวบกระทั่งกลางหลัง
ปะทะกับกำแพงอิฐชั้นหนึ่ง เป็นผนังอิฐที่ซึ่มอุและตั้งซุนฮั๊วแอบดู
อยู่นั่นเอง

ไอ้วงจื้อทราบดีว่า ผู้ที่ได้ยินความลับของลี้เซี่ยต้องตาย

แน่นอน เขาไม่มีความมั่นใจรับเพลงดาบของลิ้เซียได้ ดังนั้นจึงเป็นฝ่ายถอนตัว

ลิ้เซียโบกมือด้วยท่าทางรำคาญ ไหล่เล้าเล้าตัวและโจรสลัดทั้งหลายไป

เล้าเล้าตัวและพวกไม่ได้ล่าถอยมาทางด้านนี้ หากแต่ถอยร่นไปอีกมุมหนึ่ง

ลิ้เซียเริ่มกล่าววาทะกับฟูกันพิฆาตและพวกทั้งห้า มองแต่ไกลสีหน้าของเขาเปลี่ยนเป็นสงบราบเรียบ มิเพียงค้นหากลิ่นอายความตายจากตัวของเขาไม่พบ มิหนำซ้ำยังองอาจสง่ามากยิ่งขึ้น ไ้วงจ้อเกร็งกำลังเงี้ยวพั้ง แต่ไม่ได้ยินลิ้เซียกล่าวว่าอะไร

ลิ้เซียพอกล่าวกับฟูกันพิฆาตและพวกจบความ ทั้งสองฝ่ายก็ผละจาก เป็นสภาพเผชิญหน้ากัน

ลิ้เซียเพ่งตาจ้องจับที่เขาคุน ไม่ต้องถามก็ทราบได้ ตอนนี้ถึงรอบเขาคุนลงมือแล้ว

เขาคุนที่เปลี่ยนนอกคล้ายชายชราชนบท แท้ที่จริงเคยเป็นมหาโจรที่อาละวาดอยู่ทางดินแดนภาคเหนือ ชาวคนมากมายสุดคนานับ เนื่องด้วยมีฝีมือเข้มแข็ง ดังนั้นรักษาตัวรอดตลอดมา หลายปีมานี้ล้างมือซ่อนตัว พลับฝีมือยิ่งรุดหน้า แต่ความคิดซิงดีซิงเด่นยังไม่คลายจากใจ เพราะเหตุนี้จึงตอบรับคำเชิญของฝ่ายโจรสลัดปรากฏกายขึ้นที่หมู่บ้านประมงนี้

กล้องยาเส้นในมือมันจัดเป็นอาวุธนอกสารบบ ก้านกล้องยาเส้นตีจากเหล็กกล้า มีน้ำหนักเป็นพิเศษ บวกกับเถาถ่านในกล้องยาเส้นสามารถขัดฟุ้งเป็นประกายไฟนักร้อยจุด ถือเป็นไม้ตายชนิดหนึ่ง

ฟูกันพิฆาตกับสามนักสู้ตระกูลเต่งพากันถอยห่างไป เว้น

พื้นที่ว่างให้กับทั้งสอง

เห็นลีเซี้ยยกดาบชี้เฉียงแต่ไกล คิดเสือกแต่ไม่เสือกออก
ท้วงท่ากลับไม่ประหลาดล้ำ แต่รังสีการฆ่าฟันเพิ่มพูนทวีคูณขึ้น
อีกหลายเท่า

เขาคุนพลันแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“ลีเล้าซือ ท้วงท่าของท่านนับว่าไร้ผู้ต่อต้าน แต่เราผู้เฒ่าไม่
รับการข่มขู่ ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด?”

ถ้อยคำของมันแสดงว่ายินยอมบอกสาเหตุออกมา เพียงให้
ฝ่ายตรงข้ามเอ่ยปากถามไถ่เท่านั้น

ลีเซี้ยพานไม่เอ่ยปากถามไถ่ ทำให้ผู้ชมอยู่ด้านข้างคันที
หัวใจยากจะเกา หากสถานการณ์เอื้ออำนวย ต้องมีคนเอ่ยปาก
ถามแทนแน่นอน

ตั้งแต่เผชิญหน้า จวบกระทั่งกล่าววาจา เขาคุนพ่นควัน
ออกจากปากไม่หยุดยั้ง ผู้คนถึงกับเคลือบแคลงสงสัยว่า ปอด
ของมันอัดควันไว้มากน้อยเท่าใด

ลีเซี้ยรักษาท่วงท่าตอนแรกไว้ตลอดเวลาทั้งยังคงบุคลิกภาพ
ที่คุกคามคนเอาไว้

พลันเห็นลีเซี้ยพุ่งโหมไปเบื้องหน้าดุจสายฟ้า คนเคลื่อน
ตามดาบ กลับกลายเป็นประกายดาบอันเจิดจ้าสายหนึ่ง แหวกพุ่ง
ใส่ฝ่ายตรงข้าม

เขาคุนตวาดก้อง ขยับข้อมือควงกลองยาเส้น ใช้ออกด้วย
ท่าฮ้วยเซ้าไชยกุน (กวาดล้างทั้งกองทัพ) รับสภาวะจุโจมของลีเซี้ย
ไว้อย่างหักโหม

กลองยาเส้นของเขาคุนมีระดับความเร็วกว่าที่คาดคิดไว้
มากนัก ได้ยินเสียงดัง เมื่อกระทบถูกประกายดาบอันเจิดจ้า

บาดตานั่น

ลี้เซียกระโดดขวางไปหลายก้าว พอยืนหยัดมั่น เห็นเขา
ขมวดคิ้ว คล้ายไม่พอใจต่อท่าจู่โจมที่ไม่ประสบผลนี่ยัง

เขาคุณกลับไม่ฉวยโอกาสตะลุยไล่ สร้างความสงสัยใจแก่
ผู้คนที่ชมดูอย่างใหญ่หลวง

ลี้เซียจับจ้องมองเขาคุณชั่วขณะ พลันเสือกตาบดุดามใส่มัน
ฝ่าเท้าของลี้เซียแปลกประหลาดยิ่ง คล้ายเดินอยู่กลางท้องทะเล
ที่แผ่ไว้ด้วยคลื่นลับ ทุกฝ่าเท้าก้าวอย่างต้องทุ้มเทอย่างสุดกำลัง ค่อย
รักษาระดับการทรงตัวและสภาพการณ์รู้ตหน้าได้

แต่ลี้เซียพอดุดามออกไปหนึ่งก้าว ทุกผู้คนรู้สึกรังสีการ
ฆ่าฟันของตัวดาบเพิ่มพูนขึ้นไม่น้อย หากทั้งสองฝ่ายมีระยะห่าง
กันกว่าสิบก้าว เพียงรังสีการฆ่าที่เพิ่มพูนขึ้นโดยไม่หยุดยั้งนี้ ก็
เพียงพอกับการกดดุดามเขาคุณจนขาดใจตาย

พริบตานั่น ระยะห่างของทั้งสองฝ่ายย่อใกล้เข้า เขาคูณยัง
ยืนหยัดดูขุนเขา ไม่ได้ชิงลงมือ

มุมปากลี้เซียประดับด้วยรอยยิ้มเย็นชา พลันสะบัดดาบ
จู่โจมออก

สภาวะดาบของเขารวดเร็วดุจสายฟ้า กรีดเป็นภาพแปลก
ประหลาดภาพหนึ่ง ยังคงไม่มีผู้ใดดูออกว่าดาบของเขามา
อย่างไรไปอย่างไร

ดังนั้นเมื่อดาบของเขาเปลี่ยนจากกริดวาดเป็นฟาดฟัน ก็
ไม่มีผู้ใดเห็นชัดตา

เขาคุณพอดีขวางกล้องยาเส้น ปิดป้องด้านรับดาบนี้ไว้

อาวุธทั้งสองพองกระทบกัน บังเกิดเสียงเคื่องดังสะท้อน

ลี้เซียรังสภาวะดาบกลับมา ยืนหยัดอย่างมั่นคง

เขาคุณพอด้านรับไว้ ก็เซตึงตึงถอยไปสี่ห้าก้าว ค่อยทรง
กายมัน

ในสามนักสู้ตระกูลเต่งมีคนหนึ่งโห่ร้องชมเชยออกมา อีก
ผู้หนึ่งร้องว่า

“กระบวนท่าของคุณเหลา (ผู้เฒ่าคุณ) นี้นิเศษแท้...”

เขาคุณกระทั้งศีรษะยังไม่เหลียวกลับ ยังคงเผชิญหน้ากับ
ลิ้เซี่ยจุกเดิม

บรรยากาศเปลี่ยนเป็นหนักอึ้งเคร่งเครียด ทั้งนี้เพราะ
ทั้งหมดล้วนไม่ทราบว่าจะเกิดสภาพเช่นนี้ ทั้งสองหลังจาก
ปะทะกระบวนท่า เหตุใดไม่จู่โจมสืบต่อ

ชั่วครู่ให้หลัง ค่อยเห็นเขาคุณส่งเสียงโอดอย่างรุนแรงจากนั้น
โลหิตฉีดพุ่งออกจากปาก เท้าอ่อนระทวยล้มโครมลงกับพื้น!

หนึ่งในสามนักสู้ตระกูลเต่งกระโดดปราดถึงข้างกายเขาคุณ
ย่อกายลงตรวจดู จากนั้นยืดกายขึ้น สั่นศีรษะกล่าวว่า

“มันไม่รอดแล้ว”

โจรสลัดสองคนวิ่งปราดมา หามเขาคุณซึ่งเป็นมหาโจรที่จับ
ชีวิตได้คมดาบคนที่สองไปจากวงต่อสู้

ลิ้เซี่ยกวาดสายตาไปยังสามนักสู้ตระกูลเต่ง ปากกล่าวเสียง
เย็นชาว่า

“คนผู้นี้มีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว”

เขาคุณมีฝีมือเข้มแข็งจริง แต่ในที่สุดยังคงตายได้ดาบลี้เซี่ย
ฟ้าใหญ่สามนักสู้ตระกูลเต่งนามเต่งเอี้ยงสืบเท้าไปหนึ่งก้าว
กล่าวว่า

“ลิ้เล่าซือมีพลังฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน เราสามพี่น้องยอมศิโรราบ
ไม่ต้องต่อสู้แล้ว”

ลี้เซียมองดูสองนักสู้ตระกูลเต่งที่หลงเหลือ คนทั้งสองล้วน
ผกศิรชะรับ เป็นความหมายว่าเห็นด้วยกับคำพูดของพี่ใหญ่

ลี้เซียกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“อย่างนั้นพวกท่านล่าถอยไปด้านข้างก่อน”

เต่งเอียงรับคำ นำน้องทั้งสองเคลื่อนขวงไปวาเศษ

ลี้เซียไม่กล่าววาจา ขวางดาบเดินเข้าหาฟู่กันพิฆาต เขา
พอเคลื่อนกาย ก็ปรากฏพลังสภาวะอันเกรี้ยวกราดชนิดหนึ่ง
คุกคามใส่ฟู่กันพิฆาต

ฟู่กันพิฆาตยากที่จะทนทานได้ ตวาดว่า

“ช้าก่อน”

ลี้เซียพอกูกคามเข้าไปอีก ฟู่กันพิฆาตก็ถูกพลังสภาวะนี้
คุกคามจนไม่มีเวลาเอ่ยปาก รีบเกร็งกำลังทั่วร่างขึ้นต่อต้าน

ลี้เซียชะงักเท่า กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านคุกเข้าขอความกรุณา จะได้รับการละเว้นชีวิต”

ฟู่กันพิฆาตมีชื่อเสียงนานปี พลังฝีมือก็กล้าแข็ง มิใช่ไม่มี
ความสามารถเสี่ยงชีวิต เพียงแต่ไม่มีความมั่นใจเอาชั้ย ดังนั้นคิด
ยอมรับการพ่ายแพ้ เจรจาสงบศึก

ด้วยศักดิ์ศรีของฟู่กันพิฆาต ตามกฎระเบียบของบูลิ้ม ลี้เซีย
สมควรไว้หนามันจึงถูกต้อง แต่ลี้เซียมีเพียงไม่วัหน่า ยังหยาบ
เหยียดอย่างใหญ่หลวง ดังนั้นฟู่กันพิฆาตกระซอกเสียงว่า

“ผู้ใดขอความกรุณา?”

ลี้เซียกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“หากไม่ขอความกรุณาก็ลงมือ”

ฟู่กันพิฆาตตัดใจกล่าวว่า

“ตกลง ท่านระวัง”

มันจะอย่างไรเป็นผู้มีชื่อเสียง ดังนั้นตอนลงมือแข่งต่ออีกฝ่ายหนึ่งตามธรรมเนียม กล่าวจบคำย่อกายลง วิ่งวนอยู่รอบกายของศัตรู

เห็นพู่กันทั้งคู่ในมือมัน คล้ายแม่เบี้ยของอสรพิษสองตัว ยึดหดอยู่แปลบบลาบ สามารถจู่โจมออกทุกเมื่อ

ลีเซี่ยโอบดาบมองคูมัน ปล่อยให้มันวิ่งวนเวียน ยังคงรักษาสภาพของตัวเอาไว้

พู่กันพิฆาตวิ่งวนอยู่สับกว่ารอบ พลันใช้พู่กันคู่ออกด้วยท่าชุนเซาะจำเตี้ย (หิมะพลันละลาย) แยกย้ายจู่โจมใส่ร่างท่อนบนและกลางของลีเซี่ย

กระบวนท่าของมันเพิ่งใช้ถึงกลางคัน ทิศทางพู่กันก็เปลี่ยนแปร กระบวนท่าที่มุ่งจู่โจมใส่ใบหน้า เปลี่ยนเป็นมุ่งใส่จุดสำคัญที่ทรวงอก พู่กันที่จี้ใส่ทรวงอก เปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่ใบหน้า การสับเปลี่ยนกระบวนท่าทั้งรวดเร็วทั้งลึกลับ เป็นฝีมือที่เฉียบขาดจริงๆ

ลีเซี่ยยกดาบในมือขึ้น ทั้งไม่ปิดสัปดาห์พู่กันศัตรู และไม่จู่โจมตอบโต้ แต่พู่กันพิฆาตพบว่าดาบของศัตรูถูกอปรไปด้วยการรุกและรับ ท่าไม้ตายของตัวเองสูญเสียอำนาจการจู่โจมไป มิอาจไม่ลังกลับมา

สามนักสู้ตระกูลเต็งชมดูจนสงสัยใจยิ่ง เห็นพู่กันพิฆาตเบนเบี่ยงอาวุธ เปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่ด้านข้าง

เสียงตึงตึงสองครา พู่กันของมันลั่นจู่โจมคมดาบของศัตรู

คราครั้งนี้ทั้งสองประลองกำลังภายในกัน ลีเซี่ยไม่อาจกระแทกฝ่ายตรงข้ามล่าถอย แต่ก็ไม่ถึงกับตกเป็นเบี้ยล่าง

ทั้งสองแยกย้ายผละจากกัน ลีเซี่ยพลันวัดดาบตีโต้ เห็นดาบในมือของเขาเปลี่ยนเป็นภาพซับซ้อนภาพหนึ่ง คล้ายตัววัด

พู่กันขีดเขียนตัวหนังสือหวัดขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง

ในประกายดาบแลบแปลบปลาบ ลีเซี่ยพลันพาดฟันดาบลงหา
พู่กันพิฆาตไขว้สลับพู่กันทั้งคู่ รับกระบวนท่านี้ไว้ บังเกิด
เสียงเกร็งใหญ่คราหนึ่ง

เห็นพู่กันพิฆาตถอยกายไปสามก้าว สร้างความตื่นตระหนก
แก่ทุกคนยิ่ง เข้าใจว่าพู่กันพิฆาตมีสภาพเช่นเดียวกับเขาคุณ
หลังจากยืนทรงตัวอยู่ชั่วขณะ ต้องล้มตายลง

มิตาดครั้งนี้หาเป็นเช่นนั้นไม่ พู่กันพิฆาตพอทรงกายมัน ก็
สะบัดพู่กันชิงจูโจม

พู่กันทั้งคู่ทั้งจี๋ ทิ่ม เขี่ย กวาด ใช้ออกดุดลมนโหมกระหน่ำ
ชั่วพริบตาจูโจมติดต่อกันเจ็ดแปดกระบวนท่า

ลีเซี่ยไม่หน้มือก็แข็งแรง คลี่สะบัดประกายดาบ ด้านทานรับ
ท่าจูโจมระลอกนี้ไว้

พู่กันพิฆาตโหมจูโจมเจ็ดแปดกระบวนท่า ไม่อาจโค่นศัตรู
ลงได้ พลั้งสภาวะก็อ่อนโทรมลง

ลีเซี่ยพลันวัดดาบ กรีดเป็นภาพประหลาดภาพหนึ่ง ประกาย
ดาบวูบขึ้นดุจสายฟ้า ก็ฟันถูกพู่กันพิฆาต

ดาบนี้ฟันถูกจุดสำคัญที่ทรวงอกพู่กันพิฆาต ยุติการต่อสู้ใน
รอบที่สามนี้ลง

ชิมอูเห็นลีเซี่ยใช้เพลงดาบที่พิกลสุดหยั่งคานนี้หลายครั้งครา
ในสายตาของเขา กระบวนท่านี้คล้ายกำลังเขียนหนังสือตัวหนึ่ง เมื่อ
โครงร่างเสร็จสิ้นลง สภาวะดาบพลันแผ่พุ่งออกจูโจมสังหารศัตรู
โดยเฉพาะดาบที่สังหารเขาคุณเมื่อครู่เด็ดขาดที่สุด

ทั้งนี้เพราะลีเซี่ยใช้สภาวะดาบออกด้วยความอำมหิตดุตัน
มาตรว่าเขาคุณปิดป้องด้านรับไว้ แต่พลังดาบอันเกรี้ยวกราด

ซ้ำแรกผ่านลมปราณคุ้มครองกายของเขาคุณเข้าไป กระแทก
ชีพจรหัวใจมันขาดสะบั้น

ฉิมอุเริ่มเชื่อแล้วว่า ผู้ที่ต่อสู้กับลิ้เซียต้องตายแน่นอน ดังนั้น
ไม่ว่าล่วงรู้ประวัติความเป็นมาของเขาหรือไม่ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

นี่คือลักษณะพิเศษของเพลงดาบลี้เซีย นอกจากท่านสามารถ
โค่นลิ้เซียพ่ายแพ้ ไม่เช่นนั้นท่านพอลงมือต้องตาย

ลิ้เซียไม่แฉแสเหลือบแลซาทของฟูกันพิฆาต ก้าวยาวๆ
เข้าหาสามนักสู้ตระกูลเต่ง ตัวดาบแผ่รังสีการฆ่าฟันเยียบเย็น แสดง
ว่าเขาคิดลงมือต่อพวกมันแล้ว

เต่งเฮี้ยงส่งเสียงตวาดที่คล้ายรหัสสัญญาณ เต่งทงกับเต่งเจียว
พากันกระจายกำลังออก กอปรเป็นรูปสามเส้าขึ้น

ดาขอคุ้ในมือสามพี่น้องก็ยึดดัดแปลงปลาบ รวมเป็นพลัง
สภาวะอันกล้าแข็ง ต่อต้านรังสีดาบของลิ้เซียเอาไว้

เต่งเฮี้ยงกล่าวว่า

“ลิ้เล่าซือ ท่านรักษาคำพูดหรือไม่?”

ลิ้เซียกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เราเมื่อลั่นปากต้องปฏิบัติตาม”

“อย่างนั้นท่านใญ่ยังคิดลงมือ?”

“เราจำได้ว่า ไม่เคยบอกว่าจะไม่ลงมือต่อพวกท่าน”

เต่งเฮี้ยงงงงงงรูป ค่อยทราบบว่าพวกมันถูกหลอกลงแล้ว

เมื่อครู่ตอนที่พวกมันยอมรับการพ่ายแพ้ ลิ้เซียไม่ได้บอก
ว่าจะปล่อยปลละละเว้นพวกมันจริงๆ

ตอนนั้นลิ้เซียเพียงบอกให้พวกมันล่าถอยไปด้านข้างก่อน
ตามกฎระเบียบของบูลิ้ม ลิ้เซียกล่าวเช่นนี้ เท่ากับปล่อยปลละ
ละเว้นต่อพวกมัน แต่หากคิดได้แย่ง สามารถบอกว่าไม่ลงมือ

ชั่วคราว

เต้งเฮียงยอมเข้าใจว่าเป็นแผนถ่วงเวลาของลี้เซี่ย ทั้งนี้ เพราะตอนนั้นยังมีพู่กันพิฆาตคนหนึ่ง หากลี้เซี่ยยืนกรานไม่ปล่อย ปลະละเว้นพวกมัน อย่างนั้นพู่กันพิฆาตอาจฉวยโอกาสที่ทั้งหมด ต่อสู้กัน หลบหนีไปจากที่นี่ ดังนั้นลี้เซี่ยจึงใช้วิธีนี้ตรึงพวกมันไว้

เต้งเฮียงจะอย่างไรเป็นชาวยุทธจักรที่เจนจัด จากเพลงดาบของลี้เซี่ย ดุนิสัยอันชั่วร้ายอำมหิตของคนผู้นี้บอก ทราบว่า ไม่ว่ากล่าวอย่างไรก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้ พานไม่กล่าวมากความอีก

ลี้เซี่ยมองดูคนที่สามอย่างเย็นชา แสดงท่าทีว่า “กิน” พวกมันแน่นอน แต่เขาไม่ได้ล่าพองตน และไม่ได้ยึดถือการฆ่าคนเป็นความสุข หากแต่เขามีความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมว่า สามารถโค่นคนทั้งสามฝ่ายแพ้

เนื่องด้วยสามนักสู้ตระกูลเต้งรับรู้ชาติกำเนิดและต้นตอวิชาฝีมือของลี้เซี่ย ดังนั้นลี้เซี่ยไม่ยอมปล่อยปลະละเว้นพวกมันแน่นอน

เห็นลี้เซี่ยสับเท้าคุกคามออกไป ฝีเท้าไม่มีสัมผัสเสียงผิดปรกติใด

แต่ผู้ที่เผชิญหน้ากับเขา ต่อให้หลับตาลง ก็รู้สึกถึงเงาทะมึนของความตาย

เต้งเฮียงหวาดก้อง กวัดแกว่งดาขอโถมเข้าไป ฟัน้องทั้งสอง กิ่งมือคุ้มครองจากทางสองปีก

คนทั้งสามพอลงมือ ก็แสดงออกซึ่งการผนึกรวมกำลัง อันรอบคอบรัดกุม กอปรเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว แผงอาณาพากล้าแข็งยิ่ง

ดาขอคู่ทั้งหกด้ามกริดเป็นประกายเจิดจ้าบาดตาเกลื่อนกลาด

หนูนื่องใส่ลี้เซียะจุระลอกคลื่น

ลี้เซียะร้ายราดาบคุ้มครองกาย ในเสียงเคร่งคร้าง ปิดสกัดไว้
เจ็ดแปดตาขอ

ท่ามกลางเงาตาขอที่หนูนื่องจุคลื่นกระแทกฝั่ง เขายัง
ยืนหยัดดุจหินผา ไม่โยกคลอนแม้แต่หน่อย

ชั่วพริบตา สามนักสู้ตระกูลเต่งโหมจุโจมสืหาสืดาขอ บังเกิด
เสียงโลหะปะทะสะท้อนสะท้านไปทั่วบริเวณ

การศึกครั้งนี้คล้ายกินแรงลี้เซียะที่สุด ทั้งนี้เพราะนับตั้งแต่
เริ่มลงมือจนถึงบัดนี้ เขาตกเป็นฝ่ายรับ ไม่สามารถตีโต้กลับไป

พลันเห็นประกายดาบสาดกระจาย เสียงเคร่งเคร่งติดต่อกัน
สามครั้งครา รูปขบวนของสามนักสู้ตระกูลเต่งถูกลี้เซียะกระแทก
แตกกระจายออก

โดยกระชั้นชิดติดกัน ลี้เซียะใช้ท่าจุโจมสังหารออก ประกาย
ดาบคล้ายมั่งกรเต็มฟ้า กริดเป็นภาพอันซับซ้อนยุ่งเหยิงภาพหนึ่ง

สามพี่น้องตระกูลเต่งรู้สึกสภาวะดาบของฝ่ายตรงข้ามร่อย
เปลี่ยนผันแปลง คล้ายกับช่องว่างระหว่างกันถูกประกายดาบ
ทับถมไว้ ทำให้ไม่สามารถจุโจมตาขอออกได้

ความรู้สึกเช่นนี้ผุดขึ้นในห้วงสมองของคนทั้งสามพร้อมกัน
ลี้เซียะพลันฟันดาบออกดุจสายฟ้า เต่งเฮียงแผดร้องคำหนึ่ง ทอด
ร่างเป็นซากศพก่อน

เต่งทงกับเต่งเจียวทางหนึ่งบังเกิดความตื่นตระหนก ทางหนึ่ง
สะกิดสันดานดุร้ายขึ้น กุมกระบี่ดาขอโถมใส่ศัตรูราวกับนัดแนะ
กันไว้

ลี้เซียะใช้ดาบอย่างรวดเร็ว สะบัดขวับขวับสองครา ล้วนผัน
ถูกพี่น้องทั้งสอง จากนั้นกระโดดออกนอกวง

เต่งทงกับเต่งเจียวโถมออกไปหกเจ็ดก้าว ค่อยทยอยล้มลง
แน่นิ่งเสียชีวิตไป

จนบัดนี้ลีเซี่ยจู่โถมสังหารผู้คนหกคน แต่บนร่างไม่แปด
เปื้อนคราบโลหิตแม้สักจุดเดียว จากนั้นสอดดาบคืนฝักด้วยท่า
ร่างสง่างามสุดเปรียบปาน

เล่าเล่าตัวและพวกยืนตัวสั่นงันงก เค้าความดูร้ายที่มีอยู่
ปลาสนาการไปสิ้น

ลีเซี่ยโบกมือทำท่าขับไล่ เล่าเล่าตัวและเหล่าโจรสลัดคล้าย
ได้รับคำนิรโทษ วิ่งหนีจากไปจนไร้ร่องรอย

บทที่ 2

สองสิ่งที่เผชิญหน้า

ไอ้วกงจ้อไม่ขยับเคลื่อนไหว จับจ้องมองลี้เซี่ยโดยไม่กะพริบ
เห็นลี้เซี่ยแหงนงอยหน้าเล็กน้อย คล้ายครุ่นคิดอันใด ชั่วครู่
ให้หลังค่อยเบือนสายตาไปยังไอ้วกงจ้อ

ยามนี้บนลานที่ว่างเพียงหลงเหลือไอ้วกงจ้อคนเดียว
ทั้งสองทอดระยะห่างกันสี่ห้าวา เผชิญหน้ากันแต่ไกล
ไอ้วกงจ้อถือเป็นฝ่ายรับ ทั้งนี้เพราะเขาต้องคำนวณท่าที่
ของฝ่ายตรงข้าม ใคร่ครวญว่าลี้เซี่ยจะจัดการกับตัวเองอย่างไร
ก่อนที่จะได้ผลสรุป เขาไม่กล้าดำเนินการเคลื่อนไหวอันใด
ลี้เซี่ยเดินเข้าหาเขา บนใบหน้าอันซีดขาวกลับปรากฏรอย
ยิ้มวูบหนึ่ง

ไม่ว่าเขาเผยอยิ้มอย่างไร ดวงตาและหว่างคิ้วของเขาล้วน
ทอดประกายอำมหิตที่น่าหวาดหวั่น

ลี้เซี่ยหยุดยืนที่เบื้องหน้าไอ้วกงจ้อ กล่าวว่า
“ไอ้วกงจ้อ ท่านเห็นการต่อสู้ในวันนี้จนหมดสิ้นแล้ว”

ไอ้วงจ้อรับคำว่า

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าเห็นจนหมดสิ้น”

ลี้เซี่ยกล่าวว่

“ไอ้วงจ้อเมื่อเป็นตัวแทนของเทพกระบี่ไ้วอดี้ซึ่งเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง สมควรมีสายตาแตกต่างจากผู้คนทั่วไป ดังนั้นเราต้องการฟังความเห็นของท่าน”

ไอ้วงจ้อกล่าวว่

“ข้าพเจ้าใช้เวลามากมาย บทสรุปที่ได้มีแต่คำ ‘ร้ายกาจ’ สองคำ”

ลี้เซี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่

“คำพูดของไอ้วงจ้อ เป็นที่ผิดหวังของผู้คนไปแล้ว”

ไอ้วงจ้อกล่าวถามว่

“ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าสมควรหยั่งความตื้นลึกหนาบางของท่านออกหรือ?”

“นั่นกลับมิใช่”

“อย่างนั้นท่านผิดหวังที่ใด?”

ลี้เซี่ยกล่าวว่

“ความผิดหวังของเราเกิดจากสองประการ หนึ่งนั้นสายตาของท่านยังไม่มีศักดิ์ศรีศึกษาเรา สอง ตัวท่านก็ไม่คู่ควรกับการเหลือบแล”

เขากล่าวเสริมว่

“ตอนนั้นกล่าวถึงตัวท่านก่อน ท่านเป็นทายาทเจ้าสำนักง้อไบ๊สมควรมีคุณธรรมประจำใจ แต่ท่านกลับซัดซาต่อความตายของผู้คนที่ร่วมทาง กระทั่งแค้นเสียงยังไม่กล้าแค้นเสียงออกมา ดังนั้นเราดูแลท่าน”

ไอ้วกงจื๊อกล่าวว่า

“หากข้าพเจ้าได้รับเกียรติจากท่าน ตอนนี้คงถูกท่านฆ่าทิ้งแล้ว เกียรติยศเช่นนี้มีประโยชน์ใด?”

“ต่อให้คำกล่าวนี้ถือเป็นเหตุผล ก็แสดงว่าท่านเป็นคนเลือดเย็นเห็นแก่ตัว”

“ท่านคิดสั่งสอนข้าพเจ้าหรือ?”

ลี้ซื๋ยกล่าวว่าเสียงเย็นชาว่า

“ย่อมมิใช่ เราเห็นว่าท่านไม่มีคุณสมบัติศึกษาสังเกตการณ์ ดังนั้นต้องบีบบังคับท่านลงมือให้จงได้”

คนผู้นี้มีเพลงดาบกริ้วยกราดอำมหิตปานนี้ หากต่อสู้กับเขาเท่ากับถูกพิพากษาประหารชีวิต

ไอ้วกงจื๊อถดถอยไปด้วยความตระหนก แต่กลางหลังเขาปะทะกับผนังกำแพง ไม่สามารถยับเคลื่อนไหวได้

ลี้ซื๋ยแม้ไม่ได้ชักดาบจากฝัก แต่ท่วงท่าของเขาบวกกับคำอำมหิตบนใบหน้า เพียงพอกับการคุกคามให้คนขวัญอ่อนคุกเข่าลงขอความกรุณา

ไอ้วกงจื๊อพลันกล่าวว่า

“รอสักครู่”

ลี้ซื๋ยกล่าวว่าเสียงเย็นชาว่า

“ไม่มีใดต้องรอ”

ไอ้วกงจื๊อกล่าวว่า

“หากท่านฆ่าข้าพเจ้าในลักษณะนี้ อย่าเพิ่งบอกว่ามีคนล้างแค้นให้กับข้าพเจ้าหรือไม่ เพียงข้อที่ท่านตระบัดสัตย์ ก็สร้างความเสียหายแก่ท่านอย่างใหญ่หลวงแล้ว”

“หากมีคนล้างแค้น ย่อมเป็นเทพกระบี่ผู้เป็นบิดาเจ้า เรา

กำลังภาวนาให้มันลงจากเขา หากมีคนรุดมาล้างแค้นให้กับท่าน ย่อมประเสริฐสุด”

“ข้าพเจ้าล่วงรู้ความคิดอ่านของท่าน แต่ท่านยังคงได้รับความเสียหาย”

ลีเซี่ยตอบว่า

“เราไม่มีความเสียหายใด”

“ผู้ใดบอกว่าไม่มี ฝีมือที่ท่านใช้กับสามนักสู้ตระกูลเต่ง ล้วนปรากฏแก่สายตาเล่าเล่าตัวและพวก หลังจากนั้นพวกมันยังจะเชื่อถือคำพูดของท่านหรือไม่?”

“พวกมันเชื่อถือหรือไม่ หามีส่วนเกี่ยวข้องกับเราไม่”

ไ้วว่งจื๊อกล่าวอย่างจริงจังว่า

“นี่นับเป็นคำกล่าวไม่ตรงกับใจซัดๆ หากพวกมันไม่เชื่อถือคำพูดของท่าน หลังจากนั้นจะให้ผู้ใดเสาะหาคุ่มือมาให้ท่านฝึกฝนเพลงดาบอีก?”

“พวกมันไม่กระทำ ยังมีบุคคลอื่น”

“บุคคลอื่นใช้การได้หรือ ขบวนการของเล่าเล่าตัวเริ่มเชื่อมความสัมพันธ์กับยอดฝีมือชาวบูลิ้ม ก่อปรกับพวกมันทราบความร้ายกาจของท่าน ดังนั้นผู้ที่เสาะหามาแล้วมีบรรทัดฐานฝีมือ หากท่านคิดเพาะสร้างสื่อกลางเช่นมันขึ้นใหม่ อย่างน้อยต้องใช้เวลาสองสามปี ดังนั้นท่านสมควรรักษาบุคคลเช่นนี้ไว้”

ลีเซี่ยกล่าวว่า

“หากมีความจำเป็น สมมติว่าพวกมันไม่ไว้วางใจเรา เรายังสามารถบีบบังคับให้พวกมันกระทำเรื่องราวที่เราต้องการ”

“ในความคาดคิดข้าพเจ้า ท่านใช้วิธีการบีบบังคับพวกมันอยู่แล้ว ขณะเดียวกัน ท่านก็ให้ทางออกแก่พวกมันสายหนึ่ง ให้

พวกมันเชื่อมั่นว่ายังมีโอกาสฟื้นฟู โอกาสที่ว่าคือเชื่อเชิญยอดฝีมือที่แท้จริงมาฆ่าท่าน อย่างนั้นพวกมันจะหลุดพ้นจากห้วงความบีบคั้น เพราะเหตุนี้พวกมันไม่เสียดายกับการทุ่มเทความสามารถที่มีอยู่ เชิญเชิญผู้มีฝีมือรุดมา”

ลี้เชี้ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านกลับรู้จักขบคิดคาดเดานัก”

“แต่หากท่านตระบัดสัตย์ พวกมันจะเริ่มระแวงสงสัยว่า หากท่านสู้แพ้ ไข่จะจากไปตามข้อตกลงหรือไม่ มาตรฐานท่านไม่ยอมไปผู้ที่พวกมันเชื่อเชิญมา ได้แต่โค่นท่านฝ่ายแพ้ ไม่สามารถฆ่าท่านอย่างนั้นท่านจะกลับกลายเป็นเชื้อโรคเกาะกินกระดูกพวกมัน เมื่อถึงเวลานั้น พวกมันอาจตั้งใจหลบลี้หนีหน้าไปไกลแสนไกล”

ลี้เชี้ยเงยบั้นไม่ตอบคำ ชิมอุที่อยู่ภายในห้องพอฟังคำวิจารณ์ของไอ้วงจื้อ ถึงกับแทบโห่ร้องชมเชยออกมา

ชั่วครู่ให้หลัง ลี้เชี้ยค่อยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านชักอาวุธเถอะ”

ไอ้วงจื้อใจหายวูบ ร้องโพล่งว่า

“ท่านยังไม่ปล่อยปลະละเวนข้าพเจ้า?”

ลี้เชี้ยกล่าวว่า

“มิผิด”

ไอ้วงจื้อยกมือซ้าย ขวามือแตะสัมผัสถูกด้ามกระบี่เหนือไหล่ กลับรือรอลังเลไม่ชักออกมา

ลี้เชี้ยเร่งรัดว่า

“รีบชักกระบี่เตรียมพร้อม หากไม่ท่านสำนึกเสียใจก็สายเกินการณ์”

ไอ้วงจื้อพลันลดมือลงกล่าวว่า

“หากข้าพเจ้ายืนกรานไม่ชักกระบี่ ท่านจะอย่างไร?”

“ท่านเข้าใจว่าเราไม่สามารถลงมือปลิดชีวิตท่านหรือ?”

“ข้าพเจ้ากลับไม่มีความคิดเลวไหลเช่นนั้น ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบว่าการฆ่าคนที่ไมื่อยอมต่อสู้ขัดขืนผู้หนึ่ง สำหรับกับตัวท่าน ไซ้เป็นความสุขประการหนึ่งหรือไม่?”

ลีเซี่ยแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านมิใช่คนที่ใช้วิธีต่อต้านต่อหน้าเราเป็นคนแรก เรามีประสบการณ์จัดการกับคนเหล่านี้นี้มาแล้ว”

ไ้ววงจ้อยิ้มเล็กน้อย ท่วงท่าปลอดโปร่งเฉื่อยชายิ่ง กล่าวโดยไม่รีบร้อนลนลานว่า

“ตกลง อย่างมากเพียงแค่ว่าตายเท่านั้น”

ลีเซี่ยกล่าวถามว่า

“เช่นนี้เป็นว่า ท่านเป็นคนไม่กลัวตาย?”

“ผู้ใดไม่กลัวตาย ข้าพเจ้าหมายความว่าต่อให้ท่านดูร้ายกว่านี้ อย่างมากเพียงปลิดชีวิตข้าพเจ้าเท่านั้น ไซ้หรือไม่?”

“นั่นไม่แน้นัก”

ไ้ววงจ้อคาดคั้นถามว่า

“เป็นไร หรือท่านยังมีวิธีที่ดูร้ายกว่านี้?”

“ยอมแน่นอน”

“ท่านลองบอกมาฟังดู หากเป็นความจริง ข้าพเจ้าจะชักกระบี่เข้าเสี่ยงชีวิตกับท่าน”

ลีเซี่ยกล่าวว่า

“คนโบราณว่าไว้ ‘ความชังยิ่งกว่าความตาย’ หมายความว่า มีเรื่องบางประการน่าชังและน่ากลัวกว่าความตาย แสดงว่าสิ่งที่น่ากลัวที่สุดในโลกไม่แน่ว่าเป็นความตาย สมมติเช่นท่าน มีเรื่อง

บางประการสร้างความปวดร้าวแก่ท่าน ถึงกับยอมตายไม่ยอมรับ
ความปวดร้าวเช่นนั้น”

“ฟังดูน่าตระหนกนัก แต่ท่านทำได้หรือ?”

ลีเซี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านทางที่ดีอย่าได้บีบบังคับเรา”

ไอ้วกงจื้อมีสีหน้าตื่นตระหนก มองดูคนหน้าซีดขาวเบี่ยงหน้า
ไม่กล้ากล่าวกระตุ้นอีก

ลีเซี่ยกวาดสายตาไปยังบ้านช่องทางด้านหลังไอ้วกงจื้อ จับ
จ้องมองชั่วขณะจึงกล่าวว่า

“ภายในห้องยังมีผู้ใด?”

ไอ้วกงจื้อถามโพล่งว่า

“ท่านเข้าใจว่าเป็นผู้ใด?”

ลีเซี่ยกล่าวว่า

“หลังจากที่เราปรากฏกาย ท่านค่อยออกจากห้อง ภายใน
ห้องหากไม่มีบุคคลอื่น ท่านไหนเลยรั้งอยู่นานปานนั้น?”

ไอ้วกงจื้อยกไหล่กล่าวว่า

“คิดไม่ถึงท่านเป็นคนละเอียดรอบคอบถึงเพียงนี้ ภายใน
ห้องมีคนจริง”

“เป็นผู้ใด?”

“ท่านไยไม่เข้าไปชมดูเอง?”

ลีเซี่ยหน้าเคร่งเครียดลง ดวงตาทอแววอำมหิต กล่าวว่า

“ที่แท้เป็นผู้ใด?”

ไอ้วกงจื้อเห็นอีกฝ่ายหนึ่งบังเกิดเพลิงโทสะอยู่บ้าง ต้อง
หลบหัวร่อครุ่นคิดขึ้น

‘คนผู้นี้มีอารมณ์ร้อนแรง ไม่อาจทนทานการกระตุ้น นี่นับเป็น

จุดอ่อนของมันแล้ว’

ดังนั้นเขากล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะเรียกมันออกมา”

เขาเคลื่อนกายถึงข้างประตู เห็นชิมูนนอนคลุมโปงอยู่บนเตียง
หญิงสาวชนบทตั้งซุนฮี้ขึ้นชิมเขาอยู่ด้านข้าง

ไอว์กงจื้อยิ้มให้กับนาง กล่าวว่า

“ซุนฮี้ ออกมาเถอะ”

ตั้งซุนฮี้สาวเท้าออกไป เดินไปไม่กี่ก้าวก็หยุดยั้งลง

ไอว์กงจื้อกล่าวว่า

“ไม่ต้องกลัว ไม่มีผู้ใดทำร้ายท่าน”

ตั้งซุนฮี้ค่อยสาวเท้าสืบท่อ ก้าวออกจากประตูบ้าน

ลิ่เซี่ยเห็นเป็นหญิงสาวชนบทที่หมดจดงดงามนางหนึ่ง พลัน
ขมวดคิ่วกล่าวว่า

“ภายในห้องยังมีบุคคลอื่น”

ไอว์กงจื้อกล่าวว่า

“ท่านทราบได้อย่างไร?”

ลิ่เซี่ยกล่าวว่า

“เรามีเหตุผลสองประการ มิหนำซ้ำเรากล้าระบุว่าคุณใน
ห้องเป็นบุรุษผู้หนึ่ง”

ไอว์กงจื้อแม่เจ้าปัญญาความคิด พอฟังต้องตะลึงลานกับที่

ลิ่เซี่ยตาทอประกายดุร้าย กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เรียกมันใส่หัวออกมา”

ตั้งซุนฮี้ร้องโพล่งว่า

“เขาทำไม่ได้”

ลิ่เซี่ยถามว่า

“มันเป็นอะไรกับท่าน?”

“เป็นกอกอ (พี่ชาย) ข้าพเจ้า”

“เหลวไหล มันไม่ใช่กอกอท่าน”

ไอ้วงจ้อกระบังสติแล้วกล่าวว่า

“ท่านยังไม่เห็น ทราบได้อย่างไรว่าคนผู้นั้นไม่ใช่กอกอของนาง?”

ลี้เซี่ยกล่าวว่าเสียงเย็นชาว่า

“ทุกเรื่องราวต้องเห็นกับตา จึงทราบได้หรือ? เราไม่ต้องเห็นและไม่ได้ยินเสียงก็ทราบว่าภายในห้องมีคน มิหนำซ้ำยังเป็นบุรุษ”

“ท่านอาศัยอะไร?”

“เรามีวิธีการของเรา”

“เอาเถอะ นับว่าท่านมีวิธีการอื่นอีก แต่คนผู้นั้นเป็นกอกอของซุนฮู้จริง ๆ”

ลี้เซี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

“เหลวไหล พวกท่านล้วนเข้าไป”

ไอ้วงจ้อได้แต่ปฏิบัติตาม ผลักใสตั้งซุนฮู้เข้าห้อง ลี้เซี่ยก็ติดตามเข้ามาโดยกระชั้นชิด

ไอ้วงจ้ออุกคิขึ้น

‘มันให้พวกเราเข้าห้อง จุดประสงค์เพื่อเฝ้าควบคุม แต่ด้วยพลังฝีมือของมัน ต่อให้ปล่อยให้เรายู่เบื้องนอก ก็ไม่กลัวว่าเราหลบหนี ทั้งนี้เพราะพลังฝีมือของมันบรรลุถึงขั้นใช้ออกตามใจปรารถนา หากเราคิดหลบหนี มันก็สามารถตามล่าสังหาร ถึงกับคุมดาบจู่โจมสังหารเราในรัศมีสิบวา’

ครุ่นคิดถึงตอนนี้ ต้องสยิวไปด้วยความหนาวเหน็บ แต่

ความคิดอ่านยังไม่หยุดชะงัก ครุ่นคิดสืบท่อ

‘อย่างนั้นมันไหนสิ่งให้พวกเราเข้าห้อง หากไม่มีเหตุผลที่
ลึกซึ้งกว่านี้ คำตอบมีเพียงหนึ่งเดียวคือมันไม่คิดฆ่าเรา’

ผลสรุปที่ได้รับคือความรู้สึกปลอดภัยไปครึ่งใจ แต่ที่อุบัติตามมา
คือความเคลือบแคลงสงสัยอย่างใหญ่หลวง

ทั้งนี้เพราะลี้เซียแม้ฆ่ายอดฝีมือฝ่ายมิชชันนารี แต่ตัวเขาก็
มิใช่ผู้ผดุงคุณธรรมแทนฟ้า ในสายตาของไอว์กังจื้อ ลี้เซียที่ไม่
ลงมือต่อคนของสำนักใหญ่ จุดประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงจากแรงกด
ดันของบู๊ลิ้ม

ซึ่งก็หมายความว่าตอนนี้เขายังอยู่ในช่วงเวลาฝึกฝนเพลง
ดาบอันเกรี้ยวกราดลึกซึ้ง ไม่คิดเพาะศัตรูมากเกินไป หากลงมือ
ต่อยอดฝีมือค่ายสำนักใหญ่ พฤติการณ์ของเขาคงแพร่สะบัดไป
ทั่วยุทธจักร ไม่เป็นความลับอีกต่อไป

สรุปแล้ว ลี้เซียไม่ได้ประกอบวีรกรรมผดุงธรรม ดังนั้นเมื่อ
เขาเห็นว่ามีคามจำเป็นต้องรักษาความลับไว้ เขาจะสังหารผู้ที่
อาจแพร่พรายความลับออกไป

อย่างนั้นไอว์กังจื้อนับว่าอยู่ในข่ายสังหารด้วย ลี้เซียไหนไม่
ลงมือ หรือว่าคนกระด้างกว่าหินผาเช่นเขายังมีมุทิตาจิตด้วย?

ไอว์กังจื้อใช้ความคิดดูส่ายฟ้า ลี้เซียก็เดินถึงหน้าเตียงแล้ว

ไอว์กังจื้อพลันเกาะกุมโอกาส กระโดดปราดออกนอกประตู
หุ่่มเทวชาตัวเบาวิ่งตะบึงออกไป

โลดเล่นไปหกเจ็ดวา ไอว์กังจื้อพบว่าไม่ถูกต้อง มาตราว่า
เขาไม่ได้ยินสุ้มเสียงใด และไม่พบเห็นอันใด แต่ในความรู้สึก
คล้ายลากหางอยู่เส้นหนึ่ง คล้ายกับว่าทุกฝีเท้าก้าวอย่างของเขา มี
คนเคลื่อนไหวตามอยู่ที่ด้านหลังก็มีปาน

ความรู้สึกที่แปลกประหลาดนี้ ทำให้ไอ้วงจ้อไม่สามารถสลัดหลุดได้ ก่อให้เกิดความท้อแท้ขึ้นมา ดังนั้นเขาตกลงใจหยุดทำลงตรวจดู

ไอ้วงจ้อจะงักท่าเหลียวหน้ามอง เห็นลิ้เขี้ยวอยู่ที่ด้านหลังห่างเพียงสามวาจริง ๆ

ลิ้เขี้ยวโลดแล่นถึงเบื้องหน้าไอ้วงจ้อดูพายุหอบหนึ่ง กระซากเสียงว่า

“ครั้งหน้าท่านกล้าเคลื่อนไหวโดยพลการอีก เราจะให้ท่านหลังเลือดชโลมดินภายในสัปดาห์”

ไอ้วงจ้อยักไหล่กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าท่านมีความสามารถเช่นนี้”

“อย่างนั้นท่านไหนกล้าหลบหนี?”

ไอ้วงจ้อกล่าวว่า

“เมื่อครู่ท่านยังไม่มีความคิดฆ่าข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าคิดฉกฉวยโอกาสให้เป็นประโยชน์ ตอนนี้ท่านเปลี่ยนความตั้งใจ ข้าพเจ้าจึงไม่กล้าทดสอบเสียงอีก”

ลิ้เขี้ยวถลึงมองเขาชั่วขณะจึงกล่าว

“ท่านแม้มีไหวพริบลึกแหลม แต่เมื่อเผชิญเรา นับเป็นคราเคราะห์ของท่าน”

“ข้าพเจ้าก็คาดคิดเช่นนี้”

ลิ้เขี้ยวค่อยคลายโทสะ โบกมือให้เขากลับไป ทางหนึ่งถามว่า

“ท่านทราบได้อย่างไรว่าเราไม่มีความคิดฆ่าท่าน?”

ไอ้วงจ้อไม่บอกความจริง เพียงกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเพียงมีความรู้สึกเช่นนี้”

ลิ้เขี้ยวไม่ถามต่อ เมื่อกลับเข้าห้อง เห็นหญิงสาวชนบท

ตั้งซุนฮียังยืนซึมเซาอยู่ที่เดิม

ลีเซี่ยก้าวยาวๆ ถึงข้างเตียง แต่ไม่เลิกผ้าห่มขึ้น เหลียวหน้าไปยังโ้วกงจื้อ ถามว่า

“ท่านบอกอีกครา มันเป็นใคร?”

โ้วกงจื้อกล่าวว่า

“เป็นกอกอกของซุนฮียี เฟิงลัมป่วยลง”

เขาจึงใจบอกว่าเฟิงลัมป่วย จะได้มีคำอธิบายว่า ภายในห้องไหนไม่มีกลิ่นเหม็นโคลและกลิ่นยา ทั้งนี้เพราะเวลาฉุกเฉินทุกไป ไม่มีเวลาไปเจียดยา

ลีเซี่ยกล่าวว่า

“ท่านทราบได้อย่างไร? เป็นนางบอกต่อท่าน?”

โ้วกงจื้อตอบว่า

“ตอนแรกนางเป็นคนบอก แต่พวกเราพร้อมด้วยเล้าเล่าตัวล้วนไม่เชื่อ เมื่อตรวจสอบดู พบว่ามันเป็นไข้ขึ้นสูงจริงๆ”

“ขอเพียงเป็นผู้มีฝีมือ ผู้ใดแสวงเป็นมิพิชไข้ขึ้นสูงไม่ได้?”

“เล้าเล่าตัวก็กล่าวเช่นนี้ ความจริงคิดขำมัน แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าการฆ่าคนรุ่นวายมิใช่เรื่องดี ดังนั้นเสนอความเห็นประการหนึ่ง”

ลีเซี่ยส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นข้อเสนอของท่าน”

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าเสนอให้ตรวจดูเสื้อชั้นในของคนผู้นี้ หากว่ามันปลอมเป็นชาวประมง ตอนเปลี่ยนเสื้อผ้า คงไม่เปลี่ยนเสื้อชั้นในด้วย เล้าเล่าตัวและพวกพ้องตรวจดูเสื้อชั้นในของมัน พบว่าเป็นชาวประมงผู้หนึ่งจริงๆ ค่อยปล่อยปลละเว้นมัน”

“ตอนนั้นหากเปลี่ยนเป็นเรา ก็เชื่อโดยสนิทใจ”

“ท่านสามารถตรวจสอบดูด้วยตัวเอง”

ลีเซี่ยหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

“เราไยต้องตรวจสอบ?”

ไ้วกงจื๊อกล่าวถามว่า

“ท่านหมายความว่าอย่างไร?”

“เราหมายความว่าคนผู้นี้มิใช่ชาวประมงจริง ๆ”

ไ้วกงจื๊อกล่าวอย่างจริงจังว่า

“คนผู้นี้มีที่ใดทำให้ท่านเห็นว่าเขาไม่ใช่ชาวประมง ยังหวังให้ท่านชี้แนะ”

“เรามีหลักฐานสองประการ”

ไ้วกงจื๊อนึกไม่ออกว่า ชิมอูมีพิรุณอันใดถูกคนผู้นี้พบเห็น เขากระทั่งหลักฐานประการเดียวยังนึกไม่ออก อย่าว่าแต่สองประการ แต่สีหน้าของเขาเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง กล่าวว่

“หากท่านต้องการให้ข้าพเจ้ายอมรับนับถือ นี่นับเป็นโอกาสอันประเสริฐ”

ลีเซี่ยกล่าวว่า

“ท่านหมายความว่าหากเราสามารถแสดงหลักฐาน ท่านก็มีอาจไม่ยอมรับนับถือ ใช่หรือไม่?”

“ถูกแล้ว ขอเพียงท่านมีปัญญาแสดงหลักฐานที่สมเหตุผล ออกมา ต่อให้ผลปรากฏว่าผิดพลาด ข้าพเจ้ายังยอมรับนับถือท่าน”

ลีเซี่ยกล่าวเสียงเย็นชา

“หากเราสามารถแสดงหลักฐานที่สมเหตุผล สมผลที่ปรากฏต้องไม่ผิดพลาดแน่นอน”

ไ้วกงจื๊อกล่าวว่า

“พวกเราไม่ต้องถกเถียงถึงข้อปลีกย่อย ท่านแสดงหลักฐาน

ออกมาดีหรือไม่?”

ลี้เซี่ยกล่าวอย่างเข้มงวดว่า

“เราจะทำการสนธิฐาน บรรยายรูปลักษณะของคนใน
ผ้าห่มโดยคร่าวๆ ก่อน”

น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น ฟังดูหนักแน่นมีพลัง
ไอ้วกงจื๊อกล่าวว่า

“เชิญ ผู้นองล่างหุอรรับฟัง”

ลี้เซี่ยถลึงตาใสกล่าวว่

“อย่าได้เรียกพี่เรียกน้องกับเรา”

“ตกลง ท่านบอกต่อเถอะ”

ลี้เซี่ยกล่าวว่

“คนในผ้าห่มเป็นเด็กหนุ่มเยาว์วัยผู้หนึ่ง แน่นอน ความข้อ
นี้ไม่น่าประหลาดใจ หากว่ามันไม่เยาว์วัย ก็ไม่แอบอ้างเป็นกอกอ
ของทารกหญิงนั้นแล้ว”

“คำพูดนี้มีเหตุผล”

ลี้เซี่ยกล่าวสืต่อ

“มันฝึกวิทยายุทธ์ ขวัญกล้าเกินคน มาตราว่าไม่หล่อเหลา
แต่มีธาตุแท้ของลูกผู้ชาย”

“ท่านอาศัยอะไรคำนวณว่าเขาฝึกวิทยายุทธ์?”

ลี้เซี่ยกล่าวว่

“เราอาศัยหลักฐานสองข้อ หนึ่งนั้นตอนแรกเราอยู่นอกประตู
เคยปลีกเวลาสดับฟังสุมเสียงภายในห้อง กลับไม่ได้ยินเสียงลม
หายใจ แต่ตอนนี้มันหายใจอย่างหนักหน่วง แสดงว่าตอนแรกมัน
แอบคูดอยู่ข้างประตู ดังนั้นกลั่นลมหายใจไว้”

เขาไม่สังเกตสีหน้าไอ้วกงจื๊อ ดังนั้นไอ้วกงจื๊อสามารถแสดง

ทำที่ดินตระหนกได้

ลี้เซี่ยกล่าวอีกว่า

“หลักฐานข้อที่สองมีน้ำหนักกว่าข้อแรก แต่เรายังไม่คิดบอกออกมา”

ไ้วกงจื้ออดกล่าวนมิได้ว่า

“ข้าพเจ้านึกไม่ออกว่ามีหลักฐานใดที่มีน้ำหนักกว่าข้อแรกอีก”

ลี้เซี่ยไม่ตอบคำ กล่าวสืบท่อ

“เด็กหนุ่มผู้นี้ผิวค่อนข้างคล้ำ รูปร่างแข็งแรง ถูกต้องหรือไม่?”

“ท่านทราบได้อย่างไร?”

“หากเป็นนักศึกษาอ่อนแอ ผิวพรรณขาวเกลี้ยงเงลา ไหนเลยปลอมเป็นชาวประมงได้?”

ไ้วกงจื้อยอมรับว่ามีเหตุผล ลี้เซี่ยค่อยกวาดตามายังใบหน้าไ้วกงจื้อ กล่าวว่า

“เลิกผ้าห่มขึ้น”

ไ้วกงจื้อลงเลเล็กน้อย ค่อยเดินเข้ามายืนมือเลิกผ้าห่มคลุมกายซิมอุขึ้น

ซิมอุนอนขดตัว ความจริงหลับตาแน่น ยามนี้ค่อยลืมตาขึ้นเล็กน้อย

ลี้เซี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ไ้วจิน เราดูแคลนบุคคลเช่นนี้ที่สุด”

ไ้วกงจื้อกล่าวว่า

“ไฉนดูแคลนมัน ข้าพเจ้าเห็นว่าความยากจนหาใช่เรื่องน่ารังเกียจไม่”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“มันร้ายหรือยากจน หามีสวนเกี่ยวข้องกับเรา เรา

หมายความว่ามันอยู่เบื้องหน้าท่าน ยังไม่อาจแสดงธาตุแท้ลูก
ผู้ชายออกมา ดังนั้นเราดูแคลนมัน”

ไฉวกงจื๊อกล่าวอย่างอัปจนปัญญาว่า

“ท่านยังเห็นว่าเขาไม่ใช่กอกอกของซุนอี?”

ลิ่เซี่ยพลันถอยกายไปหลายก้าว กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“คนที่ไม่มี ความเข้มแข็ง ลูกขึ้นเถอะ ยังเสแสร้งอันใด?”

ซิมอุความจริงตั้งใจว่าจะรอนอีกฝ่ายหนึ่งแสดงหลักฐานที่
แน่ชัดออกมา ค่อยผุดลุกขึ้น แต่ยามนี้พลันเปลี่ยนความตั้งใจ ลืมตา
ลุกขึ้นนั่งช้าๆ

ไฉวกงจื๊อบังเกิดความตื่นตระหนก ลิ่เซี่ยพลันแหงนหน้า
หัวร่อกล่าวว่า

“จะอย่างไรคนหนุ่มไม่อาจทนการกระตุ้น บอกตามความ
สัตย์ หากมิใช่เราคิดทดสอบความอดทนของท่าน คงลงมือแต่แรก
ในชีวิตเราน้อยครั้งจะพุดมากเช่นนี้”

ซิมอุกล่าวว่า

“ท่านไม่ชมชอบพุดมากหรือ?”

ลิ่เซี่ยกล่าวว่า

“นั่นต้องดูว่าเป็นสภาพอย่างไร หากเราบังเกิดเพลิงอำมหิต
จะไม่กล่าวมากความ”

ไฉวกงจื๊อดถามมิได้ว่า

“ท่านที่แท้เป็นคนดี หรือเป็นปีศาจร้าย?”

ลิ่เซี่ยย้อนถามว่า

“ในความเห็นท่านเล่า?”

“เกรงว่าเป็นปีศาจร้ายมากกว่า”

ลิ่เซี่ยยกไหล่โดยไม่นำพา กล่าวกับซิมอุว่า

“ท่านเรียกว่าอะไร?”

ซิมอุบ่งบอกชื่อแซ่ออกไป จากนั้นกล่าวว่า

“ท่านต้องแสดงหลักฐานออกมา ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะไม่
ต่อสู้กับท่าน”

ลิ้เซี่ยมวดคิ้วกล่าวว่า

“เป็นคนใช้ลัทธิ ‘ไม่ขัดขืน’ มาข่มขู่เราอีกผู้หนึ่งแล้ว เราจะ
ไม่ลำบากใจกับการฆ่าท่านเด็ดขาด”

ซิมอุกล่าวว่าด้วยความเยือกเย็นว่า

“ข้าพเจ้าทราบ แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านจะไม่มีวันทราบว่า
ข้าพเจ้ามีแนวทางฝีมืออย่างไร ความเป็นมาอย่างไร ปัญหาเหล่านี้
เพียงพอกับการสร้างความขุ่นข้องใจแก่ท่าน”

“เราฆ่าท่านเฉกเช่นบดขยี้มดปลวกตัวหนึ่ง ไม่นำพาแต่
อย่างไร”

ซิมอุกล่าวว่า

“ไม่หรอก ข้าพเจ้าเห็นฝีมือของท่านมา ยิ่งกล้าเถียงกับ
ท่าน ท่านต้องประเมินว่าข้าพเจ้ามีใช้ชาวยุทธจักรธรรมดา หาก
ท่านไม่สามารถล่วงรู้ความตื้นลึกหนาบางของฝีมือ ตลอดจน
ความเป็นมาข้าพเจ้า รวมทั้งเหตุผลที่ปรากฏตัวในที่นี้ ท่านต้อง
ถือเป็นเรื่องน่าเสียใจไปชั่วชีวิต”

กำลังขวัญของเขา บวกกับข้อสันนิษฐานอันหลักแหลมของ
เขา ทำให้ลิ้เซี่ยเพิ่มความสนใจต่อเขาจริงๆ

ยามนี้ไ้วกงจ้องคล้ายถอนตัวอยู่นอกเหตุการณ์ เพียงกลอก
ตาสำรวจมองคนทั้งสองไปมา

ลิ้เซี่ยแค้นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

“ต่อให้ท่านไม่ยกอ้างเงื่อนไขข่มขู่ เราก็จะบ่งบอกหลักฐาน

ทั้งสองข้อออกมา เพื่อให้ไอ้วจินยอมรับนับถือทั้งปากและใจ”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

“หลักฐานข้อแรกที่ว่าชิมอุฝักวิทยายุทธ์ สืบเนื่องจากเมื่อครูชิมอุตักน้ำขึ้นจากบ่อ ท่วงท่าและพลังที่ใช้ แสดงว่ามันมีพลังฝีมือกล้าแข็ง...”

ไอ้วจินสอคำขึ้น

“ที่แท้ท่านลอบจับตาดูมันแต่แรก”

“เราไม่เห็นมัน เราซ่อนตัวอยู่กับบ่อ อาศัยหญ้าปล้องท่อนหนึ่งเปลี่ยนลมหายใจ ดังนั้นทุกครั้งที่เราปรากฏกายขึ้น พวกมันล้วนไม่ทราบที่เรามาจากที่ใด”

ไอ้วกวจือค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

“ที่แท้เป็นเช่นนั้น ท่านซ่อนเสื้อชั้นนอกอยู่ในซอกผนังที่ไม่มีน้ำภายในบ่อ หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าค่อยไผ่พุ่งขึ้นจากบ่อ”

ลีเซี่ยผิงกศิระรับ ค่อยกล่าวว่า

“ขณะที่เราอยู่กับบ่อ รู้สึกถึงความสิ้นสะเทือนของถึงไม้ที่ปะทะกับน้ำ แสดงว่าเป็นฝีมือของคนที่ฝึกวิทยายุทธ์ เรายังเข้าใจว่าพวกมันมาถึงแล้ว แต่เมื่อเราปรากฏกายตามไถ่ดู ค่อยทราบที่พวกท่านบรรลุถึงหลังจากที่มีการดักน้ำ ดังนั้นเราล่วงรู้ว่ามียอดฝีมือผู้หนึ่งกบดานอยู่ในหมู่บ้านตั้งแต่แรก”

ชิมอุรับฟังถึงตอนนี จึงกล่าว

“เป็นหลักฐานที่ถูกต้องสมจริง เพียงไม่ทราบท่านยังมีหลักฐานอันใด?”

ลีเซี่ยแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“หลักฐานนี้ได้จากตัวไอ้วจิน เชื่อว่าสามารถทำให้ท่านยอมรับนับถือ”

เขายังกล่าวเช่นนี้ ยิ่งกระตุ้นให้ผู้คนที่ต้องการทราบ แต่ลีเซีย คล้ายกำลังใช้สงครามจิตวิทยา จงใจไม่บอกออกมา

ไอ้วงจื่อเห็นอีกฝ่ายหนึ่งเงิบงันนึ่งนาน อटकกล่าวมิได้ว่า
“นี่ ลี...เซีย ท่านที่แท้บอกหรือไม่?”

เขาความจริงคิดยกย่องเป็นลีเซีย แต่หวนนึกถึงอีกฝ่าย
หนึ่งกล่าวเตือนมิให้เรียกพี่เรียกน้อง ดังนั้นพานเรียกหาชื่อของเขา
ลีเซียก็ไม่ปฏิเสธคำเรียกหานี้ กล่าวว่า

“เราย่อมต้องบอก”

“อย่างนั้นท่านโดนหยุดไว้แต่กลางคัน?”

“เราจะให้โอกาสท่านครั้งหนึ่ง ดูว่าท่านคาดเดาออกหรือไม่”
ไอ้วงจื่อกล่าวว่า

“ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าพิสูจน์หลักฐานของท่าน?”

“มิผิด หากท่านมีสติปัญญาถึงระดับนั้นจริง ๆ วันนี้เราจะ
ปลดปล่อยท่านโดยปราศจากเงื่อนไข”

ไอ้วงจื่อกล่าวอย่างจริงจังว่า

“หมายความว่าข้อสันนิษฐานของท่าน หากไม่ตรงกับความจริง
ข้าพเจ้าสามารถจากไป ใช่หรือไม่?”

“ถูกต้อง”

“บอกตามความสัตย์ คำรับรองของท่านไม่น่าไว้วางใจ แต่
ข้าพเจ้าไม่มีทางเลือกอื่นอีก ตกลง ท่านบอกเถอะ”

ลีเซียกล่าวว่า

“ไม่ มีบทบาทหนึ่งต้องมีข้อลงโทษจึงยุติธรรม หากเรา
แสดงหลักฐานแน่ชัด ท่านต้องตามเราไป ห้ามไม่ให้หลบหนีหน้า”

“หรือท่านไม่คิดฆ่าข้าพเจ้าแล้ว?”

“นี่เพียงเป็นเงื่อนไขข้อหนึ่ง หากว่าฆ่าท่านเท่ากับหมด

เรื่องสินราว เงื่อนไขนี้ย่อมยกเลิกไป”

“ตกลง ท่านบอกเถอะ”

ลี้เซียยันมือคว้าแขนไ้วกงจื้อ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านมิใช่บุรุษ แต่เป็นหญิงสาวที่ชั่วฉ้อกล้ำชุกชน ไม่รู้จัก
ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำนางหนึ่ง”

ไ้วกงจื้อสะท้านคราหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านว่าอะไร?”

ลี้เซียกล่าวว่า

“คำพูดนี้พิสูจน์ได้ไม่ยากนัก เราเพียงลုပ်คลำจะทราบเอง”
ยามนี้ไ้วกงจื้อถูกสยบจุด แขนข้างหนึ่งถูกคว้าจับไว้ ไม่
สามารถขัดขืนดิ้นรน ดังนั้นกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

“ท่านกล้า...”

“ไหนไม่กล้า?”

ไ้วกงจื้อทางหนึ่งหดตัวไปด้านหลังอย่างสุดกำลัง ทางหนึ่ง
กล่าวว่า

“ท่าน...ห้ามไม่ให้ท่านเคลื่อนไหว...”

ลี้เซียไม่ได้ยันมือออกลုပ်คลำ แต่คำพูดของไ้วกงจื้อสะกิด
โทสะของเขาขึ้น ดังนั้นหลุดลากไ้วกงจื้อถึงข้างกาย กล่าวเสียงเย็นชา

“เราพานจะลုပ်คลำ ทั้งยังจะเบลี้องเสื้อผ้าของท่านออกมา
ชมดูให้กระจ่างชัด”

ไ้วกงจื้อร้อนรุ่มใจจริง ๆ ทั้งนี้เพราะมืออีกข้างหนึ่งของ
ลี้เซียชุกเก็บตาบ ยื่นมายังทรวงอกของเขา ดังนั้นรีบกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ายอมรับแล้ว ข้าพเจ้าเป็นสตรี...”

ลี้เซียกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เราสามารถลုပ်คลำท่านหรือไม่?”

ไอ้วงจ้อไม่กล้าแข็งข้อกับเขากอีก ใช้สຸ່มเสียงของสตรีกล่าว่า
 “สามารถ...แต่ข้าพเจ้าวิงวอนท่าน อย่าได้กระทำต่อ
 ข้าพเจ้าเช่นนี้...”

ลี้เซี้ยยกมือปลดหมวกของเขาลงมา ก็เผยให้เห็นมุ่นมวยผมที่
 ม้วนพันรัดแน่น เขาขยายมวยผมของไอ้วงจ้อออก ผมนุ่มสลวย
 เต็มศีรษะก็หลุดลຸ່ลงมา พลิกโฉมของไอ้วงจ้อเป็นหญิงสาวงาม
 งดนางหนึ่ง

ลี้เซี้ยกล่าวว่า

“ท่านเรียกว่าอะไร?”

ไอ้วงจ้อกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามีชื่อจริงว่า ไอ้เว้กจิน (หยกแท้จริง)”

ลี้เซี้ยกวาดตาไปยังซิมอู ที่ยืนตะลึงลานอยู่ด้านข้าง ถามว่า
 “ในความเห็นท่าน ชื่อแซ่ของนางเป็นชื่อแซ่แท้จริงหรือไม่?”

ซิมอูกล่าวว่า

“คาดว่าไม่แปลกปลอม”

ขณะที่ลี้เซี้ยคิดปลดเปลื้องเสื้อผ้าไอ้วงจ้อ หรืออีกนัยหนึ่ง
 ไอ้เว้กจิน เขาตกลงใจว่าขอเพียงลี้เซี้ยลงมือ เขาจะทำการขัดขวาง
 แต่ในฐานะบุรุษ ซิมอูเห็นว่าลี้เซี้ยไม่ทำเช่นนั้นจริงๆ ดังนั้น
 เขาไม่หวั่นวิตกเท่าใด

ลี้เซี้ยกล่าวว่า

“ท่านสันนิษฐานเช่นนี้ ไซ้มีเหตุผลสนับสนุนหรือไม่?”

ซิมอูกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเห็นว่านางเมื่อใช้ชื่อปลอมว่าไอ้เว้กจิน อย่างนั้นชื่อ
 ไอ้เว้กจินกลับสมเหตุผล ทั้งนี้เพราะผู้คนทั่วไปหากปลอมชื่อ มัน
 ขมชอบเปลี่ยนแปลงชื่อของตัวเอง ดังนั้นนางจงใจตัดทอนคำ ‘เว้ก’

“ไป กลับมาเชื่อถืออยู่บ้าง”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“อย่างนั้นท่านบอกความเป็นมาของนางต่อเรา จดจำไว้ หากท่านพูดปด หรือจงใจกล่าวผิดพลาด นางจะประสพภัยเป็นบุคคลแรก”

ซิมอุยักไหล่กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเพิ่งพบเห็นนางเป็นครั้งแรก ไม่ล่วงรู้ว่านางเป็นสตรีปลอมเป็นบุรุษ ยังไม่อาจทราบความเป็นมาของนาง”

ลี้เซี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“คำพูดของท่านนี้ เราไหนเลยเชื่อถือได้?”

ซิมอุย๋อนถามว่า

“ลี้เล่าชื่อไหนไม่เชื่อ?”

ลี้เซี่ยถูกท่าทีของเขากระตุ้นโทสะขึ้น ตกลงใจว่าจะใช้ “เหตุผล” เข้าหักล้าง ดังนั้นกล่าวว่า

“ทั้งนี้เพราะนางรั้งอยู่ภายในห้องเป็นเวลานาน คู่สนทนาของนางย่อมเป็นท่าน มิใช่หญิงสาวชนบทนั้น ดังนั้นเราไม่เห็นว่ พวกท่านไม่รู้จักกันมาก่อน”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

“เนื่องด้วยเราดูออกว่านางเป็นสตรีปลอมเป็นบุรุษ ย่อมไม่มีเหตุผลที่รั้งอยู่สนทนากับหญิงสาวชนบทนางนี้เป็นเวลานาน ดังนั้นสันนิษฐานว่านางซ่อนตัวอยู่ภายในห้อง”

ข้อสันนิษฐานของเขาละเอียดลึกซึ้งยิ่ง หากมิใช่คนที่มีจินตนาการความคิด ยากที่จะกระทำได้

ซิมอุกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเลื่อมใสในความคาดคิดของท่าน แต่หากท่านยืน

กรานว่าข้าพเจ้ากับนางรู้จักกัน นับเป็นการปรักปรำอันยิ่งใหญ่”

ลี้เชี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ร่ำร้องถูกปรักปรำไม่มีประโยชน์ ต้องมีเหตุผลจึงถูกต้อง”

ชิมอูใช้ความคิดอย่างว่องไวแล้วกล่าว

“หากข้าพเจ้ารู้จักนาง ตอนที่ท่านเข้ามา นางเคยหลบหนีไปครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าย่อมสมควรช่วยเหลือนาง แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าแม่สำนึกบุญคุณของนาง จนใจที่ไม่ล่วงรู้ความเป็นมาของนาง ไม่ทราบว่าจะสามารถรับมือท่านหรือไม่ ดังนั้นได้แต่รอดูเหตุการณ์”

ลี้เชี่ยกล่าวว่า

“เอาเถอะ นับว่าระหว่างพวกท่านไม่มีความสัมพันธ์กัน แต่ไอ้วเง็กจินอยู่สนิทกับท่านภายในห้องเป็นเวลานาน มีหน้าซำคอยปกป้องท่าน ตอนแรกตบตาเหล่าโจรสลัด จากนั้นคิดปิดบังเราดังนั้นระหว่างพวกท่านต้องผูกความสัมพันธ์ขึ้น”

ไอ้วเง็กจินที่ด้านข้างกล่าวว่า

“คนโบราณว่าไว้ ‘คิดกำหนดความผิด ไหนเลยไร้ข้ออ้าง’ หากท่านคิดตั้งข้อหาต่อพวกเรา ก็กระทำได้”

ลี้เชี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เมื่อเราถูกเหตุผลจะถือเหตุผล หากไม่ถูกเหตุผลก็บุกบันโดยไม่นำพา สามารถตั้งข้อหาพวกท่าน จากนั้นปลิดชีวิตพวกท่าน”

ไอ้วเง็กจินรับฟังจนหลังเหงื่อเย็นเยียบ รู้สึกคนผู้นี้น่ากลัวดุจปีศาจร้ายตนหนึ่งจริงๆ

ชิมอูกลับบังเกิดปฏิกิริยานวบ ความทรงจำตอนแรกผุดขึ้นในหัวสมอง เห็นว่าอาจรอดจากภพภัยครั้งนี้ได้

นี่ย่อมเป็นการมองโลกในแง่ดี หากว่ารับมือไม่ถูกต้อง ยัง

คงไม่อาจรอดพ้นได้

ชิมอุจำได้ว่า ตอนแรกลีเซียฆ่าคนติดต่อกัน คุไปคล้ายโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่ง แต่เพียงเป็นการดูโดยผิวเผิน หากศึกษาอย่างลึกซึ้งจะพบว่าลีเซียมิใช่ผู้ที่ฆ่าคนตามอำเภอใจ

ทั้งนี้เพราะเขาจะบอกความลับของตัวเองต่อคนเหล่านั้นก่อน จากนั้นค่อยเห็นว่ามีความจำเป็นต้องฆ่าคนเหล่านั้นให้หมดสิ้น ซึ่งก็หมายความว่า เขาต้องหยิบยืมวิธีการทางหนึ่งสร้างสถานการณ์มิอาจไม่ฆ่า อีกทางหนึ่งกระตุ้นเพลิงอำมหิตในจิตใจขึ้น

แต่คำพูดต้องย้อนกลับมากล่าว ลีเซียมิใช่ฆ่าคนเพื่อผดุงธรรมอย่างนั้นชิมอุกับไอ้วเง็กจินหากรับมือไม่ดี ยังคงถูกเขาฆ่าทิ้ง

ชิมอุครุ่นคิดขึ้น

‘ขอเพียงพวกเราไม่กระตุ้นเพลิงอำมหิตของลีเซียขึ้น เขาคงยากจะลงมือได้ ทั้งนี้เพราะเพลงดาบของเขาเป็นแนวทางดุร้ายเกรี้ยวกราด หากเพลงดาบอำมหิตไม่เต็มเปี่ยม เพลงดาบของเขาจะปรากฏช่องโหว่ขึ้น...’

แต่ไอ้วเง็กจินตกอยู่ในเงื้อมมือฝ่ายตรงข้าม ยามว้าวุ่นใจไม่สามารถใช้ความคิดอย่างเยือกเย็น ตะกุกตะกักว่า

“ลีเล่าซือ ท่านอย่าได้ดุร้ายปานนี้ ได้หรือไม่?”

ดวงตาลีเซียทอแววเกรี้ยวกราดน่าตระหนก กล่าวเสียงเย็นขาวว่า

“ท่านวิงวอนอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ เราเตือนสติท่านคำหนึ่ง ท่านต้องปฏิบัติตามคำสัญญา ติดตามเราไป”

ไอ้วเง็กจินคลายใจลง ครุ่นคิดขึ้น

‘อย่างน้อยมันไม่ฆ่าเราแล้ว’

ลีเซียคล้ายล่วงรู้ความในใจนาง กล่าวในบัดดลว่า

“ไม่แน่นัก เราอาจปลิดชีวิตท่าน”

ไอ้วเง็กจินถามว่า

“เพราะเหตุใด?”

“ทั้งนี้เพราะท่านอาจไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง”

“ข้าพเจ้าต้องปฏิบัติตามคำสั่งอันใด?”

ลีเซี่ยกล่าวว่า

“คำสั่งทุกประการ...”

มุมปากของเขাপรากรอุรอยยิ้มอันชั่วร้ายขึ้นนูน กล่าวอีกว่า

“ได้ยินหรือไม่ ท่านต้องปฏิบัติตามคำสั่งทุกประการของเรา”

ไอ้วเง็กจินยอมเข้าใจความหมายของเขา แต่ไม่กล้าแสดง

ท่าทีคัดค้าน

ลีเซี่ยกล่าวว่า

“เมื่อท่านติดสอยห้อยตามเรา จะมีสภาพเช่นหญิงรับใช้ ต้อง
หุงข้าวซักเสื้อผ้า ปูผ้าปูที่นอน จัดการให้เรียบร้อย”

ไอ้วเง็กจินกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่เคยกระทำเรื่องเช่นนี้”

“มีผู้ใดกระทำเรื่องเช่นนี้แต่กำเนิด สตรีที่ชาฉวนลาดเช่น
ท่านขอเพียงกระทำครั้งหนึ่ง เชื่อว่าจะกระทำได้ดีกว่าสตรีอื่นอีก”

ไอ้วเง็กจินถามว่า

“ท่านไหนเหยียบย่ำข้าพเจ้าเช่นนี้?”

“นี่นับเป็นการเหยียบย่ำหรือ กลางวันท่านเป็นหญิงรับใช้ ยาม
ค่ำคืนจะเป็นนางบำเรอเรา หากเราพอใจ ไม่แน่ว่าจะรับท่าน
เป็นภรรยาหลวง เมื่อถึงเวลาย่อมมีหญิงรับใช้ปรนนิบัติท่านแล้ว”

ไอ้วเง็กจินมิโทสะขึ้นมา ร้องว่า

“ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นสตรีเยี่ยงไร หรือข้าพเจ้าต้อง

ประจบท่าน หวังให้ท่านรับเป็นภรรยา?”

ลี้เซียหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

“ท่านพูดจาจะมีตระกูลกว่านี้”

ไอ้เว้กจินพอสบสายตากับเขา ถึงกับใจสั่นสะท้าน ได้แต่
ปิดปากลง

ลี้เซียสลัดมือรูป ไอ้เว้กจินต้องเซถอยไปหกเจ็ดก้าว เมื่อ
ทรงกายม้นรับสูดลมหายใจเข้าปอด ค่อยทราบบว่าจุดเส้นถูกสยบไว้
ยามนี้มีแต่บุรุษสองคนเผชิญหน้ากัน สถานการณ์พลัน
เขม็งตึงเครียดขึ้นมา

ซิมอุยืมเล็กน้อยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบว่าท่านคิดปลิดชีวิตข้าพเจ้าจริง ๆ แต่ข้าพเจ้า
ไม่กลัว”

ลี้เซียกล่าวอย่างรวบรัดว่า

“ไม่กลัวก็ประเสริฐสุด”

ซิมออกกล่าวว่า

“โดยส่วนตัวข้าพเจ้าแม้ไม่กลัว แต่ภายหน้าท่านต้องสำนึก
เสียใจ”

ลี้เซียความจริงคิดยุติการสนทนา พอฟังคำ ‘สำนึกเสียใจ’
กลับลอบยินดี ทั้งนี้เพราะหากฝ่ายตรงข้ามคิดบอกว่าเขาเป็นคน
มีความเป็นมาใหญ่หลวง หากลี้เซียฆ่าเขา วันหน้าต้องมีอดฝีมือ
มารังควานล้างแค้น ลี้เซียกลับยินดียิ่ง

ทั้งนี้เพราะหากลี้เซียพิสูจน์ยืนยันความคิดเช่นนั้น เขาจะ
บังเกิดเพลิงอำมหิตกว่าเดิม สามารถปลิดชีวิตคู่ต่อสู้ได้อย่างตาย

ควรทราบว่าในใจลี้เซียยึดถือชายหนุ่มผิวคล้ำอยู่ในชุดขาว
ประมงผู้นี้เป็นศัตรูอันเข้มแข็ง ดังนั้นเขาต้องเร่งเร้าเพลิงอำมหิต

จึงสามารถใช้เพลงดาบถึงขั้นสุดยอด

ลีเซี่ยทวนคำว่า

“สำนึกเสียใจ? หากเราฆ่าท่านจะเกิดปัญหายุ่งยากหรือ?”

ซิมอุกล่าวว่า

“ตรงกันข้าม ท่านฆ่าข้าพเจ้า กล่าวได้ว่าคลืนลมสงบ ไม่มีเรื่องราวใด”

“ที่แท้เป็นเช่นนั้น...”

ซิมอุกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเพียงเป็นคนร่อนเร่พเนจร ทั้งไม่มีกำลังหนุน ทั้งไร้ญาติขาดมิตร มาตราว่าผิดปรีชาวิทย์ แต่ที่เคยถูกผู้คนทุบตี จนหน้าผกข้าดำเขียว...”

ลีเซี่ยแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านกล่าวคำพูดเหล่านี้เพื่อพิสูจน์อันใด?”

“ข้าพเจ้าเป็นคนไร้ชื่อเสียงเรียงนาม ท่านฆ่าข้าพเจ้าก็ไร้เกียรติ”

“สภาวะดาบของเราเปล่งออก เชื่อว่าท่านไม่ใช่คนไร้ชื่อเสียงเรียงนามแล้ว”

ซิมอุกล่าวว่า

“แล้วแต่ท่านคิดอย่างไร ตอนนี้ข้าพเจ้าไม่ได้วิงวอนท่าน อย่าได้ฆ่าข้าพเจ้า...”

“ไม่ได้วิงวอน อย่างนั้นทำอะไร?”

“ข้าพเจ้าหากกลัวตายไม่”

ดวงตาลีเซี่ยปรากฏรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่า

“เราชมชอบคนไม่กลัวตายที่สุด คนเช่นนี้ยากที่จะพบพาน”

“วันนี้ท่านพบกับข้าพเจ้าแล้ว”

ลี้เซี่ยมีจิตใจสงบอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะคนผู้นี้ประกาศว่าไม่กลัวตาย เพียงพอกับการกระตุ้นเพลิงอำมหิตของเขาขึ้น ซึ่งก็หมายความว่า เขาได้สร้างสถานการณ์ที่มีอาจไม่ฆ่าฝ่ายตรงข้าม เพื่อพิสูจน์ว่าฝ่ายตรงข้ามไม่กลัวตายจริงหรือไม่

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“เราเชื่อว่าที่ท่านกล่าวเป็นความจริง แต่นั่นเป็นเพราะเหตุใด?”

ซิมอูกล่าวว่า

“เหตุผลคือข้าพเจ้าเห็นว่า อยู่ไปไม่มีความหมายอันใด”

ลี้เซี่ยกับไ้วเจ็กจินรู้สึกเห็นอกความคาดหวัง มองดูเขาอย่างแปลกใจ

ซิมอูกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“พวกท่านไม่เคยนึกถึงปัญหาข้อนี้หรือ?”

ไ้วเจ็กจินร้องดังๆ ว่า

“ท่านอยู่ดีๆ ไฉนคิดตาย?”

ซิมอูกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่านี่เป็นความคิดอันเหลวไหล แต่ข้าพเจ้านึกถึงปัญหาข้อนี้ตั้งแต่เล็ก ดังนั้นเฝ้าค้นหาคำตอบ เพียงไม่ทราบท่านทั้งสองมีคำตอบหรือไม่?”

ไ้วเจ็กจินเงิบงันไม่ส่งเสียง ลี้เซี่ยกลับกล่าวว่า

“เรามี”

ซิมอูกล่าวว่า

“ท่านมิใช่ชนชั้นธรรมดา คาดว่าเหตุผลของการมีชีวิตสืบต่อของท่านต้องแตกต่างออกไป”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“ผิดแล้ว เราเห็นว่าคนผู้หนึ่งเมื่อถือกำเนิดเกิดมา สมควรมีชีวิตให้ดี หากท่านไม่เห็นด้วย เรากลับคิดถามท่านไฉนไม่คิดมีชีวิตอยู่สืบไป?”

ชิมอุกล่าวว่

“ข้าพเจ้าก็ถามไถ่ตัวเอง แม้ไม่สามารถตอบได้ แต่ก็ไม่เห็นควรมีชีวิตสืบไป”

น้ำเสียงและท่าทีของเขาเต็มไปด้วยความกลัดกลุ้ม แม้แต่ลิ้เซียก็มีอาจไม่คล้อยตาม ครุ่นคิดขึ้น

‘คนผู้นี้เมื่อเห็นว่าอยู่ไปก็ไร้ความหมาย หากเราฆ่ามันก็ไม่มีความหมายอันใด...’

ลิ้เซียแม้ฆ่าคนไม่น้อย เคยผ่านพบบุคคลประหลาดพิกลมากมาย แต่สภาพของชิมอุเช่นนี้ ย่อว่าแต่เคยพบเห็น กระทั่งคาดฝันยังไม่เคยคาดฝันมาก่อน ดังนั้นยามกะทันหันไม่ทราบสะสางอย่างไรดี

พลันเห็นชิมอุสาวเท้าออกจากห้อง จากสีหน้าท่าทีของเขา แสดงออกซึ่งความอึดอัดกลัดกลุ้ม ดังนั้นเป็นที่เห็นได้ว่าเขาไม่คิดหลบหนี เพียงต้องการออกไปสูดอากาศบริสุทธิ์ที่เบื้องนอกเท่านั้น

ลิ้เซียไม่ได้ขัดขวาง โอ้วเจ้าจินก็เจียบงันไม่ส่งเสียง

ชิมอุเดินออกจากห้อง สูดอากาศที่แผ่กลิ่นอายของทะเลหลายคำ ทำให้ประหวัดนึกถึงท้องทะเลอันไพศาล ตลอดจนระลอกคลื่นที่หนุนเนื่องไม่ขาดตอน จิตใจก็ปลอดโปร่งขึ้นมา

ท้องทะเลไพศาลไร้ขอบเขต ระลอกคลื่นที่ทยอยไล่ คล้ายชีพจรของห้วงสมุทร ทำให้ผู้คนรู้สึกว่ท้องทะเลก็มีชีวิต เพียงแต่รูปแบบของการคงอยู่ของมันแตกต่างจากชีวิตทั่วไป

ความคิดคำนึงของชิมอุเปลี่ยนเป็นเคลิบเคลิ้มเลื่อนลอยขึ้นมา

ยามกะทันหันลืมนำเครื่องราชที่สนทนากับลีเซี่ย ทั้งลืมนำยันต์
อันตรายของไอ้เว้งเจ็กจิน ซึ่งรอการช่วยเหลือจากเขา

แต่ลีเซี่ยไม่ยอมปล่อยปลະละเว้นเขาโดยง่ายตาย ดังนั้น
สาวเท้าตามติดออกจากห้อง

ภายใต้แสงอาทิตย์สาดส่อง ลีเซี่ยพอดีเห็นหน้าด้านข้าง
ของซิมอู

ลีเซี่ยค่อยพบว่า ชายหนุ่มผู้นี้มีหน้าผากกว้างอิมเอิบ แสดง
ว่าเป็นคนเจ้าความคิด เปี่ยมไปด้วยปัญญา ยังมีตั้งจมูกที่โด่งเป็น
สัน แสดงออกซึ่งนิสัยอันเด็ดเดี่ยว เพียงแต่สีหน้าของเขาปรากฏ
แววแว้งว้างและท้อแท้ระทด คนก็จมอยู่ในวงค์ครุ่นคิดอันลอะเลือน
เลือนลอย

ลีเซี่ยชะงักเท้าครุ่นคิดขึ้น

‘เรามีการจัดการกับมันสองประการ หนึ่งคือสะบัดดาบจุโจมใส่
สร้างความตื่นตัวแก่มัน ลงมือต่อต้านตามสัญญาตามอีกสาย
หนึ่งคือหาทางทำให้มันมีชีวิตสืบไป อย่างนั้นมันก็จะต่อสู้กับเรา
อย่างสุดกำลัง’

เขาเห็นว่าวิธีแรกเพียงเหมาะกับการจัดการกับผู้ที่มีสมอง
โง่ทึบ วิธีหลังหากประสบความสำเร็จ จะบังเกิดผลอย่างคาดไม่ถึง
ปัญหาอยู่ที่จะกระตุ้นอีกฝ่ายหนึ่งบังเกิดความคิดมีชีวิตอย่างไร

นี่เป็นปัญหายุ่งยากประการหนึ่ง ทั้งนี้เพราะซิมอูไม่อาลัย
อาวรณ์ต่อชีวิต ดังนั้นจึงขีดฆ่าต่อความตาย

ลีเซี่ยพอใช้ความคิด ภาพเงาร่างของไอ้เว้งเจ็กจินก็ผุดขึ้นใน
ห้วงสมอง ยังมีหญิงสาวชนบทตั้งขุนฮี้ พรืบทานั้นบังเกิดปฏิภาณ
วูบ ครุ่นคิดขึ้น

‘ซิมอูผู้นี้มีคุณธรรมประจำใจ ดังนั้นมันแม้ขีดฆ่าต่อความ

เป็นตายของตัวเอง แต่ต้องไม่ทิ้งดูตายต่อความปลอดภัยของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมัน หากเราผลักรถต่อมัน มันก็จะลงมือเพื่อผู้อื่นแล้ว...'

ลีเซียพลันกระแอมเสียงหนักๆ สันสะท้อนแก้วหูซึ่มอูลั่นอึ้งอล ต้องระงับความคิดอันฟังชันสับสน เหลียวมองไปยังลีเซีย

เห็นจอมดาบชุดขาวผู้นี้หน้าเคร่งเครียดเย็นชา ร้องเรียกว่า
“ตั้งขุนฮี้ ออกมา”

หญิงสาวชนบทที่สงบปากคำอยู่ครั้งก่อนวันรับฟังจนใจหายวาบ ไม่กล้าอดเอื้อมขัดขึ้น เดินออกจากห้องอย่างขลาดเขลา

ลีเซียรอจนนางเดินเข้าใกล้ ค่อยกล่าวว่า

“เหล่าโจรสลัดล่าถอยไปแล้ว คนในหมู่บ้านไหนยังไม่กลับมา?”

ตั้งขุนฮี้กล่าวอย่างขลาดเขลา

“เพราะว่าพวกท่าน...ยังอยู่ที่นี้...”

ลีเซียแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

“พวกท่านจะติดต่อกับชาวประมงที่หลบลิ้นหนีหน้าอย่างไร?”

ตั้งขุนฮี้กล่าวว่า

“พวกเรานัดแนะว่าทุกบ้านช่องจะไม่ก่อไฟ รอจนไร่เรื่องราวค่อยก่อไฟหุงข้าว พวกเขาพอเห็นควันไฟพวยพุ่งจากปล่องควันก็จะกลับมา”

ลีเซียกล่าวว่า

“วิธีนี้ไม่เลว เจ้าไปก่อไฟ”

ตั้งขุนฮี้รับคำคราหนึ่ง แต่ไม่ขยับเคลื่อนไหว

ลีเซียกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เจ้ากล้าขัดคำสั่งเราหรือ?”

ตั้งขุนฮี้หน้าซีตขาว ตลอดทั้งร่างสั่นระริก คล้ายคิดกลัววาวา
แต่แตกตื่นจนไม่สามารถส่งเสียงออกมา

ชิมอุกล่าวว่า

“ไม่ต้องกลัว ท่านมีคำพูดใดบอกได้อย่างเต็มที่”

ตั้งขุนฮี้พอได้ยินเสียงของเขา จิตใจค่อยสงบลงกล่าวว่า

“คนเหล่านั้นเมื่อกลับมา ท่านจะฆ่าพวกเขาหรือไม่?”

ลี้เซี่ยกล่าวว่าอย่างเยียบเย็นไร้น้ำใจว่า

“ย่อมต้องฆ่าสักสี่ห้าคน”

ตั้งขุนฮี้ลำบากยากใจยิ่ง หากไปก่อไฟ เกรงว่าญาติพี่น้อง
จะประสบภัย หากไม่ก่อไฟ ตัวเองจะได้รับอันตรายก่อน

ลี้เซี่ยประกาศว่า

“หากเจ้าขัดคำสั่งเรา เราจะฆ่าเจ้าก่อน”

ตั้งขุนฮี้แตกตื่นจนมือเท้าอ่นระทวย แต่ยังไม่กล้าที่เดินไป
ก่อไฟ

ลี้เซี่ยแค้นเสียงเบาๆ สะบัดฝ่ามือพัดไล่ทรวงอกนาง

ตั้งขุนฮี้ร้องโอยคำหนึ่ง คนก็ล้มหงายไปด้านหลัง

ชิมอุหน้าแปรเปลี่ยนไป กระโดดปราดถึงข้างกายตั้งขุนฮี้ เห็น
นางหลับตาสิ้นสติไป มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา แสดง
ว่าฝ่ามือของลี้เซี่ยกระแทกทำร้ายอวัยวะภายในของนาง แม้ไม่
ตายก็รับบาดเจ็บสาหัส

ลี้เซี่ยกลับลงมือต่อหญิงสาวชนบทที่ไม่มีปัญญาต่อสู้ขัดขืน
เช่นนี้ นับว่าชั่วร้ายอำมหิตไปแล้ว ดังนั้นชิมอุหันขวับไปถลึงมอง
ลี้เซี่ยอย่างขุ่นแค้น

ลี้เซี่ยคิดกระตุ้นโทสะชิมอุ ลงมือต่อสู้กับเขา ดังนั้นชิมอุยิ่ง
เดือดดาลคั่งแค้น ในใจเขายิ่งปีติยินดี

ไอ้วเง็กจินไต่ยีนสู่มเสียงก็เดินออกจากห้อง เห็นตั้งขุนฮั
ลัมลงนอนกับพื้น คล้ายเสียชีวิตแล้ว ถึงกับใจหายวาบ

ไต่ยีนลี่เซี่ยกล่าวว่า

“ตอนนี้ถึงรอบไอ้วเง็กจินแล้ว”

พลางกวาดคราดสายตาไปยังหญิงงามนางนั้น ดวงตาทอ
ประกายเยียบเย็นอำมหิตขึ้น

ชิมอุร๋องดังๆ ว่า

“ไอ้วโกวเน้ยไม่ต้องกลัว”

ที่แท้เขากวาดตามอง เห็นหญิงสาวที่ยังสวมใส่เสื้อผ้าบุรุษ
แตกตื่นจนร่างสั่นระริก พลันกระตุ้นความอีหาญของเขาขึ้น

ลี่เซี่ยแสวงเป็นงงงันวูบกล่าวว่า

“ท่านว่าอะไร?”

ชิมอุบั้งเกิดความอีหาญเปี่ยมล้น เบิกตากกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าบอกให้นางไม่ต้องกลัว”

ลี่เซี่ยแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“เช่นนี้เป็นว่าเราต้องจัดการท่านก่อน จึงทำร้ายนางได้ ไช้
หรือไม่?”

ชิมอุกล่าวว่า

“เป็นเช่นนั้นจริง”

“ประเสริฐมาก ท่านใช้อาวุธใด?”

“อาวุธใดก็ได้”

พลางก้าวยาวๆ ไปยังลานที่ว่าง ก้มกายเก็บอาวุธขึ้นมา
ชนิดหนึ่ง ที่แท้เป็นดาบขอด้ามหนึ่ง

ดาบนี้เป็นอาวุธของสามนักสู้ตระกูลเต่ง ซากศพพวกมัน
ถูกเหล่าโจรสลัดเคลื่อนย้ายไป

ชิมอุเตาะตาขออุ พบว่ามีน้ำหนักกว่าตาขอทั่วไป แต่เขา
ไม่นำพา หันหน้าหาสี่เขี้ยวอย่างช้าๆ

สี่เขี้ยวกดดาบยาวขึ้น ปลายดาบจ่อจี้ใส่ชิมอุแต่ไกล ปรากฏ
รังสีดาบอันเกรี้ยวกราดสายหนึ่งคุกคามใส่ชิมอุ

รังสีดาบนี้คล้ายวัตถุมีสภาพ สามารถปลดปล่อยสังหารสิ่งมีชีวิต
ลงได้

ชิมอุย่อตัวลงเล็กน้อย ยื่นปลายตาขอออกไปเขี่ยเศษ
ตั้งท่าด้านรับขึ้น

ปรากฏพลั้งสภาวะอันกล้าแข็งสายหนึ่งหมุนเนื่องออกไป
พลั้งสภาวะนี้หาได้ด้อยกว่าฝ่ายตรงข้ามไม่

สี่เขี้ยวใจสันสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

‘เราเข้าใจว่าสองปีมานี้มีพลังฝีมือรุดหน้าเพิ่มพูน รังสีดาบ
นี้บรรลุถึงขั้นทำลายทุกสิ่ง มีคาดหมายหนุ่มที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามนี้
กลับด้านทานรับไว้ได้’

ดังนั้นเขาประเมินฝีมือของชิมอุขึ้นใหม่

ชิมอุตั้งท่ารับมือ ท่วงท่าที่แสดงออกกล้าสุดหยั่งคาด มอง
ปราดเตี้ยวกัทราบว่าเขาสืบทอดวิชาฝีมือที่แท้จริงมา

สี่เขี้ยวตวาดก้อง ตวัดดาบจู่โจมออก

นี่เป็นท่าจู่โจมอย่างหักโหม สภาวะดาบฟาดฟันลงยังศีรษะ
แม้ปราศจากการพลิกแพลง แต่ดูร้ายยิ่ง

ชิมอุกวัดแกว่งตาขอขวางปะทะ พร้อมกับตบฟาดฝ่ามือ
ซ้ายลง พอดีรับเท้าที่เตะกราดขึ้นมาจากสี่เขี้ยวไว้

ยามนั้นอาวุธทั้งสองชนิดก็กระทบกัน บังเกิดเสียงเคร็งใหญ่
ประกายไฟแลบกระจาย

ชิมอุรู้สึกอาวุธตัวเองได้รับความกระทบกระเทือน ยาม

กวาดมองอย่างรีบร้อน พบว่าตัวดาขอถูกพันเป็นรอยแตกเส้นหนึ่ง
 อารูของเขามิได้รับความเสียหาย ชิมอุกลับคลายใจลง
 ที่แท้เขาอาศัยการปะทะอารู พบว่าดาบในมือฝ่ายตรง
 ข้ามเป็นยอดคัสตราวุธ จึงสามารถฟันดาขอเหล็กกล้าด้ามหนึ่ง
 เป็นรอยแตก จากดาบวิเศษที่ใช้ เป็นที่คำนวณได้ว่าพลังการฝึกปรือ
 ของฝ่ายตรงข้ามหาได้สูงส่งดังที่คาดคิดไว้ไม่

ควรทราบว่ายอดคัสตราวุธคมกล้า มีอานุภาพในตัวมันเอง
 สามารถเสริมสภาวะจุใจของผู้ใช้ ผลที่ปรากฏหาได้เกิดจากพลัง
 การฝึกปรือของผู้ใช้เพียงฝ่ายเดียวไม่

ยังมีดาขอในมือของเขามิใช้อารูประจำตัว ต่อให้ถูกพัน
 หักเป็นสองท่อน ก็ไม่รู้สึกเสียดาย อย่างว่าแต่บนพื้นยังมีดาขออีก
 สองด้าม สามารถสลับเปลี่ยนได้

หนึ่งดาบหนึ่งเท้าของลีเซี่ย เพียงเป็นการทดสอบหยั่ง ยาม
 นี้พิสูจน์ทราบว่าอีกฝ่ายหนึ่งมีกำลังช็อกกล้าแข็ง กระบวนท่ารัดกุม
 ปฏิกริยาปราดเปรียว หากไม่ใช้ท่าไม้ตายออก ยากที่จะรวบรัด
 เผด็จศึกได้

ลีเซี่ยเลิกคิ้วสูงขึ้น สีหน้าปกคลุมด้วยแววอำมหิต ส่งเสียง
 ตวาดก้อง สะบัดดาบวิเศษ กรีดเป็นภาพสลับซับซ้อนภาพหนึ่ง

เห็นปลายดาบพุ่งฉวัดเฉวียนอยู่เบื้องหน้าชิมอุ ทำให้ผู้คน
 คำนวณไม่ออกว่า ดาบนี้อาจจะจุใจออกเมื่อใด มุ่งใส่ตำแหน่งใด

ชิมอุยกดาขอคุ้มครองใบหน้า พาตัวถอยร่นไปด้านหลัง ทั้งนี้
 เพราะเขาหาโอกาสใช้ดาขอจุใจศัตรูไม่ได้

ควรทราบว่ายอดฝีมือชิงชัย หากเผชิญท่าไม้ตายพิสดารที่
 ไม่เคยพบเห็นมาก่อน วิธีคลี่คลายทำลายเพียงหนึ่งเดียวคือใช้
 กระบวนท่าไม้ตายชิงจุใจใส่ศัตรู นับเป็นยุทธวิธี “จุใจแทนการ

จุ๋โจม” ในหลักพิชัยสงคราม

แต่ตอนนี้ชิมอุค้นหาช่องว่างที่ได้กลับไปไม่พบ รู้สึกว่าหากเคลื่อนย้ายสภาวะตาขอออกเล็กน้อย ต้องถูกจุ๋โจมสังหารถึงแก่ชีวิตก่อน ไม่มีเวลาที่ได้กลับไปได้

เขาถอยแล้วถอยอีก ถอยร่นถึงข้างบ่อแล้ว

เพลงดาบของลิ้เซีย่ใช้ออกถึงที่สุด พลันฟาดฟันดาบออก

ชิมอุแม้ไม่มีวิธีคลี่คลายทำลายกระบวนท่าอันประหลาดของลิ้เซีย่ แต่จากสภาวะดาบที่เปลี่ยนแปลง คำนวณออกว่าดาบนี้จะจุ๋โจมออกเมื่อใด เมื่อลิ้เซีย่ใช้ดาบออก ชิมอุก็ย่อตัวลง คมดาบของลิ้เซีย่พอดีกิริตผ่านเบี่ยงบนศีรษะไป

แต่ก็มีไ้หมายความว่า ชิมอุทำลายสภาวะดาบของฝ่ายตรงข้ามไปได้ ตรงกันข้ามกลับสูญเสียความสามารถในการปิดป้องไป

ที่แท้ลิ้เซีย่พอฟาดฟันดาบออก ยังรักษาลังหวนไว้ หลังจากคำนวณทิศทางถลันหลบของศัตรู ค่อยพลิกเพลงสภาวะดาบพินลง ในสภาพเช่นนี้ สามารถฟันดาบถูกเป้าหมายที่ต้องการ โดยไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่หน่อย

เห็นลิ้เซีย่บิดข้อมือวูบ ประกายดาบคล้ายสายฟ้า ฟาดฟันลงยังด้านขวาเบื้องล่าง

ดาบนี้ผ่านการคำนวณเป็นมันเหมาะ ชิมอุซึ่งอยู่ในท่างายย่อตัวพุ่งถอยไปด้านหลังขวามือ ไม่มีทางกระโดดไปอีกทิศทางหนึ่ง อย่างนั้นต้องถูกดาบนี้ฟันใส่แน่นอน

เพลงดาบของลิ้เซีย่แผ่ความดุร้ายอำมหิต ต่อให้ตัวเองยังมือไม่คิดฆ่าฝ่ายตรงข้าม กระบวนท่าดาบนี้พอใช้ออก แม้แต่เขาก็ไม่มีปัญญาควบคุมบังคับได้ ต้องฟันถูกตำแหน่งสำคัญของศัตรู

มีคาดประกายดาบพองพันลง กลับไม่ได้ฟันถูกชิมู
ที่แท้ชิมูพุ่งผ่านด้านซ้ายของเขาไป ทั้งตัวลงที่ด้านหลัง
ของเขา

นี่เป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เคยมีมาก่อน โดยข้อเท็จจริงและ
เหตุผลนับว่าเป็นไปไม่ได้

ลีเซี่ยหันขวับไป ดาบวิเศษจ่อจี้ใส่ฝ่ายตรงข้าม แต่ดาบของ
เขาไม่สามารถจู่โจมออก พลังสภาวะอันดุร้ายก็ลดทอนลง

ชิมูรอดพ้นจากห้วงความตาย มาตราว่าเขานำพากับ
ความเป็นความตาย แต่เรื่องราวเมื่อเกิดแก่ตัวเอง ยังบังเกิด
ความตื่นตระหนกจนหลังเหวี่ยงเย็นเยียบออกมา

ชิมูทราบว่เมื่อครูที่สามารถรอดจากชะตากรรม เป็น
เพราะโชคเข้าข้าง หากใช้ความสามารถส่วนตัวไม่

ที่แท้เขาถอยแล้วถอยอีก ล่าถอยถึงข้างบ่อ เมื่อเขาย่อตัวลง
ตะโพกพอดีเสียดสีกับลูกกรงกันบ่อ

ช่วงเวลานั้นเขาไม่สามารถล่าถอยต่อไป แต่เนื่องด้วย
ลูกกรงกันบ่อชนกับกระดูกกันบ่อของเขา ขอเพียงขยับตะโพกขึ้น
ก็สามารถหยิบยืมพลังปะทะ เปลี่ยนจากถอยเป็นรุก ฉกฉวยช่อง
ว่างพุ่งผ่านข้างกายฝ่ายตรงข้ามไป

หากตอนที่เขาย่อตัวลง ห่างจากลูกกรงกันบ่อหนึ่งนิ้ว ไม่
สามารถหยิบยืมพลังได้ หากล่าถอยเพิ่มอีกหนึ่งนิ้ว ส่วนตะโพก
จะนั่งกับลูกกรงกันบ่อ ไม่สามารถย่อตัวลงได้ นับว่าโชคช่วย
วาสนาอำนวยจริง ๆ

เนื่องด้วยลีเซี่ยหันขวับมาอย่างรีบร้อน ดังนั้นไม่ทัน
พบเห็นความลับของลูกกรงกันบ่อ ดังนั้นขบคิดไม่เข้าใจว่า ชิมู
พุ่งตัวไปอีกทิศทางหนึ่งได้อย่างไร

ชิมอุเห็นดวงตาลีเซียทอแวเคลือบแคลงสงสัย พลัน
บังเกิดปฏิกิริยานวบ โยนดาขอในมือทิ้ง กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“ลีเซีย พวกเราไม่ต้องต่อสู้อีกแล้ว”

ลีเซียงงันวบจึงกล่าว

“หมายความว่าอย่างไร?”

ชิมอุกล่าวว่า

“เพลงดาบของท่านแม้นยากพบพานคู่มือเปรี๊ยะติด พลังฝีมือ
ก็สูงเยี่ยม แต่ยังมีช่องโหว่...”

ไม่รอฟังคำตอบของฝ่ายตรงข้ามก็หันกายไป

ยามนี้ลีเซียหากติดตามไป สะบัดดาบจุโจม ชิมอุก็ยาก
รอดพ้นจากคมดาบได้

แต่ลีเซียไม่ได้ลงมือ ทั้งนี้เพราะเขาสูญเสียความกระตือรือร้น
ต่อการฆ่าชิมอุอีก

ตอนแรกลีเซียเฝ้าบีบคั้น จุดประสงค์เพียงเพื่อต้องการชม
ดูฝีมือของเขา ตอนนี้ชิมอุแสดงฝีมือน่าตระหนกออกมา ต่อให้
ลีเซียมีโอกาสอย่างเต็มเปี่ยม ก็ไม่ลงมืออีก

อย่าว่าแต่ต่อให้ลงมืออีก ก็ไม่แน่ว่าจะประสบผล

ชิมอุเดินถึงหน้าบ้าน สายตาพบบเห็นตั้งขุนฮี ก็สะกิด
ความคั่งแค้นขึ้น

เขาย่อกายลง โอบอุ้มหญิงสาวชนบทผู้บริสุทธิ์ขึ้นสาวเท้า
เข้าห้อง วางร่างลงบนเตียง ทอดถอนใจพึมพำว่า

“ขออภัย เป็นข้าพเจ้าทำร้ายท่าน แต่คนยากรอดพ้นจาก
ความตาย วิญญาณในปรภพของท่าน หากมีญาณรับรู้ก็ต้อง
โสกศลย์ไป ทั้งนี้เพราะผู้คนบนโลกต้องมีจุดจบเช่นนี้”

ลีเซียกับไอ้วเง็กจินที่เบื่องนอกไถยโนอย่างชัดเจน ลีเซียร้อง

ถามว่า

“ชิมู ในใจท่านแค่นเราหรือไม่?”

ชิมูกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ยอมแค่นท่าน หรือข้าพเจ้ายังรักท่านได้?”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“ท่านเมื่อแค่นเรา ไยไม่ออกมาพิสูจน์ความเป็นตายกับเรา หากท่านฆ่าเราได้ ก็ล้างแค่นชำระอภัยศเป็นผลสำเร็จ”

“ข้าพเจ้าฆ่าท่านได้หรือไม่ ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน เมื่อถึงตอนท้าย ท่านสามารถรอดพ้นจากความตายหรือ?”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“หากเราฝึกถึงขั้นคนหลอมรวมกับดาบ มิเพียงพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน ทั้งยังจะคงความเป็นอมตะไว้”

ชิมูสอดคำขึ้น

“ท่านไม่ต้องเพื่อฝันไป ยังคงค้นหาช่องโหว่ในเพลงดาบของท่านก่อนเถอะ ข้าพเจ้าทราบว่ายากเย็นยิ่งกว่าปีนป่ายขึ้นสู่สวรรค์ ดังนั้นปล่อยให้ท่านมีชีวิตอยู่ ให้ท่านจมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิด เฝ้าปวดร้าวไปชั่วชีวิต ไยมิใช่ประเสริฐกว่าฆ่าท่านอีก?”

ลี้เซี่ยรับฟังจนตะลึงลาน ครุ่นคิดขึ้น

‘หากมันเป็นเช่นนั้น เราต้องตกอยู่ในห้วงความปวดร้าวจริง ๆ’

ควรทราบว่าเขาฝึกปรีอเพลงดาบชุดนี้เป็นเวลานาน การเปลี่ยนแปลงข้อปลีกย่อยในเพลงดาบ ล้วนคุ้นเคยเป็นอย่างดี ดังนั้นทราบว่าต่อให้ครุ่นคิดจนสมองแตก ก็นึกหาช่องว่างรอยโหว่ไม่ออก นี่นับว่าตรงกับคำ “ผู้อยู่ในเหตุการณ์งมฉาย” ชิมูอุลบล

รอดพ้นจากคมดาบ ลีเซี่ยกลับเข้าใจว่าเพลงดาบของตัวเอง
ปรากฏช่องว่างรอยโหว่ขึ้น

ลีเซี่ยกล่าวถามว่า

“ชิมอู ท่านต้องทำอะไร จึงยอมประมือกับเรา?”

ชิมอูกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ข้าพเจ้าจะไม่สนทนากับท่าน นอกจากท่านสามารถชูป
ชีวิตของทารกหญิงนางนี้”

นี่ย่อมจงใจแสหาเรื่อง คนตายแล้วไหนเลยฟื้นคืนชีวิตได้

ลีเซี่ยกล่าวว่า

“ท่านเมื่อฝึกวิทยายุทธ์ เราไม่เชื่อว่าท่านยอมรามือรอ
ความตายจริง ๆ ขอเพียงท่านต่อสู้ขัดขืน เราก็สามารถหักหาญ
กับท่าน”

ชิมอูไม่แยแสสนใจอีกฝ่ายหนึ่ง ก็มึนระมอมดูหญิงสาวบน
เตียงอย่างเงิบงัน

ลีเซี่ยก็ไม่ส่งเสียง ดังนั้นภายในห้องเปลี่ยนเป็นเงียบสงัด

หมู่บ้านประมงทั้งหลายก็เปลี่ยนเป็นเงียบงันปานวังเวง

บรรยาการอันหนักอึ้งตึงเครียดปกคลุมทั่วห้อง

ที่ห่างไกลบังเกิดเสียงคลื่นสาดซัดสู่ฝั่งดังมา ฟังดูโดดเดี่ยว
จำเพาะ สร้างความเบื่อหน่ายรำคาญแก่ผู้คน

ชั่วครู่ให้หลัง ลีเซี่ยค่อยยอมรับว่า ชายหนุ่มที่มีลักษณะโดดเด่น
เฉพาะผู้นี้ไม่ยอมสยบเด็ดขาด ดังนั้นเขามีวิธีอยู่สองประการ
หนึ่งคือฆ่าเขา แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ ไม่ทราบวันเดือนปีใดจึง
ค้นพบช่องว่างรอยโหว่ของเพลงดาบได้

หนทางอีกสายหนึ่งคือปลดปล่อยเขา แล้วค่อยคิดอ่านต่อไป

ลีเซี่ยชั่งน้ำหนักดู จากนั้นสาวเท้าเข้าหา

เห็นลีเซี่ยเดินถึงด้านหลังซิมอูค่อยชะงักเท้าลง

โ้วเง็กจินที่หน้าบ้านอดร้องมิได้ว่า

“ลีเซี่ย ท่านไม่อาจฆ่าเขา”

ลีเซี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เพราะเหตุใด?”

โ้วเง็กจินกล่าวว่า

“หากท่านลงมือ ออกจะขาดความเปิดเผย มิใช่บุคลิกของชายชาติ”

“ท่านไม่เห็นว่าการุณของมันแทบเป็นความตื้อตันหรือ?”

“เขา...เขาคงมีความคับแค้นจำเป็น จึงไม่ยอมลงมือ”

ลีเซี่ยโบกมือด้วยความรำคาญ ห้ามไม่ให้นางเอ่ยปาก

เขาประจบนิ้วข้างซ้าย จี๋ใส่จุดสำคัญที่กลางหลังของซิมอู

นั่นเป็นจุดชีวิตบนร่างกาย หากถูกจี๋ใส่ ต่อให้เป็นเทพยดา ยังไม่อาจรักษา พร้อมกันนั้นเขาแผ่พลังจากปลายนิ้ว คล้ายสว่านเหล็กอันแหลมคม ซิมอูต้องรู้สึกตัวในบัดดล

ซิมอูขบگرامกรอด ตัดใจรักษาสภาพเช่นนี้ต่อไป

ทั้งนี้เพราะหนึ่งนั้นเขาชดช้อความเป็นตายจริง ๆ สองเขาเห็นว่าลีเซี่ยไม่ลงมือเด็ดขาด

หากว่าเขาตัดสินใจผิดพลาด ได้แต่ยอมรับชะตากรรมแล้ว

ทุกคนในโลกต้องรับผิดชอบต่อการตัดสินใจผิดพลาด แต่การตัดสินใจที่ใช้ชีวิตเป็นเดิมพันเช่นนี้ ยากที่จะพบพาน นอกจากผู้ที่ตกอยู่ในสภาพเช่นซิมอูที่ไม่นำพาด้วยความตาย จึงสามารถรับความผิดพลาดเช่นนี้ได้

นิ้วมือของลีเซี่ยยังมายิ่งคุกคามเข้าใกล้ แต่ซิมอูยืนหยัดดูจ

ขุนเขา ไม่โยกคลอนแม้แต่หน่อย

จนบัดนี้ลีเซี่ยมีอาจไม่ยอมรับว่า ชายหนุ่มผู้นี้มีความตั้งใจ
เผชิญกับความตายจริงๆ เพียงความหาญกล้าที่สุดที่ผู้คนทั่วไป
จะทัดเทียมเปรียบได้

ลีเซี่ยพลันเร่งระดับความเร็วขึ้น นิ้วมือเปลี่ยนจากจี้สกด
เป็นตะบับ นิ้วทั้งห้าแตะกับหัวไหล่ของชิมอู ปาดไปทางขวาบวบหนึ่ง
ชิมอูไม่ได้เกร็งลมปราณต่อต้าน ดังนั้นถูกฟาดกระเด็นไป
ทางขวา ร่วงฟาดกับพื้นดังป้าบใหญ่

ลีเซี่ยไม่แยแสเหลือบแลเขาอีก ก้มกายฟาดฝ่ามือใส่ร่าง
ตั้งขุนอี้

เขาตบฟาดติดต่อกันสี่ห้าฝ่ามือ ค่อยลั้งขวิดเล็กๆ ออกมา
ใบหนึ่ง เทยาเม็ดสีเงินเม็ดหนึ่งส่งเข้าปากนาง

พริบตาต่อมา ตั้งขุนอี้ส่งเสียงครางลืมตาขึ้น กลับพื้นคืนสติ
มาจริงๆ

เหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหันนี้ แม้แต่ชิมอูที่ไม่นำพาไปกับ
ความเป็นความตายก็ตื่นตระหนกยิ่ง

ลีเซี่ยกล่าวกับตั้งขุนอี้ว่า

“เจ้าพักผ่อนสักวันสองวัน จะทุเลาเป็นปกติ”

กล่าวจบหันกายก้าวยาวๆ ออกจากห้องไป โดยไม่เหลียว
แลชิมอูกับไอ้วเง็กจินแม้สักแวบเดียว ชูดขาวที่พัดพลั่ว เรือนร่าง
ที่ผอมสูง คล้ายเทพแห่งความตายก็มีปาน

บทที่ 3

มงกราชเผด็จโลก

ลี้เซี่ยออกจากห้องไปครู่ใหญ่ ไฉ่วเจ็กจินค่อยระงับสติวิ่งถึงข้างประตู สอดสายสายตามอง พบว่าคนร้ายชุดขาวผู้นี้จากไปจนไร้ร่องรอยแล้ว

นางระบายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า

“ในที่สุดทูตทวงวิญญานผู้นี้จากไปแล้ว”

ซิมอูไม่กล่าวอะไร ค้นหาเสื้อผ้าตัวเองจากในตู้เสื้อผ้า นำไปผลิตเปลี่ยนที่ห้องข้างเคียง

เมื่อเขากลับออกมา ก็สวมชุดดำอมแมมนั้นดังเดิม ถือห่อผ้าเดินออกจากห้อง ทิ้งให้ไฉ่วเจ็กจินอยู่ตามลำพัง

ไฉ่วเจ็กจินทอดถอนใจ ม้วนเกล้าผมเผ้าอย่างรีบร้อน สวมหมวกทับลงไป กลับคืนสู่รูปแบบของกงจื้อรูปงามอีกครั้ง

ตั้งขุนฮี้สามารถลุกขึ้นนั่งแล้ว ดวงตานางทอแววแค้นเคืองกล่าวว่า

“พวกเขาล้วนไปแล้ว แต่ต่างไม่เอ่ยปาก ที่แท้พวกเขาคิด

ไปที่ใด?”

ไอ้วเง็กจินกล่าวว่า

“นี่เป็นความกลัดกลุ้มใจของข้าพเจ้า แต่ท่านไม่จำเป็นต้องกลัดกลุ้มใจด้วย”

ตั้งซุนฮี้กลับเข้าใจความหมายของนาง ทอดถอนใจกล่าวว่า

“ถูกแล้ว ไม่ว่าพวกเขาไปที่ใด และไม่ว่าพวกเขาทำอะไร ล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ได้พบกับพวกเขาอีก”

“ถูกต้อง แต่ท่านไม่ต้องทอดถอนใจ นี่นับเป็นวาสนาของท่านที่ไม่ต้องเผชิญกับบุรุษที่มีฝีมือเหล่านั้น...”

ตั้งซุนฮี้จึงกล่าวว่า

“บุรุษควรมีฝีมือจึงถูกต้อง”

ไอ้วเง็กจินกล่าวว่า

“แต่บุรุษที่มีฝีมือมีนิสัยแข็งกร้าว แต่ละคนผิดแผกแตกต่างกันไป สร้างปัญหาแก่พวกเราเหล่าสตรีอย่างใหญ่หลวง”

นางเดินไปที่ประตู ปากกล่าวว่า

“ลาก่อน อาจบางทีสี่ซ้ายจะไม่ปรากฏขึ้นที่หมู่บ้านประมงนี้อีก”

ตั้งซุนฮี้ร้องถามว่า

“หากข้าพเจ้าพบกับเขาอีก สามารถสนทนากับเขาหรือไม่?”

ไอ้วเง็กจินชะงักเท่าที่ข้างประตู ครุ่นคิดชั่วครู่จึงกล่าว

“สามารถ แต่นี้ห้ามมีประโยชน์ต่อท่านไม่”

ตั้งซุนฮี้กล่าวว่า

“ไม่มีผู้ใดพูดจากับเขาได้ แต่ข้าพเจ้าสามารถ เช่นนี้ก็พอแล้ว”

ไอ้วเง็กจินเหลียวหน้ามากกล่าวว่า

“ท่านดูไปไม่คล้ายเป็นหญิงสาวชนบท”

ตั้งซุนฮี้รับคำว่า

“คาดว่าคงใช่ ทั้งนี้เพราะผู้อื่นล้วนกล่าวเช่นนั้น”

โ้วเจ็กจินสำรวจมองนาง พบว่าตั้งซุนฮี้มีปากแก้มคิ้วคางรับกันอย่างเหมาะเจาะ ดวงตาที่ปราดเปรียว แสดงว่านางฉลาดหลักแหลม ผิวพรรณที่สมบูรณ์ด้วยเลือดฝาด เป็นที่ยืนยันว่านางมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง

ดูจากอายุนางอย่างมากอยู่ในวัยสิบเจ็ดปี นับเป็นบุปผาแรกตูมรอเบ่งบาน

โ้วเจ็กจินพลันบังเกิดความคิดแปลกประหลาดวูบหนึ่งถามว่า

“ตั้งซุนฮี้ ท่านคิดฝึกฝีมือหรือไม่?”

ตั้งซุนฮี้เงงงันวูบจึงกล่าว

“คิดนั้นคิดอยู่ แต่ข้าพเจ้าอายุไม่น้อยแล้ว ทั้งไม่รู้จักหนังสือ”

“ข้าพเจ้ารู้จักคนผู้หนึ่ง ที่เปรี๊ยะปราดทั้งบุนและบู๊ หากมันยอมรับท่านเป็นศิษย์ ท่านต้องมีความสำเร็จแน่นอน”

ตั้งซุนฮี้กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

“เป็นบุรุษผู้หนึ่งหรือ?”

“มิผิด มิหนำซ้ำมันยังเยาว์วัย ทั้งไม่ใช่คนดี ไม่ปล่อยให้หญิงสาวงดงามหลุดมือไปได้”

“อย่างนั้นจะได้อย่างไร?”

โ้วเจ็กจินกล่าวว่า

“ไหนไม่ได้ บุรุษชมชอบสตรี สตรีชมชอบบุรุษล้วนเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล”

“แต่ข้าพเจ้า...”

โ้วเจ็กจินกล่าวอีกว่า

“บุรุษผู้นี้แม้ไม่มีชื่อเสียงดังงาม แต่มีหน้าตาไม่เลว นิสัยก็ถือดียิ่ง”

“เขาเมื่อมีฝีมือติดตัว ย่อมถือดีได้”

ไอ้วเง็กจินกล่าวว่า

“บอกต่อท่าน ท่านไม่ต้องกลัวบุรุษที่ถือดีเช่นนี้ เมื่อถึงคราคับขัน ขอเพียงท่านยื่นกรานไม่ยินยอม มันจะไม่บังคับขึ้นใจท่าน”

พลางล้วงทองคำจากอกเสื้อแห่งหนึ่ง พร้อมกับใช้ดินสอถ่านเขียนชื่อแซ่และที่อยู่ของบุรุษผู้นั้นลงบนกระดาดามอบต่อตั้งขุนฮี้ตั้งขุนฮี้ยามกะทันหันไม่ทราบทำอะไรดี กล่าวว่า

“เขายอมรับตัวข้าพเจ้าไว้หรือ?”

“ท่านเพียงบอกต่อมันว่า หลังจากที่ท่านพบกับลิ้เซี้ยและชิมอู ท่านบังเกิดความรู้สึกว่าบุรุษผู้อื่นไม่อาจทัดเทียมเปรียบได้ ดังนั้นคิดฝึกวิทยายุทธ เพื่อไปมาหาสู่กับบุรุษที่มีฝีมือ หลังจากที่มีมันรับฟัง ต้องรับตัวท่านไว้ ทั้งนี้เพราะมันมุ่งหวังว่าท่านจะมีความทรงจำต่อมันลึกซึ้งกว่าลิ้เซี้ยกับชิมอู”

ตั้งขุนฮี้กล่าวถามว่า

“ท่านรู้จักเขาหรือ?”

“ย่อมรู้จัก”

“อย่างนั้นข้าพเจ้าสามารถเฝ้าถึงท่านหรือไม่?”

ไอ้วเง็กจินกล่าวว่า

“ขอเพียงท่านอย่าได้บอกต่อเขาว่า ท่านล่วงรู้นิสัยอันถือดีของเขา ไม่ว่ากล่าวอะไรก็ได้”

สีหนานางปรากฏแววเลือนลอยขึ้น สาวเท้าออกจากห้อง

ตั้งขุนฮี้มือถือทองคำแท่งอันหนักอึ้ง ยืนซึมเซากับที่

นางทราบดีว่าต่อให้นางไม่ไปเสาะคนนามเจี๋ยซึ้งซึ่งเป็นบุรุษที่ไอ้วเง็กจินแนะนำ นับแต่นั้นนางก็ไม่สามารถกลับคืนสู่ชีวิตอันเรียบง่ายได้ เรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้ จะก่อเกิดเป็นระลอกใน

จิตใจนางไม่หยุดยั้ง

ซึ่งก็หมายความว่า นางยากจะใช้ชีวิตอันจำกัดที่หมู่บ้าน
ประมงชายฝั่งทะเลแห่งนี้อีกต่อไป บุรุษในหมู่บ้านซึ่งมีรูปแบบ
อย่างเดียวกัน จะสร้างความจิตซิดไรรสชาติแก่นาง

นางครุ่นคิดอยู่เนิ่นนาน ค่อยเก็บซ่อนทองคำและเศษ
กระต่ายนั้นไว้ เข้าครัวไปก่อไฟ

ครึ่งชั่วยามให้หลัง บุรุษของหมู่บ้านประมงทยอยกลับมา
ทุกผู้คนล้วนไม่ปริปากเอ่ยถึงเรื่องที่เกิดขึ้น กริ่งเกรงว่าเรื่องราว
ล่วงรู้ถึงหูโจรสลัดเหล่านั้น จะเกิดเรื่องยุ่งยากขึ้น

เมื่อถึงยามสนธยา ขอบฟ้าเป็นสีรุ้งแพรวพราว ม่าน
พลบค่ำเริ่มคลี่คลม ทุกบ้านช่องตระเตรียมดับไฟเข้านอนแล้ว

ยามนั้นบังเกิดเสียงฝีเท้ามาดังมา สร้างความประหลาดประหลัด
พริ้งแค้นในหมู่บ้านประมงขึ้น ทุกที่ทางเงียบสงบลง

ตั้งขุนฮี้ยืนอยู่ข้างประตู ทอดสายตามองออกไป ได้ยินเสียง
ฝีเท้ามาหยุดที่อีกฟากหนึ่งของหมู่บ้าน ชั่วครู่ให้หลัง แว่วเสียง
แผดร้องด้วยความเจ็บปวดดังขึ้น

ทั่วทั้งหมู่บ้านยิ่งเงียบสงัดปราศจากสัมผัสเสียง ในม่านพลบค่ำ
ปราศจากผู้คนเคลื่อนไหวที่นอกห้องแม่สักคนเดียว

ตั้งขุนฮี้ได้ยินเสียงฝีเท้ามาเคลื่อนมาอย่างซุ่มซ่า ไม่นาน
ให้หลัง เห็นหนึ่งคนหนึ่งมามุ่งมาทางด้านนี้ ต้องงงงันดู

ที่แท่งราวงั้นกลับเป็นสตรี ศีรษะสวมหมวกเลี้ยวปิกกว้าง
บนร่างสวมเสื้อผ้าสีขาวเงินยวงทอจากเนื้อแพรว ในลมทะเลโชยพัด
รู้สึกเบาบางยิ่ง

นางเดินอย่างปลอดโปร่ง คล้ายไม่รู้สึกรู้หาเหนื่อยแค้นน้อย
ที่กลางหลังสะพายกระบี่เล่มหนึ่ง พู่กระบี่โชยพัดพลิว ที่หว่างเอว

ยังเสียบกระปี่สั้นเล่มหนึ่ง

หญิงสาวนางนี้ไม่ได้ขี่ม้ามา ม้าคู่ขาก้าวเหาะอย่างตามติด อยู่ด้านหลัง มิต้องให้นางจูงบังเหียนม้าแต่อย่างไร

ม้าตัวนี้ดำปลอด วาววับเป็นประกาย บวกกับประดับอาน ม้าบังโคลนวิจิตรงดงาม ท่าทางองอาจสง่า คล้ายมีญาณแสรู้ มิต้องคอยจูงแต่อย่างไร

หญิงสาวสะพายกระบี่พอลดเลี้ยวออกมา ก็กวาดตาสำรวจ มอง พบเห็นตั่งซุนฮี้ยืนอยู่หน้าบ้าน พลันเดินตรงเข้ามา

ตั่งซุนฮี้เห็นหญิงสาวนางนี้คิ้วยาวจรดจอน ตากระจ่างตั่ง น้ำค้างกลางหวา ปรางแก้มคล้ายแถมชาด มีอายุยี่สิบเศษ นับว่า ดงามสะคราญ ไม่คล้ายเป็นคนนิสัยดุร้าย ไม่ทราบเสียงแผดร้อง เมื่อครู่เกิดขึ้นได้อย่างไร

หญิงสาวสะพายกระบี่กวัดแกว่งแส้สีทองในมือ ผงกศีรษะ ต่อตั่งซุนฮี้ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าถามท่านสักหลายคำ ท่านยินยอมตอบหรือไม่?”

ตั่งซุนฮี้ถามว่า

“ท่านคิดถามอันใด?”

หญิงสาวสะพายกระบี่เลิกคิ้วกล่าวว่า

“ขอคุณฟ้าดิน นับว่าพบคนกล่าววาจาแล้ว ไม่เช่นนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ผู้คนในหมู่บ้านล้วนเป็นใบ้เสียอีก”

หยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

“เมื่อครู่ข้าพเจ้าถามผู้คนหลายคน พวกเขาล้วนไม่กล่าววาจา ข้าพเจ้ายามชุ่นเคื่องใจจึงโอบยแส้ใส่”

ตั่งซุนฮีนับว่าผ่านพบเรื่องราวที่น่าตระหนกมา กับคำพูด ของนางไม่แตกตื่นตระหนกเท่าใด

หญิงสาวสะพายกระบี่มองดูนาง กล่าวว่า

“ท่านคงไม่ลืมนึกถึงความร้ายกาจของแส้ยทองของข้าพเจ้า...”

ตั้งขุนอีกกล่าวว่า

“ไม่ ข้าพเจ้าทราบว่าจะต้องนำกลัวยิ่ง”

“ท่านทราบได้อย่างไร?”

ตั้งขุนอีกกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าพอเห็นลักษณะของโกวเนี้ยก็ทราบได้”

“ท่านมีสายตามิใช่ชั่ว บอกต่อท่าน ผู้ที่ถูกแส้นี้โบยใส่ จะปวดแปลบจับใจ มิหนำซ้ำยังเป็นผู้มีฝีมือกล้าแข็ง ยิ่งเจ็บปวดสุดทนทาน”

ตั้งขุนฮึงกตริษะกล่าวว่า

“โกวเนี้ยต้องการทราบอันใด?”

“ข้าพเจ้าคิดสอบถามถึงคนผู้หนึ่ง ไม่ทราบมันเดินทางผ่านสถานที่นี้หรือไม่?”

“นั่นเป็นบุคคลเยี่ยงไร?”

หญิงสาวสะพายกระบี่ดูจากปฏิกิริยาของนาง พบว่าต่างกับหญิงสาวชนบททั่วไป ต้องสะกิดความสงสัยใจขึ้น กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเรียกว่าเหียนนัม ท่านเล่า?”

ตั้งขุนฮึงบอกชื่อแซ่ของตัวเองออกไป เหียนนัมชำเลื่องมองนางครุ่นคิดขึ้น

‘ชื่อของนางพินเพรกรรมดา แตกต่างจากการแสดงออกของนาง’

นางเหลียวมองบ้านช่องรอบข้าง ตลอดจนห้องหับของตั้งขุนฮึงแสดงว่ามีคนอาศัยอยู่ แต่ไม่มีคนออกมาสำรวจดูแต่อย่างไร เหียนนัมขยับแส้ยทองในมือ กล่าวว่า

“ท่านไช้เติบโตขึ้นจากที่นี่หรือไม่?”

“ถูกแล้ว”

เหียนนัมกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ารู้สึกหมู่บ้านของพวกท่านคล้ายไม่ถูกต้อง”

ตั้งซุนฮึกล่าถามว่า

“เหี้ยโกวเนี้ยคงผ่านสถานที่มามากหลาย ไช้หรือไม่?”

“ข้าพเจ้าท่องเที่ยวไปทั้งเหนือจรดใต้เจ็ดแปดมณฑล”

“ท่านออกท่องเที่ยวเพียงคนเดียวหรือ?”

“ไช้แล้ว มีแต่ข้าพเจ้าเพียงคนเดียว”

ตั้งซุนฮึถ่วงตาทอแวแวเลื่อมใส กล่าวว่า

“อย่างนั้นคงพบเห็นบุคคลประหลาดมากหลาย และผ่านสถานที่ต่างๆ มากมาย”

เหียนนัมค่อยคลายความสงสัย ทราบว่าหญิงสาวชนบทนี้ เกิดจินตนาการเพื่อฝัน คิดหลุดพ้นจากชีวิตอันราบเรียบเช่นนี้ นางที่แตกต่างจากชาวชนบททั่วไป คาดว่าสืบเนื่องจากข้อนี้เอง

เหียนนัมกล่าวว่า

“อาจบางทีสักวันหนึ่งท่านก็มีวันท่องเที่ยวทั่วแผ่นดิน สัมผัสกับทิวทัศน์ตามที่ต่างๆ ตลอดจนขนบธรรมเนียมทั้งหลาย นั้นเป็นเรื่องน่าสนใจอย่างยิ่ง”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าถามท่าน ในวันสองวันนี้ไช้มีชายหนุ่มชุดดำ ผิวค่อนข้างคล้ำผู้หนึ่งเดินทางผ่านมาหรือไม่?”

ตั้งซุนฮึพอฟัง ก็ทราบว่าเป็นนางต้องการหาคือชิมู ในใจพลันบังเกิดความตื่นตัวขึ้น

นางความจริงไม่ล่วงรู้ถึงเล่ห์ร้ายจิตใจคน ตลอดจนฝีมืออัน

โหดเหี้ยมอำมหิตของมนุษยชาติ จวบกระทั่งสองสามปีนี้นางพบเห็นลีลาชั่วช้าคนไม่น้อย นอกจากนั้นเหล่าโจรสลัดก็สังหารชาวประมงด้วยความเข้าใจผิด หลังจากนั้นนางค่อยรู้ซึ่งถึงความโหดร้ายของผู้คน

ผู้คนมากมายแม้ล่วงรู้ถึงภัยอันตรายและความตาย แต่เพียงได้ยินได้ฟังมา ตั้งชนอีกกลับประสบพบเห็นกับตา เมื่อครู่ถึงกับแทบเสียชีวิต ด้วยอายุและชาติตระกูลของนาง น้อยคนที่มีประสบการณ์เช่นนาง และไม่มีผู้ใดรู้ซึ่งถึงความน่ากลัวของความตายเท่ากับนาง

เพียงชั่ววันเดียว นางเท่ากับมีประสบการณ์มากกว่าผู้อื่นหลายสิบปี ดังนั้นนางนึกหวั่นวิตกแทนชิมอุ ตอบด้วยความระมัดระวังว่า

“ข้าพเจ้าเคยเห็น...”

เหียนนัมมีสีหน้ายินดี แต่ส่วนลึกในดวงตากู่งามของนางกลับทอประกายเยียบเย็นขึ้น

แต่ตั้งชนฮู้รู้สึกไม่ใช่สิ่งที่ดี ดังนั้นกล่าวว่า

“ที่แท้เหียนโกวเนี่ยรู้จักบุคคลประหลาดนั้น พวกท่านเป็นสหายกันหรือ?”

นางถามไถ่ด้วยน้ำเสียงประหลาดใจ คล้ายกับเหียนนัมเป็นสหายกับชิมอุ นับเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

ลุ่มเสียงของเหียนนัมเปลี่ยนเป็นเย็นชา กล่าวว่า

“เขาประหลาดอย่างไร?”

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ทราบ เขาคลายสกปรกยิ่ง มึนหน้าซ้ำหงอยเหงายิ่ง”

“อย่างนั้นเป็นเขาแล้ว ท่านมีวิจารณ์ญาณสูงส่งยิ่ง”

ตั้งขุนฮี้ไม่เข้าใจความหมายของคำ ‘วิจารณ์ญาณ’ ถามว่า

“ท่านว่าข้าพเจ้าอะไร?”

“ไม่มีใด แต่เขามีไซ่สหายข้าพเจ้า”

ตั้งขุนฮี้จึงใจถามว่า

“อย่างนั้นท่านไฉนสอบถามถึงเขา?”

“ข้าพเจ้าเฝ้าติดตามเขา ติดตามเป็นระยะทางหลายพันลี้ จากการคำนวณของข้าพเจ้า เขาสมควรเดินทางผ่านที่นี้ตั้งแต่เมื่อวาน ไซ่หรือไม่?”

ตั้งขุนฮี้คล้อยตามนางว่า

“ถูกแล้ว เมื่อคืนฟ้าใกล้มืดค่ำ เขานั่งอยู่ที่ขอบบ่อทางเบื้องนอก นั่งอยู่เป็นเวลานาน”

“เขาไปยังทิศทางใด?”

“ไม่ทราบได้ เขาไปตั้งแต่เมื่อใด ข้าพเจ้ามองไม่เห็น ทั้งนี้เพราะท้องฟ้ามีดมืดสนิทแล้ว...”

เหียนมิกกล่าวถามว่า

“เขาซื้อหาสิ่งของรับประทานหรือไม่?”

“ข้าพเจ้าไม่ทราบ เขานั่งอยู่ที่นั่น ไม่แยแสสนใจผู้ใดทั้งสิ้น”

“เขาเป็นเช่นนี้ตลอดมา เมื่อไม่ได้ซื้อหาสิ่งของรับประทาน คราวครั้งนี้ข้าพเจ้าคำนวณที่พำนักพักกายของเขาได้แล้ว”

ตั้งขุนฮี้กล่าวถามว่า

“เขาไฉนเป็นเช่นนั้น เขาเป็นคนร้ายหรือไม่?”

“เขาเป็นเผ่าพันธุ์ชั่วร้ายมาแต่กำเนิด”

ตั้งขุนฮี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เพราะเหตุใด?”

“ลองคิดดู บิดาของเขาเป็นจอมโจดชั่ว มารดาของเขามีชื่อ

อ้อฉฉ ผู้คนเรียกหาเป็นนางปีศาจจิ้งจอก บุคคลเช่นนี้สองคนอยู่
ร่วมกัน บุตรที่ถือกำเนิดออกมายังเป็นคนดีหรือ?”

ตั้งขุนฮี้ส่งเสียงดังอ้อ ในใจครุ่นคิดขึ้น

‘แต่ชิมอูไม่คล้ายเป็นคนชั่วร้าย’

เหยียนหมั้นหันกายหมายจากไป แต่แล้วเหลียวหน้ามาถามว่า

“ผู้คนในหมู่บ้านนี้โดนประหลาดพิกลเช่นนี้?”

ตั้งขุนฮี้เห็นว่าคราครั้งนี้ไม่อาจพูดปิด ดังนั้นกล่าวว่า

“กล่าวไปยืดยาวยิ่ง นี่สืบเนื่องจากโจรสลัดที่ดุร้ายขบวน
หนึ่ง...”

นางบ่งบอกพฤติกรรมของลี้เซี่ยออกไป เพียงปิดบังส่วน
ของชิมอูกับไ้อวเจ็กจินเอาไว้ ไม่เช่นนั้นจะเป็นการเปิดโปงตัวเอง
ว่าเมื่อคืนชิมอูไม่ได้ผ่านมา

เหยียนหมั้นฟังจนบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจ กล่าวว่า

“สถานที่เปลี่ยวร้างเช่นนี้ กลับมีเรื่องน่าตระหนกถึงเพียงนี้
น่าเสียดายข้าพเจ้ามาสายก้าวหนึ่ง ไม่ได้พบเห็นยอดฝีมือในเชิง
ดาบผู้นี้...”

ตั้งขุนฮี้รับกล่าวว่า

“ท่านทางที่ดีอย่าได้พบเขา คนผู้นี้ดุร้ายยิ่ง สามปีมานี้ฆ่า
คนไปมากหลาย”

“ข้าพเจ้าไม่กลัวมัน”

ตั้งขุนฮี้กล่าวว่า

“ปัญหามีใช้อยู่ที่กลัวหรือไม่ คนผู้นั้นพอถือดาบกับมือ
ข้าพเจ้าต้องหลบตาลอง ไม่เช่นนั้นต้องตัวสั่นระริก คล้ายพลัด
ตกลงสู่กันทะเล...”

“นั่นเป็นผลสืบเนื่องจากพลังสภาวะของมัน แต่มันได้แต่

ข่มเหงผู้อื่น เมื่อเผชิญข้าพเจ้าต้องอับจนปัญญา”

ตั้งขุนฮี้เบิกตากลมกว้าง กล่าวว่

“เป็นความจริง? อย่างนั้นวันนี้ของปีหน้า ท่านมายังที่นี่ ดีหรือไม่?”

“นั่นต้องดูว่าข้าพเจ้าผ่านทางมาหรือไม่ หากให้รอนแรมเดินทางมา ข้าพเจ้าจึงไม่กระทำ?”

“แต่ท่านเดินทางเป็นระยะทางหลายพันลี้แล้ว ยังนำพากับการเดินทางมาใหม่หรือ?”

“นั่นแตกต่างกัน ซิมอุเป็นศัตรูของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องหามันให้พบ สับร่างเป็นหลายท่อน”

ตั้งขุนฮี้ได้คิดว่า ระหว่างซิมอุกับหญิงสาวนางนี้ ต้องมีความผูกพันที่น่ากลัว ดังนั้นกล่าวว่า

“หากเขาเป็นคนชั่วร้าย ข่มเหงรังแกท่าน ก็ไม่อาจโทษว่าท่านมีโทษะ ดีที่ท่านมีฝีมือติดตัว หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้าคงอับจนปัญญา...”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบท่อ

“สมมติเช่นโจรสลัดเหล่านั้น พวกเขาฆ่าญาติมิตรในหมู่บ้าน ข้าพเจ้าแค้นพวกเขาแทบตาย แต่ไม่อาจทำอะไรได้”

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันบังเกิดความคิดประการหนึ่งวูบเข้าสู่หัวสมอง สะกดนางร่างชาด้น ที่แท่นางนึกคิดขึ้น

‘หากเราฝึกวิทยายุทธสำเร็จ มีฝีมือเช่นเหียนหมักกับไอ้วเจ็กจิน ไยมิใช้ขับไล่โจรสลัดเหล่านั้นไปได้?’

ความคิดนี้มีหนทางเป็นไปได้ ดังนั้นเห็นว่าเรื่องราวหน้าหนาสาหัส สะกดจนร่างชาด้นไป

เหียนหมักกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ท่านคล้ายแค้นโจรสลัดเหล่านั้ย”

ตั้งขุนฮี้ผิงกัศริษะรับ เหยื่อนี้มกล่าวสืบต่อ

“อย่างนั้นรอจนข้าพเจ้ากำจัดตัวชั่วร้ายซิมอู ข้าพเจ้าจะ
มากวาดล้างโจรสลัดเหล่านั้”

นางหันกายไป ม้าดำปลดอดตัวนั้นก็ควบเหวี่ยงอย่างมาถึง
ข้างกายนาง

เหยื่อนี้มกระโดดปราดขึ้นบนหลังม้า ม้าดำพุ่งทะยานออกไป
บรรทุกเงาร่างสีขาวยของเหยื่อนี้มหายลับกับความมืดอย่างรวดเร็ว

ตั้งขุนฮี้ผิงประตุในใจบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านดุจมรสุม
ภายในบ้านบังเกิดเสียงกระแอมของบิดานางตั้งขึ้น กล่าวว่า
“อาฮี้ คำพูดของเจ้าหากถูกโจรสลัดได้ยิน บ้านของเราต้อง
ไม่มีวันสุขสงบแล้ว”

ตั้งขุนฮี้ไม่ทันตอบคำ กอกอนางกล่าวอย่างแค้นเคืองว่า

“โจรสลัดเหล่านั้ที่น่าซังจริงๆ...”

นางเห็นว่ากอกอแม้ซุนแค้น แต่ก็อับจนปัญญา เมื่อเผชิญ
กับโจรสลัด ได้แต่ตัวสั่นงันงก ปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามข่มเหงรังแก

นางเห็นว่าคนสตัยซื้อดิงามมากหลายต้องถูกเหยียบย่ำ ถูก
คนป่าเถื่อนดุร้ายข่มเหงรังแก ดังนั้นนางตกลงใจในบัดดล

คำคั้นนั้นนางไปหาเพื่อนหญิงที่สนิทสนมที่สุดในหมู่บ้าน
บอกว่านางจะไปจากที่นี่ เพื่อฝึกวิทยายุทธ์ติดตัว

นางคิดอ่านโดยรอบคอบ เพียงบอกต่อเพื่อนหญิงนั้นว่า อีก
หลายวันจะออกเดินทาง เพื่อมิให้เพื่อนหญิงส่งข่าวต่อบิดาและ
กอกอนางขัดขวางแผนการของนาง

เช้าวันรุ่งขึ้น นางฉวยโอกาสที่บิดากับกอกอออกทะเล ก็

ลอบเดินทางออกจากบ้าน

ก่อนอื่น นางไปยังร้านแลกเงินภายในเมือง แลกทองคำที่ไอ้วเจ็กจินกำนัลให้เป็นเงิน

ถ้าแก่ร้านแลกเงินมีนิสัยดีงาม เห็นนางอายุยังเยาว์ ทำทางสัถย์ซื่ออีกแลกตัวแลกเงินที่ใช้ได้ทุกที่แก่นางหลายใบ พร้อมด้วยเงินแท่งและเศษเหรียญ แนะนำความรู้ทั่วไปของการสัญจรเดินทางแก่นาง

ที่แท้ตั้งขุนฮี้เปลี่ยนเป็นสวมใส่เสื้อผ้าของกอกอนาง ตัดเล็มผมเผ้า ม้วนซ่อนอยู่ในหมวกเลย นางความจริงมีสุขภาพแข็งแรงบวกกับเติบโตจากหมู่บ้านประมง ยังไม่ผ่านการรัดเท้า* ยามเดินเหินคล้ายเป็นบุรุษผู้หนึ่ง

ดังนั้นถ้าแก่ร้านแลกเงินพอฟังคำพูดของนาง เข้าใจว่านางเป็นเด็กหนุ่มชนบทที่มีกิจธุระเดินทางไกล ดังนั้นคำนวณค่าเดินทางให้กับนาง พร้อมกับสอบถามชายชราที่ซื้อหาสินค้าตามที่แตกต่างกัน ผู้หนึ่ง ถึงเส้นทางไปยังเมืองเอี้ยงกมณฑลซานตงว่าต้องเดินทางอย่างไร ลงเรือที่ใด เปลี่ยนเป็นโดยสารรถที่ใด

ที่แท้จากเมืองเอี่ยมเซี่ยชายฝั่งทะเลถึงเมืองเอี้ยงกม เป็นระยะทางหลายร้อยลี้ ไม่เพียงต้องขึ้นเขาลงห้วย ทั้งยังต้องคอยระวังโจรผู้ร้าย ดังนั้นแม้แต่ถ้าแก่ที่คร่ำโลก และผู้ที่วิ่งเต้นติดต่อการค้า ยังเห็นว่าการเดินทางนี้ลำบากแสนเข็ญยิ่ง

ตั้งขุนฮี้ใช้เวลาหนึ่งวัน ค่อยจดจำเส้นทางเดินได้ หลังจากนั้นนางไม่ต้องถามทางไปยังเมืองเอี้ยงกมอีก เพียงเดินทางไปตามจุดที่วางไว้

นับแต่วันนั้นเป็นต้นไป นางค่อยรู้สึกถึงความลำบากเมื่อ

* สตรีสมัยโบราณต่างต้องรัดเท้า โดยใช้ผ้าพันเท้าตั้งแต่เล็กเพื่อให้เล็กและแหลม ยามเดินเหินจะได้แหลมข้อยงดงาม ขนบธรรมเนียมนี้สืบทอดถึงปลายราชวงศ์แมนจูค่อยยกเลิกไป

ออกจากบ้าน

นางซื้อหาเสื้อผ้าและถูงน่องรองเท้าหลายชุด ยังมียิ่งขึ้น
เหนือไป ดินฟ้าอากาศยิ่งผันผวน กลางวันมีอยู่ช่วงหนึ่งที่ร้อน
อบอ้าว พอตกลงกลางคืนกลายเป็นเหน็บหนาว

ดีที่ตอนนี้เพียงเป็นต้นฤดูใบไม้ร่วง หากเป็นช่วงฤดูหนาว
นางที่เติบโตจากชายฝั่งทะเลก็ทนทานไม่ได้แล้ว

ทองคำที่ไอ้วเง็กจินให้กับนางเมื่อแลกเป็นเงิน มีจำนวนไม่
น้อย ดังนั้นไม่มีปัญหาเรื่องค่าเดินทาง

ระหว่างทางนางเฝ้าระมัดระวัง คอยสังเกตทุกเรื่องราว เดินทาง
เป็นเวลาหนึ่งเดือน ตั้งซุนฮี้มีความก้าวหน้าในทุกด้าน

พร้อมกันนั้นนางมีสุขภาพดี หลังจากผ่านการเคี่ยวกรำก็มี
ฝีเท้าคล่องแคล่ว มาตราว่าถูกแต่ดลมจนผิวคล้ำ แต่กลับเป็น
เครื่องคุ้มกันนาง ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึงว่านางเป็นโกวเนี้ยใหญ่อายุ
สิบหกสิบเจ็ดปีนางหนึ่ง

ในยุทธจักรแม้มีอิทธิพลนักดัดดุน แต่จากรูปโฉมการแต่ง
กายของนาง มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นเด็กหนุ่มชนบทผู้หนึ่ง
ดังนั้นไม่มีผู้ใดคิดถกฉวยช่วงชิงจากนาง

ด้วยความประจวบเหมาะบวกกับโชคช่วย นางเดินทางตาม
เส้นทางที่กำหนดไว้โดยสวัสดิภาพ วันนี้เหยียบย่างเข้าเมืองเอียง
กกแล้ว

เนื่องด้วยตั้งซุนฮี้คอยให้ความสนใจ การเดินทางกว่าสอง
เดือนนี้สามารถรู้จักหนังสือไม่น้อย

ตอนนี้เมื่อบรรลุถึงเมืองเอียงกก นางค่อยระบายลมหายใจ
อย่างโล่งอก พอสอบถามจากผู้คนภายในเมือง ก็เสาะพบตำบลที่
อยู่ที่ไอ้วเง็กจินให้ไว้กับนาง

นั่นเป็นตึกใหญ่โตภูมิฐาน คันธงและสิงโตหินที่หน้าประตู แสดงออกถึงชาติตระกูลของเจ้าของตึกหลังนี้

จนบัดนี้ตั้งขุนฮี้ค่อยตะลึงลานกับที่

ระหว่างทางนางมิใช่ไม่เคยเผชิญเรื่องประหลาด แต่ล้วนรับสถานการณ์ได้ เมื่อหันหน้าหาตึกใหญ่หลังนี้ ต้องประหวั่นลนลาน ไม่ทราบทำอะไรดี

นางพลันนึกคิดว่า หากเจียซิงนั้นเป็นกงจ้อสูงศักดิ์ มีตำแหน่งทางราชการ นางจะกราบเขาเป็นอาจารย์หรือ? ผู้อื่นมีเวลาสอนแก่นางหรือไม่?

ยังมีปัญหาเกี่ยวกับตัวเจียซิง ตอนแรกอ้าวเง็กจินบอกต่อนางว่าคนผู้นี้มีชื่อเสียงอื้อฉาว ชมชอบความงามสตรี ดังนั้นให้นางมาฝึกวิทยายุทธ์ เชื่อว่าต้องได้รับการอุปการะไว้ แต่เจียซิงมีฐานะดีปานนี้ ย่อมมีสตรีไม่น้อย นางอยู่ในคราบสตรีปลอมเป็นบุรุษ ทั้งด่าคล่ำทั้งมอมแมม ปราศจากเค้าของสตรี เขาไหนเลยแยแสเหลือบแลได้

ตั้งขุนฮี้แม้ไม่ได้นึกหาคำตอบโดยละเอียด แต่ก็พบว่าเงื่อนไขตัวเองยังอยู่ห่างไกล ดังนั้นบังเกิดความขลาดเขลาขึ้นมา

นางตกลงใจว่าจะสังเกตการณ์ดูก่อน ล่าถอยถึงชายคาบ้านฝั่งตรงข้าม เหม่อมมองดูตึกใหญ่หลังนั้นอย่างตะลึงลาน

ยามนี้เป็นเวลาเที่ยง แต่ตึกใหญ่คล้ายวุ่นวายยิ่ง บ่าวไพร่ทั้งหลายเข้าออกโดยไม่หยุดยั้ง ไม่นานให้หลังก็จัดขบวนรถหน้าประตูหาคัน

ผู้สัจจรและคนบ้านใกล้เคียงจับกลุ่มสนทนากัน ตั้งขุนฮี้พอฟังค่อยทราบว่าเป็นเจียซิงเจียเสียวเอี้ย (นายน้อยแซ่เจีย) คิดออกเดินทางไกล อีกหลายปีค่อยกลับมา

ตั้งซุนฮั้วรับฟังจนตะลึงลาน นางได้รับความยากลำบาก
นานปีการค่อยมาถึงที่นี่ หากเจี๋ยซิงต้องจากไปหลายปี นางไหน
เลयरอได้

อีกประการ เงินทองในตัวนางไม่พอกลับบ้านเกิดเมืองนอน
ยิ่งไม่สามารถรออยู่ที่นี้เป็นเวลาหลายปี

เห็นบ่าวไพร่ทั้งหลายขนย้ายหีบห่อขึ้นรถต่างๆ จนเต็ม จากนั้น
ปรากฏหญิงสาวนางหนึ่งเดินมาตรวจดูรถต่างๆ

หญิงสาวนางนี้แม้อยู่ในเครื่องแบบหญิงรับใช้ แต่มีรูปโฉม
หมดจดงดงาม มีหน้าซำคล้ายมีอำนาจยิ่ง บงการบรรดาบ่าวไพร่
ทำนั่นทำนี่

ตั้งซุนฮั้วใจหายวูบ ครุ่นคิดขึ้น

‘หญิงรับใช้ของผู้อื่นยังงดงามปานนี้ สวมใส่เสื้อผ้าแพรพรรณ
หากเราเปรียบกับผู้อื่น นับเป็นคนเถื่อนแล้ว’

ขณะครุ่นคิด ปรากฏชายหนุ่มอารมณ์เลิศหุ้รับรูปผู้หนึ่ง
เดินออกจากตึกมา

ตั้งซุนฮั้วอยู่ที่ถนนด้านนี้ ไม่ได้ยินเขากล่าวว่าอะไร แต่จาก
ท่วงท่าของเขา แสดงว่าเป็นเจี๋ยซิงที่มียอดวิทย์ยุทธ์

เห็นเจี๋ยซิงกำลังจะขึ้นรถ ตั้งซุนฮั้วไม่อาจนั่งดูตายต่อไป พลัน
วิ่งปราดไป ร้องเรียกว่า

“เจี๋ยกงจื้อ รอสักครู่”

สั้มเสียงของนางแม่แฝวเบา แต่เนื่องด้วยเป็นสั้มเสียงสตรี
ดังนั้นกระตุ้นให้เจี๋ยซิงเหลียวหน้าไป

สายตาของเจี๋ยซิงพองจ้องจับบนใบหน้าตั้งซุนฮั้ว ต้องขมวด
คิ้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เป็นเจ้าเรียกเราหรือ?”

ตั้งขุนฮั้วรับคำว่า

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าเดินทางจากแดนไกลมาเสาะหาท่าน...”

เจี๋ยซิงไต้ยินอย่างชัดเจนว่าอีกฝ่ายหนึ่งกล่าวด้วยสຸ້มเสียง
ของสตรี ต้องขมวดคิ้วยแนบแน่นกว่าเดิม กล่าวว่า

“เจ้ารู้จักเรามาก่อนหรือ?”

“ไม่รู้จัก”

เจี๋ยซิงถามอีกว่า

“เจ้าใช่เป็นสตรีหรือ?”

“ถูกแล้ว เนื่องด้วยระหว่างการเดินทางไม่สะดวก จึงปลอม
เป็นบุรุษ”

เจี๋ยซิงสำรวจมองนางเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

“เจ้านับว่ารอนแรมเดินทางไกลจริงๆ เอาเถอะ เจ้าเป็นใคร
มาหาเราด้วยเรื่องใด?”

“ข้าพเจ้าแซ่ตั้งนามขุนฮั้ว”

เจี๋ยซิงกล่าวว่า

“เราคล้ายไม่เคยไต้ยินชื่อของเจ้ามาก่อน เจ้าเป็นชาวเมือง
ใด?”

“ข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองเอี้ยมเซียะ ไกล่ชายฝั่งทะเล”

เจี๋ยซิงกล่าวอย่างสงสั้ยใจว่า

“เจ้าเดินทางมาเป็นระยะทางหลายพันลี้ เพื่อมาเสาะหาเรา
หรือ?”

“ถูกแล้ว ไ้อ้วโกวเนี้ยบอกต่อข้าพเจ้าว่า...”

เอ่ยถึงตอนนี้ หนิงรับใช้คมขำนั้นเดินเข้ามา สอดคำขึ้น

“เสียวเอี้ย เชิญกลับเข้าห้องก่อน ให้ผู้อื่นนั่งลงแล้วค่อย
สนทนาดีหรือไม่?”

เจี๋ยซิงค่อยได้คิด หันกายกลับเข้าตึก ที่แท้บ่าวไพร่ทั้งหมด ล้วนมุ่งความสนใจมาทางด้านนี้ ดังนั้นเจี๋ยซิงไม่ต้องการให้ผู้อื่น ได้ยินคำสนทนาของพวกมัน

ตั้งขุนฮี้ติดตามเข้าตึก ในชีวิตนางพึงเหยียบย่างเข้าตัวตึก ที่วิจิตรงดงามถึงเพียงนี้ โดยเฉพาะห้องโถงใหญ่ตกแต่งอย่างเลิศหรูเป็นพิเศษ

เจี๋ยซิงให้นางนั่งลงบนเก้าอี้ที่มีพนักพิงซึ่งสะดวกสบายตัวหนึ่ง ตั้งขุนฮี้ตำหนิว่าบนร่างตัวเองแปดเปื้อนฝุ่นละอองมากเกินไป ไม่กล้านั่งลง เจี๋ยซิงยื่นมือกดไหล่นาง ให้นางนั่งลง ยิ้มพลางกล่าวกับหญิงรับใช้คมขำว่า

“นางเป็นโกวเนี่ยนางหนึ่งจริงๆ มิหนำซ้ำยังเป็นหญิงสาวบริสุทธิ์”

หญิงรับใช้คมขำหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

“เสียวเอี้ยทราบได้อย่างไร?”

เจี๋ยซิงกล่าวว่า

“รวบรัดยิ่ง จากการสัมผัสหัวไหล่ นางเราก็ทราบว่านางเป็นสตรี ทั้งนี้เพราะร่างกายของสตรีมีพลังติดสะท้อนต่างกับบุรุษ จากผิวกายและน้ำเสียงของนาง แสดงว่านางเป็นหญิงสาวบริสุทธิ์ หากผ่านการแต่งงานผิวกายจะละเอียดกว่าเดิม สัมผัสเสียงก็นุ่มนวลกว่าเดิม...”

หญิงรับใช้คมขำกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“นั่นไม่แน่ว่า สตรีบางนางมีสัมผัสเสียงคล้ายสุกรถูกเชือด มิหนำซ้ำยิ่งอายุมากเข้า สัมผัสเสียงยิ่งทนฟังไม่ได้”

เจี๋ยซิงยิ้มพลางกล่าวว่า

“นั่นต้องดูว่าเป็นคนลักษณะใด บวกกับอายุขัย ค่อยลง

ความเห็น วิชาความรู้นี้มีแต่พวกเราเหล่าบุรุษค่อยเข้าใจ เจ้า
ไม่มีวันเรียนรู้ได้”

มันเหลียวหน้าไปยังตั้งซุนฮี้ กล่าวว่า

“เมื่อครูเจ้าเอ๋ยถึงไอ้วโกวเนี้ย ไซ้หมายถึงไอ้วเจ็กจินหรือไม่?”

ตั้งซุนฮี้รับคำว่า

“ถูกแล้ว...”

นางเพ็งยินดีที่อีกฝ่ายหนึ่งรู้จักไอ้วเจ็กจิน แต่เห็นสีหน้า
เจี้ยซังแปรเปลี่ยนเป็นปั้นยาก สร้างความแตกตื่นจนกลักริ้น
คำพูดไว้

เจี้ยซังกล่าวว่า

“ตอนนี้นางเป็นไรแล้ว?”

ตั้งซุนฮี้กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ทราบ นับแต่นางสนทนากับข้าพเจ้า ก็ไม่ทราบ
ไปที่ใด”

“นางไซ้เจ้ามาบอกอันใดต่อเรา ไซ้หรือไม่?”

“ไม่ นางบอกว่าหากข้าพเจ้าคิดฝึกวรยุทธ์ ให้มาเสาะหาท่าน”

คำพูดพอล่าว แม้แต่หญิงรับใช้คมขาก็ตะลึงลานกับที่

เจี้ยซังยิ้มออกมากกล่าวว่า

“นี่กลับเป็นเรื่องแปลกใหม่นัก เราไม่เคยมีความคิดรับศิษย์
มาก่อน”

ดวงตาของมันทอประกายคมกล้า สรรวจมองตั้งซุนฮี้เที่ยว
หนึ่ง กล่าวว่า

“ดูจากโครงกระดูกของเจ้า กลับเป็นส่วนสัดที่เหมาะสมกับการ
ฝึกวิทยายุทธ์”

ตั้งซุนฮี้กล่าวว่า

“อย่างนั้นท่านตกลงรับข้าพเจ้าเป็นศิษย์แล้ว?”

เจี๋ยซิงไม่ตอบคำ ย้อนถามว่า

“เจ้าคิดฝึกวิทยายุทธ์เพื่อประโยชน์อันใด?”

ตั้งซุนอีกกล่าวว่า

“หมู่บ้านพวกเรามีโจรสลัดดุร้ายมากหลาย หากข้าพเจ้าฝึกวิทยายุทธ์ ก็ไม่กลัวโจรสลัดเหล่านั้นแล้ว”

สีหน้าเจี๋ยซิงปรากฏแววคล้ายยิ้มคล้ายไม่เชิงยิ้มขึ้น หันไปกล่าวกับหญิงรับใช้คมขำว่า

“เจ็กเน้ย ขนถ่ายสัณหาระลงมา เราไม่ออกเดินทางแล้ว”

หญิงรับใช้นามเจ็กเน้ย (บัวหยก) มองดูมันอย่างตื่นเต้นสงสัย เหลียวดูตั้งซุนอีที่ผิวคล้ำหน้าตามอมแมม แต่ไม่แสดงความเห็น อันใดรับคำแล้วล่าถอยไป

เจี๋ยซิงเอนร่างพิงกับพนักเก้าอี้อย่างเกียจคร้าน เหยียดเท้าทั้งสองออก ช้อนตามองเพดานห้อง คล้ายจมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิด ตั้งซุนอีนั่งสำรวมแน่วนิ่ง ภายในห้องโถงเงียบสงบ คล้ายไม่มีผู้คนอาศัยอยู่

ชั่วครู่ให้หลัง ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงขนถ่ายหีบสัณหาระ ลำเสียงกลับเข้ามาภายในตึก สรรพเสียงค่อยสงบลงทีละน้อย

พลันปรากฏลมหอมหอบหนึ่งโชยเข้าห้องโถง สตรีนางหนึ่งเดินเข้ามา

สตรีนางนี้แต่งกายเฉิดฉาย รูปร่างอ่อนแอ่นสะคราญ ประกายตากลิ่งกลอกหยาดเยิ้ม พอเดินเข้าใกล้ตั้งซุนอี ก็เพ่งตาสำรวจมองนาง

ตั้งซุนอีเห็นนางแต่งกายเฉิดฉิน คาดว่าเป็นผู้มีศักดิ์ฐานะในตระกูลเจี๋ย ดังนั้นผุดลุกขึ้น

สตรีงามเผยยิ้มพริ้มพราย ตั้งขุนฮั้แม่เป็นสตรี ยังชมดูจน
งงงันวบ

สตรีงามกล่าวว่า

“ฟังว่าเจ้าพอมมาถึง บุตรสุดสวาทของเราก็ก้มเลิกความคิด
เดินทางไกล”

ตั้งขุนฮั้รับฟังจนตะลึงลาน ทั้งนี้เพราะสตรีงามนางนี้ดูไปมี
อายุสามสิบกว่าปี เจี้ยซิงก็มีอายุสามสิบเศษ นางไฉนมีบุตรชาย
เติบโตเพียงนี้

ยามนี้อยู่ซิดไถ่ นางค่อยดูออกว่า ใบหน้าเจี้ยฮุยหนีวีว
รอยของการแต่งหน้าอย่างเข้มข้น แต่หากไม่เพ่งพิจารณาจากดูออก
แสดงว่าความสามารถในการประติมากรรมของนางสูงส่งยิ่ง

เจี้ยซิงกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

“ผู้อื่นเป็นโกวเนี้ยใหญ่ที่เพ่งมาจากชนบท ท่านอย่าได้ขู่ขวัญ
นางไป”

เจี้ยฮุยนึกกล่าวว่า

“เจ้าเป็นเช่นนี้ตลอดไป หรือไม่สามารถแก้ไขกลับกลาย?”

เจี้ยซิงกระโดดปรวดขึ้น กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

“ท่านคิดไล่ข้าพเจ้าไปหรือ?”

“อย่าได้มีโทสะ เราเพียงต้องการให้เจ้าขยันขันแข็งกว่านี้
ประพุดิตัวดีกว่านี้ สมมติเช่นทารกหญิงนี้นั่งอย่างเรียบร้อย ร้อยๆ
น่ารักยิ่งนัก”

เจี้ยซิงกล่าวว่า

“เราไม่มีวันขยันขันแข็งกับประพุดิตัวดีได้ หากท่านชมดู
เป็นที่ขัดตา เราจะไปในบัดดล”

เจี้ยฮุยนึกกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

“เอาเถอะ พวกเราอย่าได้สนทนถึงเรื่องเหล่านี้ ฟังว่าเจ้า
คิดรับนางเป็นศิษย์ ใช่หรือไม่?”

“ท่านคิดคัดค้านหรือ?”

“เราเป็นมารดา ไม่อาจถามไถ่สักคำหรือ?”

เจียซิงทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ กล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

“มิผิด เราคิดรับนางเป็นศิษย์”

เจียฮูหยินล้วงกระดาษจากในแขนเสื้อใบหนึ่งตัวมัดมือชั้น
กระดาษแผ่นนั้นก็ลอยพลิวไป ตกลงบนหัวเข่าของเจียซิง

ตั้งซุนฮี้แม้ไม่รู้จักวิทยายุทธ์ แต่เห็นกระดาษแผ่นนี้เบาหวิว
ไร้น้ำหนัก เจียฮูหยินกลับซัดขว้างออกไป ตกลงบนหัวเข่าของ
เจียซิงที่นั่งอยู่ห่างไปหกเจ็ดเซี่ยะ วิชาฝีมือนี้ย่อมลึกล้ำยิ่ง แสดง
ว่าเจียฮูหยินที่งามเจิดจ้านมียอดวิทยายุทธ์ติดตัว

เจียซิงมองดูกระดาษแผ่นนั้นแวบหนึ่ง แค้นเสียงดังเฮอะ
กล่าวว่า

“เป็นกอบัวเขียน (ครึ่งเขียนแซ่กอ) อีก”

เจียฮูหยินกล่าวว่า

“วิชาพยากรณ์ของเขาแม่นยำราวตาเห็น ฟังว่าเจ้าคิดเดิน
ทางไกลก็ทำนายทายทักดู พบว่าการเสี่ยงทายไม่กระจ่าง ยาก
สำเร็จกิจการได้ ดังนั้นลงความเห็นว่าคุณเดินทางไม่สำเร็จ”

แย้มยิ้มหยาดยิ้มแล้วกล่าวต่อ

“เมื่อเจ้าขนถ่ายหีบสัมภาระขึ้นรถ เราความจริงเข้าใจว่า
คราครั้งนี้กอบัวเขียนต้องถูกปลดป้ายยี่ห้อลงมา มิคาดสถานการณ์
พลิกกลับกลาย โกวเนี่ยนางนี้พอมาถึง เจ้าก็เลิกล้มความคิดจาก
ไป”

เจียซิงกล่าวว่า

“ไม่ว่าอย่างไร เราไม่เชื่อถือในตัวกอบัวเขียน”

พลางกวาดตาไปยังตั้งขุนฮี้ กล่าวว่า

“นางเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดเรา เจ้าเชื่อหรือไม่?”

ตั้งขุนฮี้ไม่ทราบตอบอย่างไรดี สุดท้ายกล่าวว่า

“นางดูไปอายุเยาว์ยิ่ง...”

เจียซิงกล่าวว่า

“ใช่แล้ว นางฝึกวิทยายุทธแขนงหนึ่ง ช่วยคงรูปโฉมไม่แก่เฒ่า แต่วิชาแขนงนี้ไม่ดี มาตราว่านางอายุเกือบห้าสิบ ยังชมชอบ มัวสู้กับบุรุษวัยฉกรรจ์”

ตั้งขุนฮี้รับฟังจนงงเงิบ ไม่สามารถกล่าวอะไรได้

เจียซิงกล่าวอีกว่า

“เราเป็นบุตรชายของนาง ไม่อาจทัดทานอย่างไรได้ ดังนั้น คิดไปให้ไกลแสนไกล จะได้ไม่รับรู้พฤติกรรมของนาง”

เจียฮุยอินกล่าวซ้ำๆ ว่า

“เจ้าออกจะเจ้าอารมณ์ไปแล้ว ซึ่งความจริงเราเพียงปล่อย ตัวไปบ้าง ไม่นับเป็นอย่างไรได้ เจ้าไม่เชื่อก็ก้าวกันไป พวกเรา อย่าได้สนทนาลงถึงเรื่องนี้...”

นางทรุดนั่งลงที่ข้างกายตั้งขุนฮี้ ถ้ามองเฝ้าชาติตระกูลของนาง ตลอดจนสาเหตุที่นางเดินทางมาขอฝึกวิทยายุทธ

ตั้งขุนฮี้มีอาจไม่บอกเล่าเหตุการณ์ที่หมู่บ้านประมงออกไป นับว่าพิสดารจนเหลือเชื่อ สองแม่ลูกตระกูลเจียรับฟังจนตะลึงลาน ชั่วครู่ให้หลัง เจียซิงจึงกล่าว

“มารดา ท่านคิดว่าลีเซี่ยผู้นั้นมีความเป็นมาอย่างไร?”

เจียฮุยอินกล่าวว่า

“หากเราคาดเดาไม่ผิด อาคันตุกะชุดขาวนั้นเป็นศิษย์ของ

มารเฒ่าอุบูนตั้งที่อาละวาดท้าวยุทธจักรเมื่อสามสิบกว่าปีก่อน”

“ท่านเคยพบเห็นมารเฒ่าอุบูนตั้งผู้นี้หรือไม่ ตอนนั้นมันมีอายุเท่าใด?”

“ตอนที่เราเป็นเอี้ยทำอายุสิบสามปีสิบสี่ปี เคยพบหน้ามันครั้งหนึ่ง ตอนนั้นมันก็เป็นชายชราอายุเจ็ดสิบเศษ หากมีชีวิตถึงบัดนี้ ไยมิใช่มีอายุเกินร้อยปีแล้ว?”

“ขอเพียงมีพลังการฝึกปรี๊ดลึกล้ำ การมีอายุร้อยปีหาใช่เรื่องน่าประหลาดไหม?”

เจียฮูหยินกล่าวว่า

“นั่นก็มิผิด แต่ฟังว่ามันเสียชีวิตเป็นเวลานาน อย่างน้อยสามสิบปีแล้ว”

“อาจบางทีคราครั้งสุดท้ายมันสู้แพ้ ดังนั้นกบดานซ่อนตัวไม่เผยโฉมอีก”

“ผิดแล้ว มันมีเพลงดาบไร้ผู้ต่อต้าน คู่ต่อสู้ของมันอย่างน้อยต้องใช้สองต่อสู้หนึ่ง จึงรับมือมันได้ หากสู้กันตัวต่อตัว ต้องตายได้คมดาบของมันแน่นอน”

เจียซิงกล่าวว่า

“เพราะเหตุนี้ท่านคาดเดาว่าลิ้เซี้ยเป็นศิษย์ของมันใช่หรือไม่?”

เจียฮูหยินกล่าวว่า

“ลองคิดดู พู่กันพิฆาตกวนแป๊ะฮู้ โต๊ะเมี่ยงเล้าลัง (ชาวนาเฒ่าคร่ำวิญญาน) เขาคุณ มือทรายชาตอึ้งเลี้ยก ตลอดจนสามนักสู้ตระกูลเต่งล้วนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ปรกติยากพบพานคู่มือเปรี๊ยะติด กลับตายได้คมดาบของลิ้เซี้ยจนหมดสิ้น นี่นับว่าพ้องกับฝีมือของมารเฒ่าอุบูนตั้ง ดังนั้นเราสันนิษฐานว่าลิ้เซี้ยเป็นศิษย์ของมัน”

เจี๋ยซิงกล่าวอีกว่า

“ประหลาด อาจินไปยังสถานที่นั้นทำอะไร?”

เจี๋ยฮูหยินกล่าวว่า

“พฤติกรรมของอาจิน เราอาจเข้าใจได้”

“ลองบอกมาฟังดู”

“สตรีต่างกับบุรุษในข้อนี้ บุรุษกระทำการใดต้องมีเหตุผล มีจุดมุ่งหมาย สตรีหาเป็นเช่นนั้นไม่ บางครั้งจะกระทำอย่างเลอะเทอะวุ่นวาย ครั้งกระโน้นเรามากเป็นเช่นนั้น แม้แต่ตัวเองก็ไม่ทราบทำอะไร...”

เจี๋ยซิงกล่าวด้วยน้ำเสียงเย้ยเยาะว่า

“ใช่แล้ว นิสัยใจคอของไอ้วเจ็กจินมีส่วนคล้ายท่านจริง ๆ...”

“อาจบางทีเจ้ากล่าวไม่ผิด อาจินมีส่วนคล้ายคล้ายเรา นางปล่อยตัวเจ้าอารมณฺ์ และหมดจดงดงาม ตอนนี้อยู่หนนี้ เรายกนางให้กับเจ้า คาดว่าผิดไปแล้ว ทั้งนี้เพราะเจ้าชิงชิงตัวเรา ย่อมไม่ชมชอบนาง...”

ตั้งซุนอีกกลับไม่ใส่ใจต่อเรื่องอื่น พอได้ยินเรื่องราวของไอ้วเจ็กจินถึงกับใจสั่นสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

‘ที่แท้ไอ้วเจ็กจินเป็นภรรยาของเจี๋ยซิง มิน่าเล่านางเคยร่วมเรียงเคียงหมอนกับเขา’

คราก่อนไอ้วเจ็กจินชี้แต่งตั้งซุนฮี้ว่า เจี๋ยซิงชมชอบความงามสตรี วันหน้าอาจคิดและเลืมนาง ให้ยื่นกรานปฏิเสธรมณ์ ทำลายความถือดีของเจี๋ยซิง อย่างนั้นจะรักษาความบริสุทธิ์เอาไว้ หากไอ้วเจ็กจินไม่มีความสัมพันธ์กับเจี๋ยซิงไหนเลยล่วงรู้เรื่องเหล่านี้ได้ แต่ไอ้วเจ็กจินเมื่อเป็นภรรยาของเจี๋ยซิง โฉนปฏิบัติต่อมัน

เช่นนี้ เหตุใดแนะนำให้นางมาร่ำเรียนวิทยายุทธกับมัน
 ตั้งขุนฮี้ยังครุ่นคิดยิ่งเลอะเลือน พลันไฉนเจี๋ยซังกล่าวว่า
 “ผิดแล้ว เราชมชอบอาจิน แต่เพียงเพราะนางเป็นคู่หมั้น
 หมายถึงเรา หากตบแต่งเข้ามา เราจะไม่ชมชอบนางแล้ว”

เจี๋ยฮุหยินกล่าวว่า

“เราไม่เข้าใจ”

“อย่างนั้นเราบอกต่อท่าน วันใดที่นางกลับกลายเป็นภรรยา
 เรา เราจะแคนางในส่วนที่คลบล้างท่านแล้ว”

ตั้งขุนฮี้นั่งรับฟังอย่างตะลึงลาน ตอนนี้นับว่าเข้าใจเรื่อง
 ราวไม่น้อยแล้ว

ที่แท้ไอ้วเจ็กจินเพียงเป็นคู่หมั้นหมายของเจี๋ยซัง พฤติการณ์
 ของนางประหลาดพิกล ด้านตระกูลเจี๋ยก็พิกลพิสดารเฉกเช่นกัน

เจี๋ยฮุหยินรักษารูปโฉมไม่แก่เฒ่า บวกกับมากชู้หลาย ดังนั้น
 สร้างความไม่พอใจแก่เจี๋ยซัง ตั้งตัวเป็นอริกับมารดาของตัวเอง

ตั้งขุนฮี้ไหนเลยคาดคิดว่า จะมาเผชิญบุคคลประหลาดพิกล
 ทางหนึ่งรู้สึกไม่สบายใจ ทางหนึ่งขบคิดจนสมองพองโต ไม่ทราบ
 ทำอย่างไรดี

เจี๋ยซังพอเอ่ยถึงเรื่องราวของมารดา พลันหงุดหงิดรำคาญ
 ขึ้นมาร้องเรียกว่า

“เจ็กเน้ย...”

หญิงรับใช้คมขำเจ็กเน้ยรับคำที่เบื่องนอก สาวเท้าเข้ามา
 เจี๋ยซังโบกมือกล่าวว่า

“เจ้านำตั้งขุนฮี้ไปพักก่อน”

พลางผุดลุกขึ้น ปลีกตัวจากไป

ตั้งขุนฮี้ก็ขอตัวต่อเจี๋ยฮุหยิน ติดตามเจ็กเน้ยไป

ตึกตระกูลเจียไม่ทราบมีกี่ช่วงตึก ยึดครองพื้นที่เท่าใด ตลอด
 ปลายทางตั้งชุมชนอีตัดผ่านลานตึก เดินข้ามระเบียบคดเคี้ยว อ้อมสระ
 น้ำภูเขาจำลอง กระทั่งทิศทางยังจำแนกไม่ถูก ยิ่งไม่ทราบตึก
 ใหญ่เช่นนี้พักไว้ด้วยผู้คนมากน้อยเท่าใด

แต่ระหว่างทางนางน้อยครั้งจะพบเห็นผู้คน เพียงพบหน้า
 สตรีรับใช้ที่สูงอายุสองนาง และหญิงรับใช้เยาว์วัยสามนาง

เจ็กเนี้ยชักนำนางเข้าสู่ห้องหับหลังหนึ่ง ตั้งชุมชนอีกวาดตา
 มองต้องลอบตื่นตระหนก ครุ่นคิดขึ้น

‘หรือจะให้เราพักอยู่ที่นี่?’

ที่แท้ห้องหับนี้ตกแต่งอย่างสูงส่งสง่า เครื่องเรือนทุกชิ้น
 ล้วนมีค่า ตั้งชุมชนอีแม่ไม่เคยเข้าสู่โลกกว้าง ยังรู้สึกถึงบรรยากาศ
 อันสูงส่งชนิดหนึ่ง

เจ็กเนี้ยกล่าวว่า

“ตั้งโกวเนี้ย เชิญพักผ่อนตามสบาย”

ตั้งชุมชนอีกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

“ให้ข้าพเจ้าพักอยู่ที่นี่หรือ ข้าพเจ้าไม่ต้องพักห้องหับเช่นนี้”

“ก่อนหน้านี้ตัวเสียวเจียะก็พักห้องหลังนี้”

“อย่างนั้นข้าพเจ้ายิ่งไม่คู่ควรพักอยู่ที่นี่แล้ว”

“ท่านลองบอกต่อเสียวเจียว่า ท่านไม่ชมชอบพักห้องหับเช่นนี้
 ขอให้เปลี่ยนห้องให้กับท่าน”

“ไม่ ข้าพเจ้าชมชอบยิ่ง”

นางถือกำเนิดจากหมู่บ้านประมง ที่ผ่านพบล้วนเป็นชาว
 ประมงที่สัตย์ซื่อสมณะ ดังนั้นมีนิสัยเปิดเผย บ่งบอกความในใจ
 ออกมาโดยไม่อำพราง

เจ็กเนี้ยกล่าวว่า

“หมายความว่าท่านมิใช่ไม่คิดพักอยู่ที่นี้ ใช่หรือไม่?”

“ถูกแล้ว ห้องหับที่สวยงามเช่นนี้ ผู้ใดไม่คิดพักอยู่?”

เง็กเนยผกศิริระ ร้องเรียกคำหนึ่ง ปรากฏหญิงรับใช้อายุน้อยกว่านางหนึ่งปรากฏขึ้นที่หน้าประตู

เง็กเนยสั่งว่า

“เชี้ยวเกียง เจ้าปรนนิบัติตั้งโกวเนี้ย ให้นางอาบนํ้าเปลี่ยนเสื้อผ้า เจ้าอยู่ที่ห้องข้างเคียง คอยรับฟังคำเรียกหา”

หญิงรับใช้เชี้ยวเกียงรับคำ เง็กเนยค่อยปลีกตัวจากไป

เมื่อตั้งชุนฮ้ออาบนํ้าชำระกาย ก็เผชิญเรื่องราวระอกระอ่วนไม่น้อย

ที่แท่นสระกลเจียพิถีพิถันทุกสิ่ง เครื่องสุขภัณฑ์ที่ใช้ชำระกายตลอดจนเครื่องหอมที่ผสมนํ้า ทำให้สตรีชนบทเช่นนางไม่ทราบจะใช้อย่างไร

เสื้อผ้าที่นางผลัดเปลี่ยน เป็นหญิงรับใช้เชี้ยวเกียงจัดหามา มิเพียงรับกับรูปร่าง ทั้งยังเป็นเนื้อผ้าชั้นดี เมื่อสวมใส่อยู่บนร่าง รู้สึกปลอดโปร่งสบายยิ่ง

เชี้ยวเกียงจัดแจงหิวสางผมเผ้าให้กับนาง เมื่อนางส่องตัวเองกับกระจก แทพจดจำตัวเองไม่ออก

เมื่อถึงเวลาอาหารค่ำ นางถูกนำพาไปยังห้องอาหารที่ตึกข้าง พบว่ามีแต่เจี้ยซังคนเดียว นอกจากนั้นยังมีเง็กเนยยืนปรนนิบัติอยู่ด้านข้าง

เจี้ยซังพอเห็นนางเข้ามา พลันตากระจ่างวูบ จากนั้นกลับคืนเป็นปกติ

ตั้งชุนฮ้อไม่อาจสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ ทั้งยังประหม่าอยู่บ้าง ทрудนั่งลงยังตำแหน่งที่เจี้ยซังชี้แนะ

อาหารคำมือนี้อาหารรสชาติเอร็ดอร่อย จนตั้งชุนอีกคล้าย
รับประทานไม่เพียงพอ แต่การปรนนิบัติอย่างเอาใจใส่ สร้าง
ความไม่สบายใจแก่นาง

นางตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ ทุกเรื่องราวต้องจัดการเอง สอง
สามปีมานี้ยังต้องคอยปรนนิบัติบิดาและกอกอ ดูแลงานบ้านทุก
อย่าง ตอนนี้กระทั่งชาวสววยยังไม่ต้องตก สำหรับกับคนขยัน
ขันแข็งผู้หนึ่ง กลับรู้สึกไม่สบายใจ

เจี้ยซังน้อยครั้งจะเอ่ยปาก ตั้งชุนอีกไม่ทราบตัวเองสมควร
วางตัวอย่างไร ดังนั้นไม่กล้ากล่าววาจา

บทที่ 4

สู่เส้นทางใหม่

หลังจากนั้นตั้งแต่วันนี้ตลอดทั้งวันไม่มีเรื่องราวกระทำ มีแต่
ตอนรับประทานอาหาร ค่อยพบกับเจี๋ยซิง

ระหว่างรับประทานอาหาร นางความจริงคิดถึงถ้ามถึงเรื่อง
เล่าเรียนวิทยายุทธ แต่ความเงียบขี้นของเจี๋ยซิง สร้างความ
ตะขิดตะขวงแก่นางจนไม่สามารถเอ่ยปากได้

พลบค่ำวันที่สาม นางรอจนหลังอาหาร พลันปลุกปลอบ
ความกล้าหาญ เรียกว่า

“เจี๋ยเสี่ยวเอ๋ย...”

เจี๋ยซิงกวาดมองนางแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“มีคำพูดใดไปที่ห้องหนังสือแล้วค่อยว่ากล่าว”

ห้องหนังสือที่ว่าบัดกวาดสะอาดสะอ้าน จัดตั้งคร่ำไม่โดยรอบ
เรียงรายด้วยตำรับตำรา บนผนังแขวนดาบกระบี่ พิณ และขลุ่ย
เปี่ยมไปด้วยรสนิยมนันสูงส่ง

เจี๋ยซิงยังคงมีท่วงท่าเกียจคร้าน ซ้ำมือไปยังเก้าอี้ด้านตรงข้าม

กล่าวว่า

“เจ้านั่งลง”

ตั้งขุนฮี้สันศิริระกล่าวว่า

“ไม่ ข้าพเจ้ายังคงยืนอยู่”

เจี๋ยซิงกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

“เรายังไม่ถ่ายทอดวิทยายุทธ์แก่เจ้า เจ้าก็ไม่เชื่อฟังวาจาแล้ว
วันหน้าฝึกวิทยายุทธ์สำเร็จ ไยมิใช่ยังไม่เห็นเราอยู่ในสายตา?”

ตั้งขุนฮี้นีกไม่ออกว่า เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้มีความสำคัญอันใด
แต่ไม่กล้าโต้แย้ง ท रुตนั่งลงอย่างเงียบงัน

เจี๋ยซิงกล่าวถามว่า

“เจ้าคิดฝึกวิทยายุทธ์จริงๆ?”

“คิดฝึกจริงๆ”

เจี๋ยซิงไม่กล่าวอะไรอีก ทอดสายตาไปยังนอกหน้าต่าง เห็น
อาทิตย์สนธยาที่สันหลังคาตึกด้านตรงข้ามเริ่มเลื่อนลับ ลานตึก
สลัวรางเลื่อนขึ้นมา

ด้วยวัยของมัน สมควรเฝ้าเช่นอาทิตย์ยามเที่ยง แต่จิตใจ
ของมันกลับเศร้าหมองดูแสงสียามพลบค่ำ

ตั้งขุนฮี้นั่งอยู่ชั่วขณะ กลับลืมนึกถึงปัญหาตัวเอง ถามว่า

“ท่านมีความในใจใด?”

“เราไม่มีความในใจใด นี่นับเป็นเรื่องน่าเศร้าที่สุดของคน
ผู้หนึ่ง”

ตั้งขุนฮี้กล่าวว่า

“หากไม่มีความในใจ ข้าพเจ้าจะมีความสุข”

“มีความสุขอันใด?”

ตั้งขุนฮี้สันศิริระกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ทราบกล่าวอะไรดี แต่ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุข
ยิ่ง...”

ดวงตาของหญิงสาวจากหมู่บ้านประมงทอประกายอัน
กระตือรือร้น กล่าวอีกว่า

“หากอยู่ในบ้าน ที่นั่นแม่ไม่มีถนนหนทางอันครึกครื้น ไม่มี
เสื้อผ้าหลากสีหลากล้น และไม่มีแป้งฝุ่นที่หอมจรรูใจ แต่ข้าพเจ้า
สามารถไปที่ชายฝั่งทะเล มองดูนกนางนวลที่บินโฉบไปมา เสียง
คลื่นที่ดังไม่หยุดยั้ง ยังมีแสงอาทิตย์อันอุ่นระอุ เมื่อสองต้องหาดทราย
ยามสุดคมช่างปลอดโปร่งสบาย...”

น้ำเสียงของนางเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกอย่างแรงกล้า เจียซิง
พลอยถูกระบาดไล่ คล้ายมองเห็นภาพอันสงบและสวยงาม แวบ
เสียงคลื่นที่ประโลมขวัญ

ตั้งขุนอีกกล่าวสืบต่อ

“ที่นั่นไม่ไกลมีลำธารสายหนึ่ง สองปากฝั่งล้วนเป็นต้นไม้ใบ
หญ้างิ่งหลิวห้อยย้อยลงมา แทะสัมผัสกับผิวน้ำ ข้าพเจ้ามักนั่ง
อยู่ริมฝั่ง มองดูนางแอ่นโบยบินอยู่ระหว่างหลิวย้อยกับผิวน้ำ ลำธาร
น้ำที่ใสจนเห็นก้น ปรากฏปลาน้อยแหวกว่ายไปมา จิตใจในตอนนั้น
ปลอดโปร่งสบายจริงๆ”

เจียซิงอดกล่าว่ามีได้ว่า

“ฟังดูไม่เลว วันหน้าเจ้านำเราไปยังที่นั่น”

“ตกลง หากท่านรู้ต่อไป คนในหมู่บ้านเราต้องมองดูท่านด้วย
ความแปลกใจ พวกเขาจะนำกึ่งปลาที่ดีที่สุดมาเลี้ยงท่าน”

เจียซิงกล่าวว่า

“เราต้องรู้ต่อไปแน่นอน”

เขาสำรวจมองหญิงสาวนางนี้ พลันพบว่านางงดงามกว่าเดิม

นี่เป็นความงามของจิตใจ เพิ่มประกายแก่ตัวนาง บันดาลให้ผู้คน
ชมชอบใกล้ชิดกับนาง

ตั้งขุนยี่ผู้ดลกลิ่น เดินถึงหน้าแคร่หนังสือ ยื่นมือลูบคลำ
หนังสือเหล่านั้น กล่าวว่

“ท่านคงเป็นผู้มีความรู้อย่างยิ่ง หากข้าพเจ้าได้เรียนหนังสือ
มากมายปานนั้น คงมีความสุขแทบตาย”

“เจ้าก็ต้องอดใจเลือกมโสด เมื่อเจ้าเล่าเรียนตำรับตำราเหล่านี้
จะไม่เห็นเป็นความสุขแล้ว”

ตั้งขุนยี่กล่าวว่า

“มีเรื่องเช่นนี้? ก่อนนี้ข้าพเจ้าเรียนรู้กลอนบทหนึ่ง รู้สึกมี
ความสุขยิ่ง นั่นเป็นครูผู้เฒ่าสอนแก่ข้าพเจ้าในระหว่างทาง”

เจี๋ยซิงส่งเสียงดังอ้อถามว่า

“เป็นกลอนอันใด?”

“ครูผู้เฒ่านั้นบอกว่า กลอนบทนี้แต่งโดยกวีที่มีชื่อเสียงอย่าง
ยิ่งมีใจความว่า ‘หน้าเตี้ยทอแสงจันทร์ฉาย คล้ายเป็นผิวน้ำแข็ง
ใส แหงนหน้ามองจันทร์อำไพ หวนอาลัยถึงมาตุภูมิ’ นับว่าดีเยี่ยม
จริง ๆ”

เจี๋ยซิงยอมทราบนี่เป็นบทกลอนของเชียนกวีลีแป๊ะ* ได้
รับการสืบทอดมาทุกยุคสมัย แทบไม่มีใดไม่รู้จัก ดังนั้นยิ้มพลง
กล่าวว่า

“ดีเยี่ยมอย่างไร?”

“ก่อนนี้ข้าพเจ้าไม่เคยออกจากบ้าน อาจไม่เข้าใจ นับแต่
ออกจากบ้านมา ตลอดสายทางตรากตรำลำบาก มักเงยหน้ามอง
จันทร์อำไพ หวนอาลัยถึงมาตุภูมิ นับว่าซึ่งถึงจิตใจจริง ๆ ท่าน

* ภาษาจีนกลางออกเสียงว่าหลี่ไป

ว่าดีหรือไม่?”

“ดีนั่นคืออยู่ แต่ยังมีบทกลอนที่ดีกว่านี้ บันดาลให้ผู้อ่านต้อง
หลังน้ำตาออกมา”

ตั้งขุนฮั่มสีหน้ามุ่มหวัง กล่าวว่

“บทกลอนนี้แทบเรียกน้ำตาซาพเจ้าแล้ว คิดไม่ถึงยังมีดีกว่า
นี้อีก”

“หากเจ้าชมชอบ เราจะค่อยๆ สอนเจ้า”

ตั้งขุนฮั่มยินดียิ่ง รีบก่่าวขอบคุณ จากนั้นถามว่

“อย่างนั้นท่านจะสอนวิทยายุทธ์แก่ซาพเจ้าหรือไม่?”

เจียซังขบคิดแล้วกล่าว

“เจ้ายังคงอย่าได้ร่ำเรียนประเสริฐกว่า”

“เพราะเหตุใด?”

เจียซังกล่าวว่

“ทั้งนี้เพราะหลังจากที่เจ้าร่ำเรียนวิทยายุทธ์นี้ จะกลับกลายเป็น
ผู้ที่เคร่งขรึมอย่างยิ่ง”

“ไฉนกลับกลายเป็นเคร่งขรึม?”

เจียซังอธิบายว่

“วิชาฝีมือนี้เป็นหนึ่งในสุดยอดวิชาแขนงหนึ่ง เพียงเหมาะให้
เจี๊ยะเน้ง* ฝึกปรือ เมื่อฝึกถึงขั้นสุดยอด ถึงกับกลายเป็นเสี้ยน
(เทพสตรี) ลองคิดดู หากเจ้ากลับกลายเป็นเสี้ยนหนึ่ง เป็นเรื่องน่า
กลัวเพียงไหน ผู้อื่นกระทั่งกล่าวยังไม่กล้ากล่าวกับเจ้า”

ตั้งขุนฮั่มถามว่

“ใช้กลับกลายเป็นดุร้ายอย่างย้งหรือไม่?”

“มิใช่กลับกลายเป็นดุร้ายอย่างย้ง หากแต่ดีเกินไปแล้ว”

* สตรีหิน หมายถึงสตรีที่เป็นหมัน ปราศจากความรู้สึทางเพศ

“เมื่อกลับกลายเป็นดี ผู้อื่นโน่นเกรงกลัว?”

เจี๋ยซิงรู้สึกว่ายากจะอธิบายเข้าใจได้ ทั้งนี้เพราะมันความจริงคิดบอกว่า หากตั้งขุนฮี้เปลี่ยนเป็นบริสุทธิสูงส่งเกินไป มันก็ไม่สามารถใกล้ชิดกับนาง อย่าว่าแต่คิดโอบกอดดูเลย ในสายตาของคนชั่วร้ายเช่นเจี๋ยซิง ถือเป็นเรื่องน่ากลัวยิ่ง

แต่เจี๋ยซิงไม่สามารถบ่งบอกตรงๆ ได้แต่กล่าวอย่างคลุมเครือว่า

“หากท่านดีเกินไป ผู้อื่นจะกลัวพุดผิดหรือกระทำผิด ดังนั้นกลัวเกรงท่าน ท่านเข้าใจหรือไม่?”

ตั้งขุนฮี้กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ หากข้าพเจ้าดีจริง ก็จะไม่ดูว่าผู้อื่น...”

เจี๋ยซิงยกไหล่กล่าวว่า

“เราไม่คิดถ่ายทอดแก่เจ้า เจ้าพานคิดรำเรียน เราต้องการให้มารดาฝึกปรีอวิชาแขนงนี้ นางไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมฝึกปรีอ ท่านว่าเรื่องราวในโลกน่าประหลาดหรือไม่?”

ตั้งขุนฮี้กล่าวว่า

“เรื่องราวในโลกมักเป็นเช่นนั้น”

นางเพ็ชรทราบบว่า ต้นเหตุแห่งความปวดร้าวของบุรุษที่งามสง่าผู้นี้เกิดจากมารดามัน ต้องใช้สายตาที่เห็นใจมองดูอีกฝ่ายหนึ่ง

ห้วงสมองของนางปรากฏภาพใบหน้าของซิมอูซิ่น ชายหนุ่มผิวคล้ำผู้นี้แสดงออกซึ่งความท้อแท้ คาดว่าเขาก็มีความปวดร้าวที่ไม่สามารถคลี่คลายได้

พริบตานั้น ความคิดอ่านของตั้งขุนฮี้เจริญเติบโตกว่าเดิมอีกมากหลาย

นางพลันพบว่าชีวิตมนุษย์ช่างซับซ้อน โชคชะตาสุดหยั่งคาด

แทบไม่มีผู้ใดต่อต้านขัดขืนได้

สຸ່ມเสียงของเจี๋ยซิงดังทำลายกังวลความคิดของตั้งซุนฮั่วว่า

“หากเจ้ายืนยันฝึกปรีอวิชาแขนงนี้ เราจะเสนอหัวข้อแก่เจ้าข้อหนึ่ง”

ตั้งซุนฮั่วกล่าวโดยไม่ขมคิดว่า

“ข้าพเจ้าต้องการฝึกปรีอ เพียงไม่ทราบท่านคิดเสนอหัวข้ออันใด?”

“วิชาฝีมือแขนงนี้สืบทอดจากไซเทียนเจ็กหนึ่ง (นงคราญหยกชมพูทวีป) จาริกอยู่ในคัมภีร์เล่มหนึ่ง เรียกว่า ลังซิมเจ็กกั๋ง (คัมภีร์ไฟพิสุทธ์) ทั้งนี้เพราะสมัยโบราณยังไม่มีแผ่นกระดาษ จึงจดบันทึกลงบนแผ่นไม้ไผ่ ซึ่งใช้แทนกระดาษ”

ตั้งซุนฮั่วรับฟังอย่างกระตือรือร้นสนใจ เร่งรัดให้เจี๋ยซิงกล่าวต่อ เจี๋ยซิงจึงกล่าว

“คัมภีร์ไฟพิสุทธ์นี้เพียงเหมาะกับการให้สตรีฝึกปรีอ บุรุษได้ไปก็ไม่มีประโยชน์ สตรีที่ฝึกปรีอหากไม่มีร่างกายบริสุทธ์ ต่อให้ฝึกปรีอชั่วชีวิต ก็ไม่อาจบรรลุถึงขั้นสุดยอด

ตั้งซุนฮั่วได้ยืนยันเอยถึงปัญหาความบริสุทธ์ ต้องบังเกิดความเอียงเอียง ไม่กล้าเอียงปาก

เจี๋ยซิงกลับไม่ยอมเลิกรา ชักถามว่า

“เจ้าเข้าใจคำพูดของเราหรือไม่?”

“เข้าใจแล้ว”

“เข้าใจก็ประเสริฐ ตอนนี้จะเอยถึงหัวข้อของเรา เจ้าต้องรับปากเงื่อนไขเราข้อหนึ่ง เราค่อยถ่ายทอดวิทยายุทธ์นี้แก่เจ้า”

ตั้งซุนฮั่วรีบกล่าวว่า

“เงื่อนไขอันใด?”

“เจ้าต้องพลีกายแก่เรา จึงฝึกปรีธวิทยายุทธได้ หากเจ้าไม่ยินยอม เราจะใช้คนส่งเจ้ากลับบ้านไป”

ตั้งขุนฮั้วมีสีหน้าวิตกกังวล กัมศิระชะครุ่นคิด

นี่เป็นปัญหาที่หนักหนาสาหัสประการหนึ่ง ต้องใช้สติปัญญาเข้าคลี่คลาย ไม่ทันแสดงความเอียงอายออกมา

เจี๋ยซิงเห็นนางตกอยู่ในห้วงยุ่งยากลำบากใจ ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันลำพองขึ้น แต่ในใจมิเพียงไม่ภาคภูมิใจลำพอง กลับบังเกิดความปวดร้าว

ที่แท้เจี๋ยซิงเป็นบุคลลทระนงถือดี ทั้งยังมีเงื่อนไขที่สร้างความลุ่มหลงมกมายแก่สตรีทั้งหลาย เช่นหล่อเหลาเยาวิวย ฐานะร่ำรวย มีภูมิความรู้สารพันแตกฉานพลังฝีมือ ไม่ว่าสตรีใดสมควรหลงรักมันจนหมดหัวใจ แต่ตั้งขุนฮั้วไม่มีปฏิกิริยาเช่นนี้ สร้างความกระทบกระเทือนใจแก่มัน

เปลือกนอกของมันแข็งแกร่งเป็นกระหิ้วยั่มย่อง ที่สร้างความลำบากใจแก่อีกฝ่ายหนึ่ง แท้ที่จริงบังเกิดความอึดอัดกลัดกลุ้มและผิดหวังเสียใจ

ชั่วครู่ให้หลัง ตั้งขุนฮั้วจึงกล่าว

“ข้าพเจ้าตกลงใจฝึกปรีธ”

เจี๋ยซิงยื่นมืออุดตึงนางเข้ามา ให้นางนั่งบนตักตัวเอง กล่าวลวนลามว่า

“อย่างนั้นเจ้าต้องพลีกายแก่เรา ใช่หรือไม่?”

ตั้งขุนฮั้วกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ถูกแล้ว”

เจี๋ยซิงยื่นมือโอบกอดนางไว้ คลื่นความร้อนจากตัวมัน บวกกับกลิ่นอายของบุรุษ สร้างความหวานไหวใจแก่นาง ต้องแอบอิง

กับอ้อมอกของมัน

นางบังเกิดความตื่นเต้นยินดีอย่างไม่คาดหมาย คล้าย
ขอทานผู้หนึ่งได้รับการเหลือบแลจากเสี้ยวเจี๊ยะสะคราญโฉม เพียง
แต่นางอายยังเยาว์ไม่รับรู้เรื่องความรัก ดังนั้นมีเพียงไม่แสดง
ความรู้สึกออกมา กลับก้มศีรษะขดตัว พยายามปกปิดเอาไว้

หากแม้นางเคยผ่านโลกมา ต้องพยายามถ่ายทอดความ
รู้สึกออกมา เพื่อตอบสนองความต้องการของบุรุษผู้นี้

แต่หากนางทำเช่นนั้นจริง โชคชะตาของนางกับเจี๊ยะซึ่งจะ
เปลี่ยนผันไปโดยสิ้นเชิง

เจี๊ยะซึ่งโอบกอดโกวเหนี่ยวร่างกายแข็งแรงนี้กับอก กลับไม่ได้
รูกืบหน้า ตรงกันข้าม พลันยุติความเคลื่อนไหวกล่าวว่า

“เจ้าทราบหรือไม่ว่าเจ้าเมื่อพลิกายแก่เรา ก็ไม่สามารถฝึก
วิทยายุทธ์ถึงขั้นสุดยอดแล้ว”

ตั้งขุนฮี้กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ข้าพเจ้าทราบ...”

นางพลันเงยหน้าขึ้น กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

“แต่ข้าพเจ้าสามารถเอาชนะโจรสลัดเหล่านั้นได้หรือไม่?”

เจี๊ยะซึ่งบังเกิดความลำบากใจ ครุ่นคิดขึ้น

‘ฟังจากถ้อยคำของนางแสดงว่า หากไม่สามารถเอาชนะ
โจรสลัด นางก็ไม่สามารถพลิกายแก่เราแล้ว’

ในใจครุ่นคิด ปากกล่าวอย่างถือดีว่า

“โจรสลัดเหล่านั้นนับเป็นอย่างไรได้ ย่อมสามารถเอาชนะ
พวกมัน”

ตั้งขุนฮี้ก้มศีรษะลงอีกครั้ง แสดงว่าบังเกิดความพึงพอใจ
ยินยอมมอบพรหมจารีแลกกับวิทยายุทธ์

ซึ่งความจริง หากเจี๊ยะซึ้งถามต่อว่า มาตราว่าพลีกายแล้วยัง
เอาชนะโจรสลัดไม่ได้ นางจะยินยอมหรือไม่ อย่างนั้นคำตอบของ
นางจะเรียกความเชื่อมั่นของเจี๊ยะซึ้งกลับคืนมา

ทั้งนี้เพราะคำตอบของนางคือ “ยินยอม”

เจี๊ยะซึ้งหัวร่อฮาฮา ผลักใส่นางออกกล่าวว่า

“เจ้าอย่าได้ยึดถือเป็นความจริง เราเพียงทดสอบความ
ตั้งใจของเจ้าเท่านั้น”

ตั้งขุนฮี้ชวนความผิดหวังไว้ กล่าวว่า

“ท่านยอมสอนแก่ข้าพเจ้าหรือไม่?”

เจี๊ยะซึ้งกล่าวว่า

“แน่นอนเรามุ่งหวังตัวเจ้าสามารถฝึกปรือถึงขั้นสุดยอด สร้าง
เทพสตรีแก้ยุทธจักรนางหนึ่ง...”

ยิมพลางกล่าวสืบทอด

“เพียงแต่มีบ้างบางคนต้องประสบความผิดหวังอยู่บ้าง”

ตั้งขุนฮี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ผิดหวังอันใด?”

เจี๊ยะซึ้งไม่ตอบคำถามข้อนี้เพียงกล่าวว่า

“ไม่มีใด พรุ่งนี้เช้าเราจะเริ่มถ่ายทอดวิทยายุทธ์แก่เจ้า ก่อน
อื่นให้ท่องจำเคล็ดข้อความในคัมภีร์ไฟพิสุทธ์จนขึ้นใจ...”

คัมภีร์ไฟพิสุทธ์นี้มีเพียงสิบบท กินความหลายร้อยตัว ตั้งขุนฮี้
ตั้งใจท่องจำอย่างจดจ่อ ใช้เวลาสิบกว่าวันก็ท่องจำขึ้นใจ ทั้งยัง
เขียนออกมาได้

ยามนี้เจี๊ยะซึ้งเริ่มถ่ายทอดวิธีนั่งขัดสมาธิโคจรพลังแก่นาง
พร้อมกับอธิบายความหมายของเคล็ดวิชาคัมภีร์ไฟพิสุทธ์ให้ทราบ
วิชาขั้นพื้นฐานของนาง ฝึกปรือตามเคล็ดวิชาในคัมภีร์ ตั้ง

ซุนฮั้วพอใจความเข้าใจ กลับมีความรุดหน้าอย่างรวดเร็ว

เจียซิงอยู่ร่วมกับตั้งซุนฮั้วทุกเช้าค่ำ คอยจับตาดูระดับความรุดหน้าของนาง พร้อมกับชี้แนะแนวทางให้ ด้านการถ่ายทอดวิทยายุทธ์ กลับแสดงออกอย่างกระตือรือร้น

ยามนี้รูปลักษณะของตั้งซุนฮั้วต่างกับตอนแรกที่มาถึง นางเติบโตงามระหงกว่าเดิม ผิวพรรณขาวนวลเนียน ท่วงท่าอ่อนโยนสวยงาม หนึ่งในเดียวที่ไม่เปลี่ยนแปลงคือดวงตาทั้งคู่ทอประกายสัต์ยี่ห้อบริสุทธิ์ เพิ่มความงามน่าสนิสนมแก่นาง

ในสายตาของผู้อื่น การเปลี่ยนแปลงของตั้งซุนฮั้วนี้เด่นชัดยิ่ง แต่ตัวนางเองกลับไม่รู้สึกรู้สาคิดอ่านและท่าทีของนางยังคงเป็นหญิงสาวชนบทนางหนึ่งที่สัต์ยี่ห้อถื่อมั่น ไร้เล่ห์เพทุบาย ทั้งยังมีปมด้อยอยู่บ้าง

บ่าวไพร่ของตระกูลเจีย ไม่ว่าบุรุษสตรีชราเยาว์วัย ล้วนเคารพรักต่อนาง ควรทราบว่ศักดิ์ฐานะในตระกูลเจียของตั้งซุนฮั้วแม้ยังไม่แน่ชัด แต่ทั้งหมดเห็นเจียซิงอยู่เป็นเพื่อนนาง ก็คาดคิดว่าตั้งซุนฮั้วอาจเป็นนายหญิงของตระกูลเจียในภายหน้า ดังนั้นความสัต์ยี่ห้อและความถ่อมตนของนาง เพิ่มความเคารพรักแก่บ่าวไพร่ทั้งหลายกว่าเดิม

ยามสนธยาของวันนี้ ตั้งซุนฮั้วฝึกวิทยายุทธ์เสร็จสิ้นเดินออกจากห้อง เดินผ่านห้องโถงจำลอง เห็นในห้องโถงจุดโคมไฟ เจียซิงนั่งอยู่บนเก้าอี้ริมหน้าต่าง สีหน้าปรากฏแววมั่นหมองอมทุกข์

นี่มิใช่ครั้งแรกที่มันเป็นเช่นนั้น ทุกครั้งที่มันนั่งบนเก้าอี้ตัวนี้จะมีสีหน้าเช่นนั้น

ตั้งซุนฮั้วเหลียวหน้าไปนอกหน้าต่าง เมื่อมองข้ามกำแพงตึกไป เห็นทางด้านนั้นจุดโคมไฟสว่างไสว แว่วเสียงมโหรีขับกล่อม

เสียงสัพยอกหยอกล้อลอยล่องมาตามลม

นางทราบว่ามันเป็นที่อยู่ของเจียฮุหยิน แสงโคมอันเรืองรอง เสียงมโหรีที่ขับกล่อม และเสียงสัพยอกหยอกล้อ แสดงว่านาง กำลังจัดงานเลี้ยง ผู้เข้าร่วมงานเลี้ยงย่อมมีบุรุษไม่น้อย

เจียซิงคงคาดคิดว่ามารดาแอบอิงอยู่ในอ้อมอกของบุรุษ เหล่านั้น สร้างความเจ็บปวดใจ สะกิดความคับแค้นขึ้น

ตั้งขุนฮี้เห็นเช่นนั้น บังเกิดความเห็นอกเห็นใจ ก้าวชดช้อย ถึงข้างกายมัน

เจียซิงเหลียวหน้ามา พอเห็นวงหน้าอันบริสุทธิ์ผุดผาดของ นาง หัวคิ้วอันหมองหม่นค่อยคลายออก ระบายลมจากปากมา

ตั้งขุนฮี้มพลางกล่าวว่า

“ท่านรอนานหรือไม่?”

พลางทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ข้างเคียง

เจียซิงกล่าวว่า

“รอเป็นเวลานาน แต่ก็คู่ควรยิ่ง”

ตั้งขุนฮี้กล่าวว่า

“ครั้งต่อไปท่านยังคงรอข้าพเจ้าที่ห้องหนังสือ เมื่อข้าพเจ้า ฝึกวิทยายุทธ์เสร็จสิ้น จะตรงไปยังห้องหนังสือ ดีหรือไม่?”

เจียซิงเงยบังนัยยะจึงกล่าว

“เราเข้าใจในเจตนาดีของเจ้า”

มันซี้มือไปยังนอกหน้าต่าง กล่าวอีกว่า

“แสงโคมไฟและเสียงมโหรีเหล่านั้นสร้างความปวดร้าวแก่ เราจริง ๆ มิหนำซ้ำเราอัจนปัญญา แต่เมื่อเจ้าออกมา เราพบ เห็นรอยยิ้มของเจ้า ก็ขจัดเงาทะมึนในจิตใจไป”

ตั้งขุนฮี้ยิ้มด้วยความปลาบปลื้มประโลมใจ กล่าวว่า

“หากข้าพเจ้าสามารถทำให้ท่านลืมความทุกข์ที่ประเสริฐแท้”
 เจ็ยซึ่งสอบถามถึงสภาพการฝึกวิทยายุทธ์ของนาง สุตท้าย
 กล่าวว่า

“เจ้ามีระดับความรุดหน้ารวดเร็วยิ่ง คำนวณจากสภาพเช่นนี้
 หากฝึกปรืออีกสองสามปี เจ้าจะเบียดเสียดอยู่ในทำเนียบยอด
 ฝีมือผู้มีลึ้ม ตอนนี้อย่าให้เป็นชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งก็สู้เจ้าไม่ได้”

ตั้งขุนฮี้ไม่รู้สึกลึ้มเต็นเต็นตระหนกเท่าใด ควรทราบที่นางถือ
 กำเนิดจากหมู่บ้านประมงอันยากไร้ ลำบากตรากตรำตั้งแต่เล็ก
 ดังนั้นมีสุขภาพแข็งแรงกว่าสตรีทั่วไป เมื่อฝึกเคล็ดวิชาในคัมภีร์
 ไฟพิสุทธิ เนื่องเพราะฝึกทั้งกำลังภายในและภายนอก ด้านกำลัง
 ภายในยังไม่เห็นผลอันใด แต่สองสามวันมานี้ ระหว่างที่ฝึกซ้อม
 สิบสองท่าหลังฮวยซิว (สิบสองท่าหัตถ์พรึงพราย) รู้สึกมีพลังลมแผ่
 พุ่งออกจากนิ้วฝ่ามือ แสดงว่าด้านกำลังภายนอกสามารถต่อสู้กับ
 บุรุษฉกรรจ์ได้

ที่น่าประหลาดคือ ลักษณะภายนอกของนางกลับตรงกันข้าม
 เมื่อมีพลังเพิ่มพูนอีกส่วนหนึ่ง เปลือกนอกกลับเรียบร้อยอ่อนแอ
 กว่าเดิมส่วนหนึ่ง

ตั้งขุนฮี้มุ่งความสนใจไปยังทำเนียบยอดฝีมือ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าต้องฝึกอีกสองสามปี ค่อยมีความสำเร็จหรือ?”

เจ็ยซึ่งร้องออกมาว่า “เสียวเจ็ยะของเรา ยอดฝีมือผู้หนึ่ง
 อย่างน้อยต้องใช้เวลาค่ำคืนฝึกปรือสิบห้าปี ระยะเวลาเพียง
 สองสามปี เจ้ากลับตำหนิว่านานเกินไป”

“ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะมีความยากลำบากถึงเพียงนี้ ต้องขอ
 อภัยยิ่ง”

“นั่นไม่เป็นไร”

ตั้งขุนฮีถามว่า

“เพียงแต่ข้าพเจ้าไฉนมีความสำเร็จรวดเร็วเพียงนี้?”

เจี๋ยซิงกล่าวว่า

“ในความคิดของเรา คาดว่าไหวพริบบริบูรณ์ทางความคิด สุขภาพร่างกายที่ได้รับการเคี่ยวกรำตั้งแต่เล็ก ตลอดจนนิสัยใจคออันสัจย์ซื่อถื่อมั่นของเจ้า ล้วนพ้องกับเงื่อนไขของคัมภีร์ไฟพิสุทธ์...”

มันยืมด้วยความหมายลึกซึ้ง กล่าวอีกว่า

“สำหรับข้อที่เจ้ายังมีร่างกายบริสุทธิ์ นับเป็นประการสำคัญที่สุด”

ตั้งขุนฮีรับฟังจนหน้าแดงวูบ เจี๋ยซิงกล่าวเสริมว่า

“เรื่องนี้เจ้าต้องขอบใจเราเป็นพิเศษ ใช่หรือไม่?”

ตั้งขุนฮีหวนนึกสภาพที่ถูกเขาโอบกอดในวันนั้น สร้างความเอียงอายกว่าเดิม กัมศีระชะตาลง แต่ในใจปราศจากความขุ่นเคืองแม้แต่หน่อย

ชั่วครู่ให้หลัง นางพบว่าเจี๋ยซิงนั่งเงยบังนไป ค่อยเงยหน้าขึ้น เห็นมันลุกขึ้นยืน สายตาเหม่อลอย จมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิด

ตั้งขุนฮีกล่าวถามว่า

“เสียวเอ๊ย ท่านคิดอะไร?”

เจี๋ยซิงคล้ายตื่นจากภวังค์ความฝัน กล่าวว่า

“หากเราเป็นเช่นนี้ต่อไป นับเป็นอย่างไรได้?”

“ท่านเห็นว่าไม่ถูกต้องหรือไม่?”

เจี๋ยซิงกวาดตาไปนอกหน้าต่างแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“ใช่แล้ว เราสมควรสร้างสรรค์ผลงาน เรื่องที่แล้วมาล้วนสลัดละทิ้งไป”

มันวกลายตากลับมายังตั่งซุนฮี้ กล่าวว่า

“ชีวิตเต็มไปด้วยความขัดแย้งจริงๆ เราหลังจากหมั้นหมายกับไอ้วเง็กจิน ในใจเต็มไปด้วยความแค้นเคือง แต่หากปราศจากนาง เจ้าก็ไม่มายังที่นี่ ดังนั้นเรายังสำนึกขอบคุณนาง”

ตั่งซุนฮี้แม้ไม่สามารถกล่าวคำพูดที่ลึกซึ้งเช่นนี้ แต่ก็เข้าใจความหมายในวาจาของมัน ต้องหม่อมองชายหนุ่มรูปงามผู้นี้อย่างซึมซาบ

เจี๋ยซังเดินไปมาในห้องโถงรอบหนึ่ง วกลงกลับมาที่เบื้องหน้าตั่งซุนฮี้ กล่าวว่า

“เราจะเดินทางไปยังเมืองตัวเมีย ทางหนึ่งทำงานให้กับตัวเอง พร้อมกับสืบข่าวคราวของเง็กจิน สองวันนี้เจ้าคร่ำเคร่งฝึกฝีมือให้ดี”

ตั่งซุนฮี้กล่าวว่า

“ท่านคิดตามหาตัวไอ้วโกวเนี้ยกลับมาหรือ?”

“หากเรารู้ร่องรอยของนาง ต้องไปพบหน้านางสักครา”

ตั่งซุนฮี้กล่าวถามว่า

“บ้านของนางอยู่ที่ใด ท่านไยไม่ไปหานางที่บ้านของนาง?”

“เราไม่อาจไปยังบ้านของนาง”

ตั่งซุนฮี้ถามไถ่รายละเอียด เจี๋ยซังกล่าวว่า

“บอกไปยี่ดวยายัง เราไม่คิดบอกกล่าวโดยละเอียด เพียงขอบอกว่าบรรพบุรุษตระกูลไอ้วถือกำเนิดจากบู๊ลิ้ม เมื่อถึงรุ่นของพวกมัน ค่อยกลายเป็นตระกูลยอดขุนพล พวกมันทราบว่าตระกูลเจี๋ยมีวิทยายุทธ์เลิศล้ำ ดังนั้นยินยอมส่งบุตรimak่อน...”

หยุดเล็กน้อย จึงกล่าวสืบต่อ

“ทั้งนี้เพราะหลังการแต่งงาน การฝึกวิทยายุทธ์จะอ่อนด้อยลงหากว่ากำเนิดบุตรธิดา ยังไม่สามารถฝึกปรือได้”

ตั้งขุนฮี้มกศิริระกล่าวว่

“มีน้าเล่าพวกเขายินยอมส่งไ้วโกวเนี้ยมาก่อน”

เจี้ยซึ้งกล่าวอีกว่

“ดูท่าตระกูลไ้วยังไม่ล่วงรู้เรื่องราวที่บุตรไหลบหนีออกไป หากมันล่วงรู้คงต้องส่งคนมาสืบเสาะ เมื่อเป็นเช่นนี้จะพบเห็น พฤติการณ์ของมารดาเรา และชื่อเสียงอันอื้อฉาวที่ผ่านาของเรา อาจเข้าใจว่เป็นต้นเหตุที่นางไหลบหนีไป...”

ทอดถอนใจแล้วกล่าวต่อ

“บิดาผู้ล่วงลับเราเคยเป็นยอดขุนพล ได้รับการอวยยศ มีเกียรติประวัติการรบอันเกริกไกร ไหนเลยเป็นที่มัวหมองเพราะ บุตรภรรยาได้?”

น้ำเสียงของมันเป็นแสดงออกถึงความผูกพันที่มีต่อบิดาผู้ล่วงลับ คาดว่ในจิตใจมันยกย่องบูชาบิดาเป็นวีรบุรุษ มาตราว่าบิดามัน ตายแล้ว แต่หากชื่อเสียงเกียรติยศได้รับความต่างพร้อย มันยังไม่อาจทนทานรับได้

ตั้งขุนฮี้กล่าวด้วยความกังวลใจว่

“อย่างนั้นเรื่องระหว่างท่านกับไ้วโกวเนี้ยจะสะสางกัน อย่างไร?”

เจี้ยซึ้งกล่าวว่

“ตอนนี้ยังไม่ทราบ ได้แต่คลี่คลายตามสถานการณ์”

ทั้งสองเจี้ยบังันชั่วขณะ เจี้ยซึ้งจึงกล่าว

“เราจะออกเดินทางแล้ว จดจำไว้ อย่าได้ออกไปวิ่งเล่นพ่วน มาตราว่าอยู่บ้าน ทางที่ดีก็อย่าได้ไปย้งตัวตักหลังอื่น”

มันกล่าวกำชับอยู่หลายคำ ค่อยออกจากห้องไป

ไม่นานให้หลัง หมิงรับใช้คมขำเจ็กเนี้ยแะมายังห้องของนาง

บอกว่าเจียซิงซีมาจากไป พร้อมกับกล่าวว่า

“เสียวเอี้ยออกจากบ้านครั้งนี้ ไม่ได้บ่งบอกว่าจะไปที่ไหน แต่
สูญหินหาเป็นห่วงไม่”

ตั้งขุนฮักกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“นั่นเป็นเพราะเหตุใด?”

เจ็กเนี้ยกล่าวว่า

“เพราะสืบเนื่องจากท่าน เมื่อท่านอยู่ที่นี่ สูหยินก็ไม่วิตกว่า
เขาจะไม่กลับมา”

ตั้งขุนฮักกลับไม่ครุ่นคิดถึงเรื่องนี้โดยลึกซึ้ง เพียงกล่าวว่า

“เสียวเอี้ยให้ความสนใจต่อการฝึกวิทยายุทธ์ของข้าพเจ้าจริงๆ
เพียงแต่มีเคล็ดวิชาบางประการที่เขาไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้”

เจ็กเนี้ยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าแม้ไม่ทราบรายละเอียด แต่ท่านกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้า
พอเข้าใจสาเหตุได้ ทั้งนี้เพราะเสียวเอี้ยได้เคล็ดวิชานี้จากแม่ชี
ชรานางหนึ่ง เขาไม่ได้ฝึกปรือด้วยตัวเอง ย่อมไม่เข้าใจเคล็ดวิชา
ที่ลึกล้ำได้”

ตั้งขุนฮักส่งเสียงดังอ้อ ได้ยินเจ็กเนี้ยกล่าวอีกว่า

“เขาออกแสวงหาเคล็ดวิชานี้ให้กับสูญหิน ฟังว่าผู้ที่ฝึกวิชา
ฝีมือแขนงนี้ มีพลังการฝึกปรือยิ่งล้ำ ความประพฤติยงบริสุทธิ์
ผุดผ่อง งดเว้นจากกิเลสตัณหาทั้งมวล”

“เช่นนี้เป็นว่า สูหยินสมควรยินดีฝึกปรือจึงถูกต้อง”

เจ็กเนี้ยกล่าวว่า

“ไม่ เคล็ดวิชาที่นางฝึกปรืออยู่ก่อนมีผลในการรักษาโรค
ไม่แก่เฒ่า นำเสียดายนิสัยยิ่งมายิ่งเหลวแหลก ตอนนี้นางเปรียบ
กับสองเดือนก่อน นับว่าเปลี่ยนแปลงไปมากนัก”

ตั้งขุนฮั้วพอล่วงรู้ความลับนี้ ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเหลือเชื่อ ครุ่นคิดขึ้น

‘ที่แท้การฝึกวิทยายุทธ์สามารถเปลี่ยนนิสัยใจคอคนผู้หนึ่ง ดีที่เจี๋ยเสี่ยวเอี้ยถ่ายทอดเคล็ดวิชาที่ดีแก่เรา หากเป็นแนวทางเดียวกับเจี๋ยฮูหยิน ไยมิใช่യാແယ့်แล้ว?’

ในใจครุ่นคิด ถามว่า

“ฮูหยินไช่เลียงแซกหรือไม่ นั่นเป็นคนเยี่ยงไร?”

เจ็กเนี้ยทราบบว่าตั้งขุนฮั้วเปิดเผยบริสุทธิ์ ปราศจากเล่ห์มายา ดังนั้นย่อมถูกแสดงท่าทีซิงซังรังเกียจ กล่าวว่

“ยังมีไช่เป็นโจรราคะอันต่ำช้าเหล่านั้น พวกมันยิ่งมายิ่ง กำเริบเลิบบาน ข้าพเจ้าเห็นว่าสักวันหนึ่งต้องถูกเสี่ยวเอี้ยฆ่าตายหมดสิ้น”

“พวกมันพบกับเสี่ยวเอี้ย บังเกิดความกลัวเกรงหรือไม่?”

เจ็กเนี้ยกล่าวว่า

“พวกมันมักหลบหน้าเสี่ยวเอี้ย เข้าออกทางประตูหลัง แต่คนเหล่านี้ล้วนเป็นอันธพาลบู๊ลิ้ม มีขวัญกล้าเทียมฟ้าไม่เกรงกลัวผู้ใด”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

“เสี่ยวเอี้ยแค้นเคืองคนเหล่านี้ แต่ติดขัดที่ฮูหยินไม่สามารถ อาละวาด ดังนั้นเคยมีความคิดไปจากที่นี้”

ทั้งสองมีอายุไล่เลี่ยกัน แม้ต่างถือกำเนิดจากตระกูลยากไร้ แต่เติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน ดังนั้นมีเรื่องสนทนาไม่หมดสิ้น จวบกระทั่งคล้อยดึก เจ็กเนี้ยค่อยหวานกลับไป

หากเป็นเมื่อกาลก่อน ตั้งขุนฮั้วคงต้องรั้งนางอยู่ค้างแรม แต่ตอนนี้ไม่ทราบเพราะเหตุใด หลังจากสนทนาอย่างยาวนาน กลับ

ต้องการอยู่อย่างสงบตามลำพัง ดังนั้นนางจตุตะเกียง ส่งเง็กเน้ยออกจากตึก

เนื่องด้วยตึกตระกูลเจียมมีพื้นที่กว้างขวาง มาตราว่าตามระเบียบลานตึกล้วนจุดโคมไฟ แต่สถานที่กว้างใหญ่เกินไป แสงโคมไฟสาดส่องไม่ถึง เมื่อถึงยามค่ำคืน เวลาเดินเหินต้องถือโคมไฟ

พวกนางเหยียบย่างสู่ระเบียบสายหนึ่ง เง็กเน้ยก็กล่าวว่า
 “ขอบคุณท่านมากแล้ว ข้าพเจ้าสามารถไปเอง”
 ตั้งขุนอีกกล่าวคำ “ราตรีสวัสดิ์” กับนาง หมุนตัวกลับไป
 เดินไปสับก่าก้าว ข้างหูแว่วเสียงดังโอยเบาๆ คล้ายมีคน
 คิดส่งเสียงร้อง แต่ถูกคนปิดปากไว้

ตั้งขุนอีเหลียวหน้ามอง พบว่าเง็กเน้ยอ้อมทางระเบียบไปแล้ว
 มองไม่เห็นอันใด ดังนั้นเพียงมองดูด้วยความเคลือบแคลงแวบหนึ่ง
 ก็กลับไปยังห้องส่วนตัว

หากตั้งขุนอีเดินอ้อมระเบียบไป ก็จะมีพบเห็นเง็กเน้ยถูกบุรุษ
 ร่างสูงใหญ่ผู้หนึ่งสวมกอดไว้ พร้อมกับปิดปากของนาง มิให้ส่ง
 เสียงร้องได้

บุรุษร่างสูงใหญ่ผู้นี้สามกอดเง็กเน้ย รวากับเหยี่ยวโฉบ
 ลูกไก่คู่ตลานั้นเข้าห้องหลังหนึ่ง กระซิบที่ข้างหูนางว่า

“หากเจ้าส่งเสียงร้อง บิดาจะเชือดเจ้า”

พลางล้วงดาบสั้นแวววิบออกมาเล่มหนึ่ง กวัดแกว่งที่เบื้อง
 หน้านาง

เง็กเน้ยพอเห็นมีดดาบ ถึงกับแตกตื่นตะลึงลาน ไม่กล้า
 ดิ้นรนอีก

บุรุษสูงใหญ่ค่อยคลายมือจากการปิดปากนาง ผลักไสนาง
 ลงบนเตียง แต่ยั้งจ่อดาบสั้นกับลำคองนาง

เง็กเนียอาศัยแสงโคมเลื่อนรางเฟ่งตามอง เห็นบุรุษสูงใหญ่
ผู้นี้ไว้เคราครีมน้อยข้างแก้ม หน้าตาดุร้าย ดวงตาทอแว่นหินกระหาย
คล้ายสัตว์ร้ายตัวหนึ่ง

เง็กเนียจดจำออกมาว่า คนผู้นี้เป็นหนึ่งในชายชู้ของเจียสูฮยิน
แซ่คักนามไฮ้ว (พยัคฆ์) มีสันดานป่าเถื่อนดุร้าย ดังนั้นแตกตื่น
จนไม่กล้าส่งเสียงร้องออกมา

คักไฮ้วส่งเสียงหัวเราะในลำคอ กล่าวว่า

“เจ้าไม่กล้าส่งเสียงร้อง เป็นความฉลาดของเจ้า ไม่เช่นนั้น
บิดาจะกรีดใบหน้าเจ้าก่อน ให้เจ้ากลับกลายเป็นปีศาจอัปลักษณ์”

มันไม่บอกว่าจะฆ่านาง เพียงข่มขู่ว่าจะกรีดหน้าทำลายโฉม
ก็เพียงพอกับการสร้างความแตกตื่นแก่เง็กเนียจนร่างสั่นระริก ไม่
กล้าขัดขืนดิ้นรน

บุรุษที่คล้ายสัตว์ป่าผู้นี้ฉีกกระชากเสื้อผ้าของนาง จวบ
กระทั่งเง็กเนียเปลือยเปล่าขาวโพลน จากนั้นตัวเองโถมขึ้นเตี้ย
ไปดุกพยัคฆ์ตะบปเหยื่อ

เง็กเนียรู้สึกเบี่ยงหน้าสายตามืดทมิฬ เผชิญการจู่โจม
อย่างโหดร้าย ร่างคล้ายถูกฉีกกระชากทั้งเป็น

ทางด้านตั่งซุนฮี้พอกลับเข้าห้อง เฟ่งดับโคมไฟ พลันตื่นตัว
ขึ้น เหลียวหน้ากลับไปอย่างรวดเร็ว

เห็นหน้าประตูห้องที่ยังไม่ปิดลงเพิ่มเงาร่างสายหนึ่ง กลับ
เป็นคนอายุสี่สิบเศษ มาตราว่าใบหน้าขาวหมดจด แต่ปกเสื้อแบะอ้า
สีหน้าอันชั่วช้าลามก แสดงว่ามีใจคนดี

หากเป็นเมื่อกาลก่อน ตั่งซุนฮี้คงต้องกรีดร้องด้วยความ
ตระหนก แต่นับแต่นางพบเห็นเหตุการณ์ของลิ้ซี้ย บวกกับฝึก
ปรือเคล็ดวิชาในคัมภีร์ไฟพิสุทธ์ ทำให้นางสุขุมเยือกเย็นยิ่ง

นางใช้ความคิดดูจสายฟ้า นึกหาวิธีเอาตัวรอด แต่แล้วพบว่าสถานการณ์ไม่เป็นผลดี แทบไม่มีวิธีหนีรอดได้

คนผู้นั้นย่อตัวลงเล็กน้อย คล้ายเกาทัณฑ์นำสายตระกูลเตรียมปล่อยออก แสดงว่าหากนางส่งเสียงร้อง มันจะโถมเข้ามาปิดปากนางไว้

ดังนั้นวิธีการเฉพาะหน้าคือใช้แผนถ่วงเวลา ตั้งซุนฮั้วพอได้คิด ยิ้มพรางกล่าวว่า

“ท่านเป็นใคร?”

ลุ่มเสียงราบเรียบสดใส แผงไว้ด้วยรอยยิ้มพิมพิไล ทำให้คนผู้นั้นผ่อนคลายลง ยึดกายขึ้นกล่าวว่า

“เราแซ่ชีนามโตว...”

ตั้งซุนฮั้วกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นชีซิงแซ (ท่านผู้แซ่ชี) ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้าเป็นใคร?”

ชีโตวแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“เจ้าเป็นนางบำเรอของเจี๋ยซิง แต่คตินี้มันออกเดินทางไกลไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจช่วยเหลือเจ้าได้...”

ตั้งซุนฮั้วกล่าวว่า

“ผิดแล้ว ข้าพเจ้ามิใช่นางบำเรอของเขา ข้าพเจ้ายังไม่แต่งงาน มีสิทธิ์ในการเลือกคู่ครองได้...”

ชีโตวกลับมึนงงสงสัยขึ้นมา ลอบใคร่ครวญความหมายในวาจา นาง ดังนั้นไม่ดำเนินการเคลื่อนไหวในบัดดล

ตั้งซุนฮั้วยิ้มอีกครา กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบว่าท่านมีจิตเจตนาใด”

ชีโตวเห็นนางไม่มีท่าทีขัดขึ้น ในฐานะของบุรุษ ถือเป็น

รสชาติความสุขของการล่าสาวท ดังนั้นไม่รีบร้อนเผด็จศึก ถามว่า

“อย่างนั้นเจ้ามีความคิดอันใด?”

ตั้งขุนอีกกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ดีนัก หากมีผู้คนพบเห็น...”

“เจ้าหมายถึงเง็กเน้ยหรือ ตอนนี้นางไม่สามารถปลื้กตัวมาได้แล้ว ฮา ฮา...”

ตั้งขุนฮั้ววนนึกถึงสั้มเสียงตอนแรก พลันเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด ครุ่นคิดขึ้น

‘ที่แท้พวกมันมีสองคน’

ดังนั้นนางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงเง็กเน้ย หากแต่เป็นเจ็ยฮูหยิน นางมักมาดูข้าพเจ้ากลางดึก”

ควรทราบว่ามีมนุษย์ชาติไม่ว่าบุรุษสตรีมีความสามารถในการลั้วหนุดปด โดยทั่วไปแล้ว ความสามารถในการหนุดปดของบุรุษไม่กลมกลืนเท่าสตรี ลักษณะท่าทางก็ไม่ใช่ธรรมชาติเท่าสตรี

ตั้งขุนฮั้วแม้อายุเยาว์ด้อยประสบการณ์ แต่ด้วยสัญชาตญาณของสตรีกลับหนุดปดได้อย่างแนบเนียน และเป็นธรรมชาติอย่างยิ่ง

ซีโตวหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย เหลียวหน้าไปยังนอกประตูเวาหนึ่ง จากนั้นสะอึกเข้าหาตั้งขุนฮั้ว ย่นมือคว่ำจับข้อมือนางไว้

ซีโตวกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“นางมาหรือไม่ เราไม่สนใจ เราจะหลับนอนกับเจ้าก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว”

สถานการณ์รีบร้อนคับขัน ไม่สามารถยืดเวลาอีกต่อไป ตั้งขุนฮั้วพลันส่งเสียงกริโตร้องออกมา

วิกาลดึกสงัด เสียงกริโตร้องครั้งนี้สามารถถ่ายทอดไปไกล

หลายลี้

ที่แก้กำลังภายในของตั้งขุนอี้แม้อยังไม่ได้ฝึกปรือถึงขั้นก่อ
เกิดเป็นพลัง แต่จุดตั้งซึ่งสะสมพลังเปี่ยมล้น พอกิริตร้องออกมา
แม้แต่ซีโตวยังแก้วหูลั่นอิงอล

ซีโตวทิ่มนิ้วด้วยโทสะ ทิ่มใส่ชายโครงข้างซ้ายของนาง ตั้ง
ขุนอี้ก็ล้มปราณแตกซ่าน ล้มเสียงขาดหาย คนก็ถอยกายไปสองก้าว

ซีโตวยื่นมือตะปบคว่าปากเสื้อของนาง ผลักนางไปยังเตียง
ด้านใน กลับพลิกใส่ตั้งขุนอี้ล้มหงายลงบนเตียง

จากนั้นมันกระโดดปราดไปที่ข้างประตู ปิดประตูลงกลอน
อย่างแน่นหนา

ตั้งขุนอี้พบว่ากระทั้งเรียวแรงลุกขึ้นยังไม่มี ได้แต่ปล่อยให้
ผู้คนจัดการตามอำเภอใจ ยามนั้นหลับตาลงจิตใจสับสนถึงที่สุด

ซีโตวยิ้มอย่างชั่วร้าย สืบเท้าไปยังเตียงด้านใน

ภายในห้องแม่มืดมืด แต่รูปร่างของตั้งขุนอี้ ตลอดจน
สีหน้านางยังจำแนกออกได้ ท่าที่สิ้นหวัง เล็กลุ่มการต่อสู้ขัดขืน
ของนาง ยิ่งปลุกเร้าอารมณ์ความรู้สึกของซีโตวกว่าเดิม

มันเดินถึงข้างเตียง ขณะจะก้าวขึ้นเตียง พลันชะงักท้วงท่า
ไว้ กระโดดปราดถึงข้างประตู เงี้ยวหุสดับฟัง

จริงดังคาดหมาย ที่เบื้องนอกบังเกิดลุ่มเสียงสตรีเสียงหนึ่ง
ดังว่า

“คาดว่าอยู่ที่นี่...”

นางแม่ไม่ได้บอกว่าสิ่งใดอยู่ที่นี่ แต่ซีโตวทราบว่านาง
หมายถึงเสียงกิริตร้องของตั้งขุนอี้

ลุ่มเสียงสตรีนี้เป็นที่คุ้นหูของมันยิ่ง คือเจียฮูหยินเอง

ซีโตวใจหายวาบ บังเกิดความคิดชั่วร้ายขึ้น ตกลงใจหลบหนี

พร้อมกับฆ่าปิดปากสตรีบนเตียง มิให้นางเปิดโปงว่ามันเป็นใคร
ความคิดชั่วร้ายเพิ่งบังเกิด พลันบังเกิดเสียงโครม กลอน
ประตูถูกกระแทกหักสะบั้น เเงาร่างสายหนึ่งโถมเข้าห้องมาพร้อมกับ
กลิ่นหอมหอบหนึ่ง

ซีโตวเห็นหนทางไปถูกปิดกั้น ได้แต่เปลี่ยนความตั้งใจ ฉวย
โอกาสที่ภายในห้องมืดมิด สายตาผู้มายังไม่คุ้นเคย รีบสะบัด
ฝ่ามือกระแทกประตูเปิดออก คนทะลวงตามติดออกไป

ยามนั้น ที่เบื้องนอกปรากฏแสงไฟสว่างวูบ ชายฉกรรจ์
สะพายดาบ ถือคบไฟผู้หนึ่งก้าวเข้ามาภายในห้อง

ภายใต้แสงสว่างจากคบไฟสาดส่อง เห็นคนเข้าห้องมาก่อน
คือเจ้ฮุยฮินเอง

นางเรือนผมยู่เหิงเสื้อผ้ายับย่น ในมือถือกระบี่สั้นสีทอง
แวววับ สีหน้าก็ปกคลุมด้วยแววอำมหิต เหลียวหน้าไปทางหน้าต่าง
พอดีเห็นเงาหลังซีโตวกระโดดโลดไล่หายลับกับความมืด

ชายฉกรรจ์สะพายดาบก็พบเห็นมัน ร้องว่า

“เป็นซีโตว...”

เจ้ฮุยฮินแค้นเสียงดังเฮอะ กล่าววว่า

“เราเห็นแล้ว ยังมีคักไ้ว่แล้ว?”

นางเหลียวหน้าไปยังสตรีบนเตียง เห็นตั้งซุนอีกะพริบตา
ติดต่อกัน เป็นท่าทางคิดใคร่เอ๋ยปาก

เจ้ฮุยฮินยื่นมือลูบคลำร่างนาง ก็พบว่านางถูกสยบจุดใด
ดั่งนั้นตบฝ่ามือใส่จุดจั่วเลี้ยง พร้อมกับลดมือลงยังใต้ชายโครงนาง
ใช้วิชานวด फैนกรุยเลือดลมให้กับนาง

ตั้งซุนอีได้รับการตบคลายจุด เลือดลมก็หมุนเวียนสะดวก
ปลอดโปร่ง รีบกล่าวว่า

“ฮูหยิน ยังมีเง็กเนี่ย...”

เจียฮูหยินหันหน้าแปรเปลี่ยนไป เหลียวหน้าไปสั่งว่า

“เบ๊ซง ห้องของเง็กเนี่ยอยู่ที่ตึกหลังที่สามฟากตะวันออก รีบไป”

เบ๊ซงรับคำ เสียบคบไฟกับร้องประตุ ชักดาบยาวแวววาว ออกมา หันกายกระโดดปราดออกไป

มันแม้มีรูปร่างกำยำ แต่เมื่อโผพุ่งขึ้นบนหลังคาห้องกลับ คล้ายแมวป่าอันปราดเปรียว ความเคลื่อนไหวทั้งรวดเร็วทั้งไร้เสียง

ชั่วพริบตาเบ๊ซงมาถึงตึกหลังที่สามทางฟากตะวันออก ที่ลานตึกมีห้องหับสองแถว รวมทั้งสิ้นสี่ห้อง

คนผู้นี้เป็นนักเลงเก่าอันชั่วชง เมื่อมองลงจากเบื้องสูง ก็มั่นใจว่าเป็นห้องหับหลังแรกซ้ายมือ ดังนั้นจึงตัวลงที่นอกหน้าต่าง เจียหูสดับฟัง

ภายในห้องบังเกิดเสียงหัวร่ออย่างซู่ซาลามกเบาๆ ของบุรุษดังลอดออกมา

เบ๊ซงยกมือซ้ายกดหน้าต่าง กระแทกหน้าต่างเปิดออก คนก็โถมเข้าไปดูจพายุหอบหนึ่ง

ห้องหับนี้สว่างกว่าห้องของตังซุนฮี้ ทั้งนี้เพราะบนโต๊ะยังมีตะเกียง แต่เนื่องด้วยเง็กเนี่ยถูกผลักเข้ามา ไม่มีเวลาไขไส้ตะเกียง ดังนั้นแสงไฟสลัวริบหรี่

เห็นบนเตียงมีเงาร่างหนึ่งคล้ายหนึ่งชาวโพลนอยู่สองร่าง เบ๊ซงมีตาควาวประจุกเหยี่ยว มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด

นั่นเป็นบุรุษสตรีคู่หนึ่ง บนร่างล้วนเปลือยเปล่า กำลังดำเนินความเคลื่อนไหวที่กระทำติดต่อกันมาแต่ตึกดำบรรพ์

เงาร่างสีคล้ำซึ่งอยู่เบื้องบนพลันผ่องสว่างท่อนบนขึ้นเหลียว
มองมา พอเห็นเบ๊ซงถืออาวุธดาบยาว ถึงกับใจหายวาบ

แต่มันไม่ได้กลิ้งตัวลงจากเตียง ทั้งนี้เพราะเบ๊ซงแม้ยังห่าง
จากเตียงห้าหกเชียว แต่ก็ปิดสกัดเส้นทางทั้งหมดเอาไว้

บุรุษสูงใหญ่ผิวคล้ำนั้นพลิกตัวยืนอยู่บนเตียง หยิบฉวย
อาวุธข้างหมอนมาถือมัน อีกมือหนึ่งรวบร่างเง็กเนี้ยที่เปลือย
เปล่าขึ้นบดบังอยู่เบื้องหน้า

ไล่กำบังซึ่งกอบปรจากเลือดเนื้อวัยสาวปานนี้ นับว่าสร้าง
ความกริ่งเกรงแก่เบ๊ซง ไม่กล้าจู่โจมดาบออก

เบ๊ซงยืนอยู่บนพื้น เงยหน้าเล็กน้อย จับจ้องมองศัตรูที่ยืน
อยู่บนเตียง เห็นเป็นคักโฮ้วจริง ๆ

ยามนี้เบ๊ซงไม่เพียงสามารถเห็นเรือนร่างอันขาวโพลนของ
เง็กเนี้ย มิหนำซ้ำยังอยู่ในแ่งมุมที่ดีที่สุด สามารถชื่นชมกับส่วน
โค้งส่วนเว้าของเง็กเนี้ย รวมทั้งชอกกลีบที่เร็นลับที่สุดของนาง

ทั้งสองเผชิญหน้ากันชั่วขณะ คักโฮ้วอดตื่นตระหนกมิได้
ครุ่นคิดขึ้น

‘เบ๊ซงผู้นี้ความจริงมักมากกามคุณ แต่ยามนี้มันกระทั้ง
เหลือบแลยังไม่เหลือบแลร่างเปลือยที่ชวนเย้ายวนนี้ ไม่เปิด
โอกาสให้เราฉกฉวยได้...’

ที่แท้เบ๊ซงมีนิสัยชอบการต่อสู้ยิ่งกว่าความสัมพันธ์ทางเพศ
เมื่อเผชิญกับศัตรูที่เข้มแข็ง ก็เฝ้าค้นหาช่องว่างจุดอ่อนของฝ่าย
ตรงข้าม ไม่ได้นึกถึงตัณหาหาคะแต่อย่างไร

คักโฮ้วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“เบ๊เฮีย หากท่านมาเพราะสตรีนางนี้ ผู้น้องยินดีประคองส่ง
มอบให้”

สายตาเบ้ซงเพ็งวกไปยังเรือนร่างเง็กเน้ยเป็นครั้งแรก มอง
ดูชั้นลงเทียวหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

“ทารกหญิงนี้ไม่เลวจริงๆ”

คักไฮ้วรีบกล่าวว่า

“เบ้เฮียลองลั้มรสดูจะทราบเอง รับรองต้องติดตราตรึงใจ”

เบ้ซงครุ่นคิดขึ้น

‘หากเราเย็นกรานปฏิเสธ รังแต่บีบบังคับให้มันอาศัยทารก
หญิงนี้บุกฝ่าอย่างหักโหม เมื่อถึงเวลามาตรว่าเราสามารถจัดการ
มัน แต่ทารกหญิงนี้ก็ไม่มีหนทางรอดได้...’

ในใจกลับครุ่นคิด แสร้งเป็นใช้สายตาสำรวจร่างเปลือยของ
เง็กเน้ยอย่างจืดจ่อ

คักไฮ้วกล่าวอีกว่า

“เบ้เฮียท่านดู ทารกหญิงนี้ผิวพรรณนวลเนียน อกมูมตมูมตั้ง
องค์เอวคอดกิ่ว โดยเฉพาะช่วงขาเรียวยาวทั้งสองข้าง...”

ไม่ทันขาดคำ พลันผลักไสหญิงเปลือยในอ้อมอกใส่เบ้ซง

ด้วยระดับฝีมือของเบ้ซง ย่อมมิถึงกับไม่ทันหลบหลีก แต่
หากมันถลันหลบ หญิงรับใช้ที่งามตานางนี้ก็จะลั้มลงปะทะพื้น
อย่างหนักหน่วงแล้ว

คักไฮ้วพอผลักไสเง็กเน้ยออกไป คนก็กระโดดปราดไปด้าน
ข้าง มันคำนวณว่าขอเพียงฝ่ายตรงข้ามสะดุดหยุดยั้ง หรือยื่นมือ
รับร่างเง็กเน้ยไว้ หลังจากนั้นต่อให้จูโจมตาดาบออก อานุภาพต้อง
ลดน้อยลงกว่าครึ่ง ไม่สามารถทำร้ายมันได้

ร่างของคักไฮ้วพอพุ่งฝ่าอากาศออกไป ก็รู้สึกถึงพลังดาบ
อันเยียบเย็นแหลมคมจูโจมจากด้านข้าง พันใส่ร่างมัน

ที่แท้เบ้ซงหาได้รับร่างเง็กเน้ยไม่ กลับสะบัดดาบเข้าสกัด

กันมัน

ดาบนี้เหนือความคาดหมายคักไ้วอย่างใหญ่หลวง แผล ร่องโหยหวนคำหนึ่ง แขนขวาถูกฟันขาดเสมอคอก นิ้วทั้งห้ายัง กำดาบสั้นเล่มนั้นไว้

เบ๊ซงไม่หยุดยั้งชะงัก วกดาบจุบประกายสายฟ้า คมดาบก็ ปักใส่ได้ชายโครงของคักไ้ว จมลึกเข้าไปครึ่งเชียว

ยามนี้คักไ้วอยู่ในสภาวะธำโถมออกไป ดังนั้นร่างหลุดพ้น จากดาบศัตรู ลอยลิวไปวาศะ ร่วงพาดลงกับพื้นเสียชีวิต

อีกด้านหนึ่งก็บังเกิดเสียงโครม ที่แท้เง็กเน้ยร่วงหล่นลงกับ พื้นอย่างหนักหน่วง สิ้นสติสมประดีไป

เบ๊ซงพอระบายความดุร้ายในอกออกไป ค่อยหมუნตัวเดิน ถึงข้างกายเง็กเน้ย ครุ่นคิดขึ้น

‘นางร่วงพาดลงเสียชีวิตหรือไม่?’

มันย่อกายลง พลิกร่างนางตรวจดูว่ารับบาดเจ็บหรือไม่

การตรวจตราครัน พบว่าเง็กเน้ยไม่ได้ร่วงพาดเสียชีวิต ขณะ เดียวกันก็พบเห็นเส้นที่เรื้อนกายอันเย้ายวนของนาง เมื่อโอบอุ้ม นางขึ้น อดตะบปบลูบไล้ทรงอกนางมิได้

เบ๊ซงวางร่างหญิงเปลือยนางนี้ลงบนเตียง มองดูเรือนร่างที่ ทอดเหยียดยาว แทบไม่อาจควบคุมตัวเองได้ แต่แล้วนึกถึงวิธี การหนึ่ง จัดแจงสวมใส่เสื้อผ้าให้กับนาง

เง็กเน้ยพินคินสติมาทีละน้อย ครวญครางว่า

“เจ็บ...เจ็บยิ่งนัก...”

เบ๊ซงรอนนางลืมหูลืมตาขึ้น ค่อยถามว่า

“รู้สึกเจ็บปวดที่ใด?”

“ที่ตะโพก...”

เบ๊ซงกล่าวว่

“ไม่เป็นไร หลังจากรับประทานยา เรานวดเฟ้นให้กับเจ้า อีกไม่กี่วันก็ทุเลาเอง”

พลางล้วงยาเม็ดบรรเทาอาการปวดเมื่อยขัดยอกเม็ดหนึ่ง ให้นางรับประทานลงไป จากนั้นเกร็งกำลังใส่ใจกลางฝ่ามือจนร้อนผ่าว ยื่นมือนวดเฟ้นตะโพกของนาง

นวดเฟ้นไม่กี่ครา เจ็กเน้ยรู้สึกอาการเจ็บปวดทุเลาลงกว่าครึ่ง ดังนั้นกล่าวขอบคุณต่อบุรุษที่ดูร้ายสูงใหญ่ผู้นี้ด้วยความไม่สบายใจ

เบ๊ซงหยุดการนวดเฟ้น กล่าวว่

“เราต้องไปรายงานต่อเจ้ยฮูหยิน”

พลางก้าวยาวๆ ไป เมื่อถึงข้างประตู พลันเหลียวหน้ามากล่าวว่

“เราจะบอกว่ารู้ดมาทันเวลา เข้าใจหรือไม่?”

เจ็กเน้ยมองดูมันด้วยความสำนึกตื่นตัน ผงกศีรษะรับ

เบ๊ซงทราบว่หญิงรับใช้คมขำนี้ตกอยู่ในเงื้อมมือมันแล้ว ภายใต้ความสำนึกตื่นตันนี้ เพียงพอกับการให้นางยอมพลีกายแก่มัน

เบ๊ซงหยิบฉวยเสื้อผ้าบนพื้นขึ้น โยนลงบนร่างคักไฮ้ว ค่อยหัวซាកศพที่โซกเลือดออกนอกประตู

เจ็กเน้ยเห็นมันหัวซាកศพออกไป โดยปราศจากความเวทนา ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ในใจบังเกิดความคิดประหลาดว่หนึ่ง

ซาคศพนี้เมื่อครู่ยังกระปรี้กระเปร่า เต็มไปด้วยตัณหาราคะ และกำลังป่าเถื่อนแต่ตอนนี้กลับสูญเสียชีวิต ไม่มีความรู้สึกอันใดอีก

เจ็กเน้ยหวนนึกถึงก่อนหน้านี้ ซาคศพนี้ยังกระทำต่อนางปะทะกับเบ๊ซง แต่ตอนนี้มันพลันสิ้นสูญไป ความรู้สึกนี้น่ากลัว

เพียงไหน เบ๊ซงกลับไม่จดจำใส่ใจ หัวซากศพที่ยังปรากฏโลหิต
หยดหยาดออกไป

ความรู้สึกที่นางได้รับ ไม่เพียงสะทกสะทอนต่อชีวิตที่สิ้น
สูญโดยง่าย และการผันผวนที่ไม่แน่นอน ทั้งยังสั่นสะท้านต่อการ
ขุดค้นพบสันดานดิบในจิตใจคน

เบ๊ซงเมื่อถึงลานตึก เห็นเจ็ยฮุยยืนพอดีกระโดดขึ้นบน
กำแพงตึกมองมาทางด้านนี้ จึงกล่าว

“เราโชคดีที่ปฏิบัติตามคำสั่ง”

เจ็ยฮุยยืนแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

“เจ็กเนี่ยเป็นอย่างไร?”

“ยังดีที่เรารอดถึงทันเวลา นางเพียงได้รับความตื่นตระหนก
เท่านั้น”

เจ็ยฮุยนึกกล่าวด้วยน้ำเสียงเคียดแค้นว่า

“คักไฮ้วกับซีโตวกลับกล้าแตะต้องสตรีของบุตรชายเรา นับ
ว่าสมควรตายหมื่นครั้ง ต่อให้มันหลบหนีถึงสุดหล้าฟ้าดิน เราก็ก
ไม่ปล่อยปละละเว้นมัน”

นางสั่งการให้เบ๊ซงจัดการกลบฝังซากศพคักไฮ้ว ตัวเอง
พลีลวงยังลานตึก

เจ็ยฮุยเดินเข้าห้อง ไข้ไล่ตะเกียงสว่างขึ้น เห็นเจ็กเนี่ย
ครึ่งนั่งครึ่งคุกเข่าอยู่บนเตียง สีหน้ายังหวาดหวั่นไม่คลาย

นางยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“เจ้าแม่ได้รับความตื่นตระหนก ดีที่เราส่งคนรุดมาทันเวลา
ฆ่าเตี้ยรัจฉานนั้น เจ้ารู้สึกดีขึ้นหรือไม่?”

เจ็กเนี่ยรับคำ เจ็ยฮุยนึกกล่าวว่า

“ก่อนหน้านี้เราคิดถ่ายทอดพลังฝีมือแก่เจ้า หากเจ้าไม่ปฏิเสธ

ครั้งนี้ไหนเลยถูกผู้คนชมเชยบ้าง?”

เจ็กเนี่ยกล่าวว่า

“บ่าวอายุไม่น้อยแล้ว รอจนฝึกฝีมือสำเร็จ ก็ไม่มีประโยชน์อันใด อย่างว่าแต่สุหยินเคยบอกว่า ระหว่างที่ฝึกฝีมือต้องรับความลำบากไม่น้อย ทั้งไม่แน่ว่าจะประสบความสำเร็จ ดังนั้นบ่าวไม่คิดฝึกปรือแล้ว”

เจียสุหยินกล่าวว่า

“ตอนนี้สถานการณ์แตกต่างไป ขอเพียงเจ้าคิดเป็นคนเหนือคน เราสามารถช่วยเหลือเจ้า”

เจ็กเนี่ยรับฟังจนสมองพองโต จิตใจยุ่งเหยิงดุกองปอ

ควรทราบว่ายี่เจียสุหยินไม่สนใจเรื่องราวภายในตึก ทุกประการมอบหมายให้เจ็กเนี่ยจัดการ แน่نون นี่สืบเนื่องจากนางเป็นนางบำเรอของเจียซิงนั่นเอง

นางที่มีศักดิ์ฐานะเป็นพิเศษ นอกจากรูปโฉมโฉมพรรณและความจงรักภักดีแล้ว นางยังมีสติปัญญาอันปราดเปรียว แต่ตอนนี้ถูกเหตุการณ์ที่อุปัติซ้ำซ้อน ก่อกวนจนสมองเลอะเลือน ไม่สามารถสงบจิตใจลงครุ่นคิดได้

เจียสุหยินยิ้มพลางกล่าวว่า

“ควรทราบว่เมื่อเจ้าฝึกฝีมือกับเรา ก็มีไชเอี้ยเห่ารับใช้ของตระกูลเจียอีก เมื่อถึงเวลานั้น เจ้าจะแต่งกับเจียซิงก็ได้ ไม่แต่งกับมันก็ได้ จะอย่างไรเจ้ามีสิทธิ์ในการเลือกอย่างเต็มที่”

เจ็กเนี่ยคึกคักอีกโข ทั้งนี้เพราะเจียสุหยินบอกไว้ว่านางได้เลื่อนศักดิ์ฐานะขึ้นไปทัดเทียมกับเจียซิงแล้ว มีไชเอี้ยเห่ารับใช้ที่ตกเป็นเครื่องเล่นของผู้คนอีก

นางเบิกตากลมกว้าง มองดูสตรีเบื่องหน้า ในใจครุ่นคิดขึ้น

‘ในโลกมีเรื่องตึงามเช่นนี้หรือ มาตราว่ามีไหนเกิดแก่เรา นางจะสอบถามความสมัครใจของเสียวเอี้ยหรือไม่?’

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด เจี้ยฮุยอินลดสายตาลงมองดูคราบโลหิตบนพื้น นี่เป็นสิ่งที่ซึ่งคักไ้วทอร่างเป็นซากศพ ดังนั้นทั้งคราบโลหิตไว้มองใหญ่

เจี้ยฮุยอินพลันสะท้านคราหนึ่ง ดวงตาทอประกายที่น่ากลัวขึ้นมา

ที่แท่นางบังเกิดความเข้าใจอย่างประหลาด รุขุมขนทั่วร่างกายตัวให้รสชาติที่แปลกใหม่อย่างไม่เคยลิ้มรสมาก่อน

ควรทราบว่าเป็นชีวิตนางผ่านพบเหตุการณ์นองเลือดไม่น้อย แต่ที่แล้วมาชมดูอย่างผิวเผิน ไม่มีความรู้สึกพิเศษอันใด คราครั้งนักกลับบังเกิดปฏิกิริยารุนแรงถึงเพียงนี้ สร้างความประหลาดใจแก่นางยิ่ง

ม่านสายตานางเบิกกว้าง ใบหน้าคั่งเลือดจนแดงกำ ลมหายใจก็กระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา

เจ็กเนี้ยมองดูการเปลี่ยนแปลงของนางอย่างตื่นเต้นสงสัย ไม่กล้าส่งเสียงรบกวน

ชั่วครู่ให้หลัง เจี้ยฮุยอินค่อยกลับคืนสู่สภาพเดิม ช้อนตามองเจ็กเนี้ย สั่งว่า

“คราบโลหิตเหล่านี้ เรียกให้อาแซ่งนำคนมาชะล้างทำความสะอาดโดยเร็ว”

พลางหันกายออกไป พอก้าวข้ามธรณีประตู ก็เหลียวหน้ามากล่าวว่า

“เราติดบอกต่อเจ้าอีกประการหนึ่ง นับแต่นี้เราจะไม่เรียกหาคนเหล่านั้นเข้าบ้านอีก ทั้งนี้เพราะเราไม่ต้องการพวกมันแล้ว”

กล่าวจบ พลิกกายจากไป
เง็กเน้ยยิ้มออกมา ครุ่นคิดขึ้น

‘หากนางไม่เรียกหาบุรุษเหล่านั้นเข้าบ้านจริง ๆ เสียวยើก็
สามารถอยู่เหย้าเฝ้าเรือน มิต้องโยกย้ายจากไปอีก’

จากนั้นนางหวนนึกถึงสีหน้าท่าที่เมื่อตอนที่เจียฮูหยินเห็น
คราบโลหิต นำมาผนวกเข้ากับเรื่องที่เจียฮูหยินประกาศว่าไม่
ต้องการบุรุษอีก อุดสะท้านใจมิได้

ทั้งนี้เพราะหากแสวงหาความสุขทางเพศของเจียฮูหยิน
เปลี่ยนเป็นการฆ่าคนหลังโลหิต นับเป็นเรื่องน่ากลัวยิ่งกว่า

แต่เนี่ยจะอย่างไรเพียงเป็นการคาดเดา ดังนั้นนางสลัดความ
คิดไปจากห้วงสมอง ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ ออกไปตามตัว
ผู้คนมาทำความสะอาดพื้นที่

เจียฮูหยินกลับไปยังบ้านอยู่อาศัย พบว่าเบ๊ซงยีนรออยู่ก่อน
นางมอบตัวแลกเงินแก้มันปึกหนึ่ง กล่าวว่า

“ค่าเดินทางนี้เพียงพอให้เจ้าใช้จ่ายหนึ่งปี คาดว่าระยะเวลา
นี้คงตามล่าซีโตวจนพบ เมื่อเจ้าทำงานสำเร็จกลับมา เจ้าจะได้รับ
ผลตอบแทนอย่างคาดไม่ถึง”

เบ๊ซงกล่าวว่า

“เราไม่มุ่งหวังค่าตอบแทนอันใด”

“เราทราบ แต่เจ้าจะได้สิ่งที่มุ่งมาดปรารถนาจากที่นี่”

เบ๊ซงกล่าวว่า

“เรายังไม่ทราบว่าอันใดเป็นสิ่งที่มุ่งมาดปรารถนาของเรา”

เจียฮูหยินตาทอประกายลึกลอด กล่าวว่า

“เจ้ามีนิสัยชมชอบฆ่าฟันยิ่งกว่าความสุขทางเพศใช่หรือไม่?”

เบ๊ซงทบทวนหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ล่าสังหารคักไฮ้ว นับว่า

พิสุจน์ยืนยันคำกล่าวของนาง ดังนั้นรับคำว่า

“ท่านคล้ายกล่าวถูกต้อง”

เจียฮุยินกล่าวว่า

“อย่างนั้นเมื่อเจ้ากลับมา เจ้าจะพบว่าเรามีเป้าหมายฆ่าฟัน
จำนวนมาก คนเหล่านั้นล้วนเป็นบุคคลดีมีมือ ยากจะโจมตีสังหารได้
เจ้าเห็นว่าเป้าหมายเหล่านี้เป็นอย่างไร?”

“ประเสริฐมาก แต่พวกเราสามารถลงมือโดยไม่ทิ้งร่องรอย
ไว้หรือไม่?”

เจียฮุยินกล่าวว่า

“ผู้ใดที่ไม่ทิ้งร่องรอยไว้ ย่อมต้องทิ้งร่องรอยไว้ให้ฝ่ายตรง
ข้ามส่งคนมาล้างแค้น อย่างนั้นพวกเราไม่ต้องกังวลใจว่าไม่มีเป้า
หมายแล้ว”

เบ๊ซงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งกล่าวว่า

“นี่นับว่าน่าเร้าใจจริง ๆ...”

เราได้คางของมันลุกขึ้น แสดงว่าถ้อยคำของเจียฮุยิน
ปลุกเร้าอารมณ์ของมันถึงเพียงไหน

เจียฮุยินกล่าวว่า

“ควรทราบอยู่ที่พวกเราไม่กล้าลงมือต่อ ยอดฝีมือชาวบูลิ้ม
มีสาเหตุสองประการ หนึ่งคือด้านความสุข สองคือด้านขุมกำลัง
เราไม่เคยรู้สึกว่าการฆ่าคนหลังโลहितมีความสุขอันใด แต่เมื่อครู่
พอเห็นคราบโลหิตของคักฮั่ว กลับสร้างความเร้าใจแก่เราอย่าง
รุนแรง”

“นั่นเป็นเพราะเหตุใด?”

เจียฮุยินกล่าวว่า

“บอกต่อเจ้า เราฝึกวิทยายุทธสองแนวทาง วิทยายุทธทั้ง

สองสายนี้รักษาระดับความสมดุลตลอดมา แต่รอบสองปีมานี้ วิทยายุทธอีกแนวหนึ่งของเรามีความรุดหน้า ทำให้เราเปลี่ยนเป็นร้านสวาทกว่าเดิม และสาวสะคราญกว่าเดิม แต่เมื่อการเปลี่ยนแปลงนี้ดำเนินถึงขั้นสุดยอด ความต้องการอันรุนแรงจะเปลี่ยนผันไป..."

"เราเข้าใจแล้ว"

เจียฮูหยินกล่าวว่า

"ไม่ เจ้าเข้าใจเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น"

นางครุ่นคิดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ตอนนี้จะเอ่ยถึงด้านขุมกำลัง ด้วยความสำเร็จในเชิงฝีมือของเจ้า จัดว่าเป็นยอดฝีมือ แต่หากเผชิญกับบุคคลหมายเลขหนึ่ง ยังคงใช้ไม่ได้"

เบ๊ซงกล่าวด้วยความกระตือรือร้นว่า

"หากคิดหาความสุขจากการฆ่าคน ฝ่ายตรงข้ามสมควรเป็นยอดฝีมือชั้นที่หนึ่ง"

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

"คนผู้หนึ่งเมื่อบรรลุถึงชั้นยอดฝีมือ ย่อมต้องมีประสบการณ์ต่อสู้และมีสหายมากมาย บวกกับความสัมพันธ์ทางสำนักอาจารย์ พวกเราฆ่าคนคนหนึ่ง อย่างน้อยจะชักนำผู้คนมาอีกหลายคน"

เจียฮูหยินเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"ใช่แล้ว หากเราคอยหนุนหลังเจ้า เตรียมรับมือการแก้แค้นของยอดฝีมือชั้นที่หนึ่ง เจ้าเห็นเป็นอย่างไร?"

เบ๊ซงตอบรับคำ

"ตกลงตามนี้ ปัญหาอยู่ที่ท่านทำได้หรือ?"

"ย่อมกระทำได้ ระหว่างที่เจ้าจากไป เราจะฝึกปรือยอดวิชาในพิภพจบแดนแขนงหนึ่ง"

“เมื่อเป็นยอดวิชาในพิภพจบนแดนแขนงหนึ่ง ไหนเลยฝึกปรือได้ในเวลาหกเดือนหนึ่งปี?”

เจี๋ยฮูหยินอธิบายว่า

“ยอดวิชาแขนงนี้เรียกว่าชิงจ้าวฮ่วยชิง (ตัวแทนจำแลง) เป็นยอดวิชาขั้นสูงสุดของบู๊ซัวซึ้งนึ่ง (นางกาสิแห่งบู๊ซัว) ตอนนี้เราเสาะพบตัวแทนที่เหมาะสมได้แล้ว”

“ยอดวิชานี้เมื่อฝึกปรือสำเร็จ จะเป็นอย่างไร?”

เจี๋ยฮูหยินกล่าวว่า

“เมื่อถึงเวลานั้น ตัวแทนของเราจะมีจิตใจสัมพันธ์กับเรา เราสามารถถ่ายเทพลังฝีมือเข้าสู่ร่างกาย เมื่อตัวแทนลงมือ จิตสำนึกของนางตกอยู่ภายใต้การควบคุมของเรา ปราศจากความครั่นคร้ามแต่อย่างไร”

เบ๊ซงกล่าวถามว่า

“หากนางตายไป ก็ไม่เป็นผลกระทบกระเทือนต่อท่านใช่หรือไม่?”

“ไม่ถูกต้อง เราจะได้รับคามเสียหายอย่างใหญ่หลวง อย่างน้อยจะกระทบกระเทือนถึงพลังฝีมือ แต่เราเมื่อมีฝีมือรุดหน้า ทั้งไม่ต้องคำนึงถึงความเป็นตายตัวเอง พลังฝีมือของเราโยมิใช่ร้ายกาจเป็นทิวคูน?”

เบ๊ซงรู้สึกมีเหตุผล ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ตกลงตามนี้ จะอย่างไรเรื่องตามล่าซีโตว อย่างน้อยต้องใช้เวลาครึ่งปี”

เจี๋ยฮูหยินกล่าวว่า

“เราจะมอบภาพอธิบายแก่เจ้าสองใบ นี่เป็นท่าไม้ตายในซิวล้อมิกซิว (มืออสุระเร้นลับ) ของตระกูลเจี๋ยสองท่า เจ้าเมื่อฝึก

วิชากำลังภายในตระกูลเจี่ย หากใช้ทำไม้ตายเหล่านี้ออกไป ยากที่จะมีคนต้านรับได้”

เบ๊ซงมีสีหน้าลึกลับดูดีสุดระดับ แสดงว่าทำไม้ตายของมืออสุระเร็นลับแห่งตระกูลเจี่ย เป็นที่ฝึกฝนของมานานแล้ว

เบ๊ซงรับภาพอธิบายสองใบนั้นมาอ่านดูเที่ยวหนึ่ง ถามว่า

“เพียงไม่ทราบเราต้องใช้เวลานานเท่าใด จึงฝึกทำไม้ตายทั้งสองท่านนี้ได้?”

เจี่ยฮุ่ยหนิงกล่าวว่า

“เจ้าทางที่ดีฝึกปรือทีละท่า เมื่อฝึกท่าแรกซ้ำของชำนาญค่อยฝึกท่าที่สอง จะได้ไม่สับสนยุ่งเหยิง”

จากนั้นบ่งบอกวิธีการติดต่อส่งข่าวต่อมัน ทั้งนี้เพราะเมื่อนางทำการฝึกฝนตัวแทนจำแลง อาจต้องซ่อนตัวเร็นกาย ไม่ติดต่อกับโลกภายนอกสักระยะหนึ่ง

หลังจากที่เจี่ยซังกลับมาค่อยล่องรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนนี้ แต่เห็นความประพฤติของมารดาเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง ก็ไม่ต้องการสืบสาวราวเรื่องอีก

การเปลี่ยนแปลงของเจี่ยฮุ่ยหนิงคือ นางตัดขาดจากชายชู้ทั้งหลาย ฝึกปรืออยู่กับเง็กเนี้ยที่ตึกหลัง น้อยครั้งจะย่างกรายออกมา

เจี่ยซังแม้ไม่เข้าใจว่า มารดาเอนเกิดการเปลี่ยนแปลงเช่นนั้น แต่เป็นความปรารถนาของมัน ดังนั้นบังเกิดความปลาบปล้มประโลมใจยิ่ง

แต่มันยังมีความกลัดกลุ้มใจประการหนึ่ง นั่นคือตั้งขุนฮี้ยังมายังเปลี่ยนเป็นเครื่องขมิสูงส่ง วิชาความรู้ของนางก็รู้ดหน้าก้าวไกลอย่างรวดเร็ว

นางมิใช่ไม่ยิ้มแย้ม แต่ตัวนางเปล่งราศีอันสูงส่ง ทำให้มัน

ต้องคอยเตือนสติตัวเอง จึงรักษาความกุ่มกวมกรุยกรายของมัน
 ไว้ได้ ไม่เช่นนั้นจะถูกนางระบดใส่ พลอยเครื่องขริมจริงจิงไปด้วย
 นี่เป็นผลจากการที่ตั้งชุนฮี้ฝีกคัมภีร์ไฟพิสุทธิ์ นี่แม้อยู่ใน
 ความคาดคิดของเจียซัง แต่เมื่อปรากฏเป็นความจริง ก็สร้าง
 ความคับข้องใจแก่เจียซังยิ่ง

บทที่ 5

การตามล่าของนางมยา

เมืองเซ่งโตว*อยู่ห่างจากเมืองเอียงกกหลายพันลี้ นี่เป็นเมืองหลวงของแคว้นจกก๊กสมัยสามก๊ก นับเป็นดินแดนอุดมสมบูรณ์ที่สุดในมณฑลเสฉวน

ในเมืองโบราณที่มีประชากรแออัด ได้มานพบคำเลือนางปรากฏชายหนุ่มชุดดำหน้าตามอมแมมผู้หนึ่งเดินทางเข้าเมือง

พ่อค้าในร้านรวง คนสัญจรบนถนนไม่ได้ให้ความสนใจต่อเขาแต่เนื่องด้วยเขาสะพายดาบสั้น ซึ่งมีความยาวสองเชียว ชาวยุทธจักรรายทางต้องสำรวจมองเขาแวบหนึ่ง

ควรทราบว่าในยุคสมัยนั้น การพกพาอาวุธแม้ผิดกฎหมายแต่ต้องดูว่าเป็นสถานที่ใด และเป็นคนเยี่ยงไร ผู้ที่ฝึกวิทยายุทธและออกท่องยุทธจักร มักพกอาวุธติดตัว นอกจากนั้นคนในสำนักคุ้มกันภัย หรือตัวเมืองที่การรักษาความปลอดภัยหย่อนยานเจ้าหน้าที่บ้านเมืองก็อนุญาตให้ผู้คนพกอาวุธได้

* หนังสือสามก๊กออกเสียงว่าเซ่งโตว

ชายหนุ่มชุดดำเมื่อตอนเช้าเมือง ก็เผชิญการสอบสวนจากเจ้าหน้าที่ เขาบอกว่าตัวเองแซ่ซิมนามอู เป็นสหายกับผู้คุ้มกันภัยในสำนักคุ้มกันภัยชวตงภายในเมือง ดังนั้นได้รับการอนุญาตให้เข้าเมืองได้

สำหรับชายยุทธจักรที่สนใจเขา เนื่องด้วยดาบสั้นซึ่งเสียบอยู่ที่หว่างเอวของเขาตามหยาบตัวดาบกว้าง แตกต่างกับดาบธรรมดา ผักดาบลักษณะโบราณ มองปราดเดียวก็ทราบว่ามีไม่ใช่ของธรรมดา

ที่แซ่ซิมมอูเมื่อออกจากเมืองเอี้ยมเซียช่ายฝั่งทะเล ระหว่างที่ท่องเที่ยวยุทธจักร มีประสบการณ์ปาฏิหาริย์ครั้งหนึ่ง ผ่านเข้าถ้ำเรนลับ พานพบเรื่องราวที่คาดคิดไม่ถึง ไม่ว่าพลังฝีมือและภูมิความรู้ในยุทธจักร ล้วนมีความรุดหน้ากว่าเดิม ดาบสั้นเล่มนี้ก็ได้จากถ้ำเรนลับนั้น

ยามนั้นซิมมอูเหยียบอย่างสุถนบนตะวันตก ผ่านร้านขายโลหะทองเหลืองแห่งหนึ่ง พลันวกกายเข้าไป

ภายในร้านมีแต่ชายกลางคนผู้หนึ่งกำลังขัดถูเครื่องทองเหลืองเล็กๆ ชิ้นหนึ่ง ซิมมอูพอเข้าไป ก็ชักดาบสั้นออก จ่อกับลำคอเถ้าแก่กลางคนนั้น

ดาบสั้นพอหลุดจากฝัก พลังความเย็นก็แผ่กระจายคุกคามเสียดผิวกาย สร้างความตระหนกแก่เถ้าแก่่นั้นจนหน้าถอดสี บัสสวะแทบเล็ดหลังออกมา

ซิมมอูใช้มือล้วงเงินแท่งหนึ่ง ทิ้งลงบนคอกเสมียนเบื้องหน้าเถ้าแก่่นั้น ปากกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าขอหยิบยืมสถานที่ซ่อนตัว ท่านเข้าใจหรือไม่?”

เถ้าแก่่นั้นไม่ว่าเข้าใจหรือไม่ ก็ผงกศีรษะอย่างไม่คิดชีวิต

ชิมอุเหลียวหน้ามอง เห็นบนแคร่สินค้านำรอบข้างจัดเรียงด้วยเครื่องโลหะทุกแบบทุกลักษณะ ที่มุมห้องขวามือมีระฆังทองเหลืองสูงสามชั้น ใบหนึ่งวางครอบอยู่บนพื้น

ชิมอุวิ่งปราดไป ยื่นมือยกระฆังทองเหลืองที่หนักสามสิรร้อยชั่งขึ้นมาโดยไม่กินแรง มุดกายเข้าไปซ่อนอยู่ใต้ระฆัง

เถ้าแก่นั้นเห็นอีกฝ่ายหนึ่งมีพลังกำลังมากมายถึงเพียงนี้ ต้องลอบร้อง ‘มารดาของเรา’ ในใจ แต่ยื่นมือตะปบเงินแท่งนั้นไว้อย่างลึมตัว

มันพอตะปบเงินเอาไว้ ในใจก็ยังไม่สบายใจกว่าเดิม ครุ่นคิดขึ้น

‘บุรุษนครรัฐร้ายผู้นี้ยอมมอบเงินแก่เราจริงหรือ?’

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ปรากฏคนชุดขาวผู้หนึ่งเดินเข้าร้านโดยไร้เสียง

เถ้าแก่นั้นสุดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ กลับลึมส่งเสียงทักทาย

เห็นผู้มาสวมชุดนักศึกษาสีขาว แต่พกพาดาบยาว ใบหน้าแม้อ่อนโยน แต่ขีดขาวอยู่ข้างหว่างคิ้วยังปกคลุมด้วยแววอำมหิตชนิดหนึ่ง

คนชุดขาวกวาดตาดูสายฟ้าสำรวจมองภายในร้านแวบหนึ่ง สดุดท้ายหยุดนิ่งบนใบหน้าเถ้าแก่นั้น ประกายดาทั้งสองสายคล้ายคมอาวุธ บักใส่ชั่วหัวใจผู้คน

เถ้าแก่นั้นสยิวกายเอือกหนึ่ง ผืนใจเค้นรอยยิ้มของคนค้าขายขึ้น กล่าวว่า

“นายท่านต้องการอะไร?”

คนชุดขาวถามเสียงเย็นชาว่า

“ท่านแซ่ใด?”

“ผู้ดำต๋อยแซ่ตั้ง”

คนชุดขาวกล่าวว่า

“ประเสริฐ ท่านรับฟังไว้ เมื่อครูไซ่มีบุรุษชุดดำผู้หนึ่งเข้า
ร้านมาหรือไม่?”

ถ้าแก้ตั้งรับสันติริษะ มันพอหวานึกถึงดาบสั้นเยียบเย็น
เล่มนั้น ก็เข้าอ่อนระทวย แต่ดาบยาวบนร่างคนชุดขาว ก็คุกคาม
มันสมองฟองโต

พลันบังเกิดเสียงฝีเท้ามาดั่งขึ้น มาดำตัวหนึ่งควบขับมาถึง
หน้าร้าน คนบนหลังม้ากลับเป็นหญิงสาวสะคราญโฉมนางหนึ่ง

เสื้อผ้าสีเงินยวงที่นางสวมใส่ ถูกม้าม้าปาดตลอดตัวนั้นขับจน
โดดเด่นสะดุคตา ในมือนางยังถือแส้ใยทองเส้นหนึ่ง กวัดแกว่งอยู่
เล็กน้อย

คนชุดขาวเหลียวหน้าไป เผชิญหน้ากับหญิงสาวสะคราญโฉม
ทั้งสองฝ่ายกลับจ้องหน้าสู้สายตา โดยไม่ยอมลดราวาศอกแก่กัน

ทั้งสองจับจ้องมองกันชั่วขณะ หญิงสาวสะคราญโฉมพลัน
เบะปากอย่างเหยียดหยาม กล่าวว่า

“ลิ้แซ่ย ผู้อื่นกลัวท่าน ข้าพเจ้าหากกลัวไม่”

คนชุดขาวงงงันวูบ จึงกล่าว

“ท่านเป็นใคร ทราบชื่อเราได้อย่างไร?”

หญิงสาวนั้นกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าแซ่เหยียนนามนัม ท่านจดจำให้ดี ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้า
ไม่กลัวท่าน”

ลิ้แซ่ยหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวว่า

“ประเสริฐมาก ท่านได้รับว่าจ้างให้ติดตามเรา เพื่อพิสูจน์

“ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกับเราหรือ?”

เหียนนัมกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจึงไม่มีเวลาพิสูจน์ฝีมือกับท่าน แต่สะกดรอยตามท่านจริง”

“ท่านสะกดรอยตามเราด้วยเรื่องใด?”

เหียนนัมย้อนถามว่า

“ท่านคาดเดาไม่ออก?”

ก่อนอื่น ลี้เซี่ยหวนนึกถึงตัวเองมีศัตรูทั่วแผ่นดิน หญิงสาวสะคราญโฉมนี้อาจเป็นธิดาหรือญาติมิตรของผู้ที่ตายในเงื้อมมือเขารุดมาเพื่อล้างแค้น

แต่นี้กลายเป็นไปไม่ได้ ทั้งนี้เพราะหากเหียนนัมเป็นบุตรหลานของผู้ถูกทำร้าย แม้แต่ญาติอาวุโสนางยังประสพชะตากรรมนางอาศัยอะไรทำสู้กับเขา?

ลี้เซี่ยยังครุ่นคิดยิ่งประหลาดใจ กล่าวว่า

“เรานึกไม่ออก”

เหียนนัมพลิกตัวลงจากหลังม้า เดินเข้ามาภายในร้าน

ยามนี้ทั้งสองฝ่ายอยู่ในระยะใกล้กว่าเดิม ดังนั้นเห็นถนัดชัดตากว่าเดิม ในใจลี้เซี่ยอดนิยมชมชื่นต่อความงามของนางมิได้ แต่ไม่แสดงออกทางสีหน้า

เหียนนัมกล่าวว่า

“บอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้าสะกดรอยตามท่านร่วมสี่เดือนแล้ว”

ลี้เซี่ยส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

“คำพูดนี้ยากจะเชื่อถือได้”

เหียนนัมกล่าวว่า

“เชื่อหรือไม่แล้วแต่ท่าน ซึ่งความจริงข้าพเจ้ายังสามารถติดตามท่านต่อไป ทั้งนี้เพราะลักษณะการแต่งกายของท่านโดดเด่นยิ่ง ข้าพเจ้าสามารถคำนวณเส้นทางของท่านตลอดไป”

นางหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวต่อ

“จากการสังเกตของข้าพเจ้า ท่านหนึ่งนั้นจดจ่อกับเรื่องหนึ่ง ไม่ได้แบ่งแยกสมาธิไปยังเรื่องอื่น สอง ท่านคิดไม่ถึงว่ามีคนสะกดรอยตามท่าน ดังนั้นไม่ปกปิดร่องรอยตัวเอง ข้าพเจ้าจึงติดตามท่านได้โดยง่ายดาย ติดตามตั้งแต่ที่ชายฝั่งทะเลจนถึงที่นี่”

ลี้เซีย่ยกไหล่กล่าวว่า

“ต่อให้คำกล่าวของท่านเป็นความจริงแล้วจะเป็นไร ท่านสะกดรอยตามเราด้วยเจตนาใด?”

เหียนฉิมไม่ตอบคำถามกลับกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าสูญเสียความอดทน ตกลงใจว่าจะไม่สะกดรอยตามท่านต่อไป ดังนั้นปรากฏกายขึ้น”

จนบัดนี้นางยังไม่บ่งบอกสาเหตุออกมา ลี้เซีย่ไม่อาจอดรนทนรอได้ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“หากท่านเพียงคิดกล่าวคำพูดเหล่านี้ เราก็ไม่สนทนาสืบไปแล้ว”

เหียนฉิมพลันวัดแส้ไยทองในมือขึ้น ตัวแส้พุ่งวาบออกดุจงูทองตัวหนึ่ง หวดใส่คอกเสมียนดังฉาดใหญ่

ถ้ำแกตั้งร้องโอยออกมา แสดงว่าถูกหวดใส่แส้หนึ่ง ชักมือจากคอกเสมียน เผยเห็นเงินแท่งนั้น

เหียนฉิมกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่าทีลึบๆ ล่อๆ ของท่าน ไหนเลยรอดพ้นจากสายตาเรา ไกวเนี่ยได้?”

นางคาดคั้นถามว่า

“เงินของท่านนี้ได้จากที่ใด รัฐบาลภาพมาตามความสัตย์ ไม่เช่นนั้น...”

ในเสียงกล่าว ปลายสั้ยัดหดแปลบปลาบจุ๋มอันปราดเปรียวสะกิดผ่านร่างของเจ้าแก็ดตั้ง เจ้าแก็ดตั้งต้องร้องครวญคร่ำอีกครา

เหียนนี่มกล่าวอีกว่า

“ท่านหนึ่งนั้นมีสีหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย สอง คิดซุกเก็บเงินด้วยท่าทีลับๆ ล่อๆ แสดงว่าเงินแท่งนี้ต้องมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับพวกเรา”

ลี้เซียทวนคำ ‘พวกเรา’ จากนั้นกล่าวอย่างนึกได้ว่า

“ที่แท้ท่านรู้จักชิมู”

เหียนนี่มกล่าวว่า

“ท่านรอสักครู่ ข้าพเจ้าจะจัดการกับพ่อค้าโนดนี่ก่อน”

เจ้าแก็ดตั้งยังเจ็บปวดไม่คลาย เห็นว่าหากถูกหวิดใส่อีกสักหนึ่ง คงต้องตายแน่นอน ดังนั้นรีบซื้อมือไปที่ระฆังทองเหลืองใบนั้น

เหียนนี่มกล่าวด้วยความถือดีว่า

“ลี้เซีย ท่านเห็นแล้วกระมัง คนผู้นี้มิใช่สารภาพร่องรอยของชิมูออกมาแล้วหรือ?”

ลี้เซียมิอาจไม่เลื่อมใส ทั้งนี้เพราะวิธีการข่มขู่ของนางแม่พันเพชรธมดา แต่แฝงการคำนวณอันแม่นยำ และหลักจิตวิทยาอันละเอียดอ่อน ช่วยให้สัมฤทธิ์ผลโดยเร็ว

เหียนนี่มกล่าวอีกว่า

“ท่านเมื่อตามชิมูท่าน ไม่ทราบคิดอ่านอย่างไร?”

ลี้เซียกล่าวว่า

“เราไม่ทราบ”

“ท่านยังไม่ทราบ?”

ลี้เซี่ยกล่าวว่

“อาจบางที่เราไม่ต้องการบอกต่อท่าน”

“ไม่เป็นไร หากท่านไม่บอกต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่บอก
เรื่องที่ท่านต้องการทราบต่อท่าน”

ลี้เซี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“หากท่านกล้าขัดคำสั่งเรา เราไม่สนใจท่านเป็นอิสตรี ยัง
คงฆ่าโดยไม่ละเว้น”

“ไม่แน่ว่า หนึ่งนั้นท่านแม้มีเพลงดาบสูงเยี่ยม แต่พลังฝีมือ
ข้าพเจ้าอาจเหนือล้ำกว่าท่านชั้นหนึ่ง สอง ข้าพเจ้ามีความลับไม่
น้อย สะกิดความสงสัยอยากรู้ของท่านขึ้น ภายใต้เหตุผลสองข้อนี้
ท่านต้องไม่ฆ่าข้าพเจ้าแน่นอน”

ลี้เซี่ยแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“เราแม้มีความสงสัยอยากรู้อย่างรุนแรง แต่หากกระตุ่น
โทสะเรา เราจะไม่สนใจมากความ”

“อย่างนั้นพวกเราประลองก่อนรอบหนึ่ง ท่านจะได้ประจักษ์
ว่าไม่สามารถรังแกข้าพเจ้าอีก”

ลี้เซี่ยงงจันจูบ ทั้งนี้เพราะคำ ‘รังแก’ ชวนให้ผู้คนบังเกิด
ความสนิทสนม สลายเพลิงอำมหิตของมันไป ปากยังกล่าวเสียง
เย็นชาว่า

“ท่านเชื่อมั่นว่าสามารถเอาชนะดาบในมือเรา?”

“ข้าพเจ้าไม่ได้คิดเช่นนั้น แต่ท่านก็ไม่แน่ว่าจะเอาชนะได้ใน
มือข้าพเจ้าได้”

ลี้เซี่ยสีหน้าผ่อนคลาย กล่าวว่า

“ท่านเมื่อไม่เห็นว่าเป็นความสามารถเอาชนะเรา อย่างนั้นการลงมือหรือไม่ ก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญที่สุด”

“ไม่ลงมือก็ได้ แต่ห้ามไม่ให้ท่านใช้ท่าที่ที่กินข้าพเจ้าแน่นอนกล่าวกับข้าพเจ้า”

ลี้เซี่ยเพิ่งถูกผู้คนพัวพันจนอัปจนเป็นครั้งแรก กล่าวว่า

“ตกลง เราไม่กินท่าน”

เหียนนัมแย้มยิ้มออกมากล่าวว่า

“ท่านผู้นี้ยังไม่เลว นี่เป็นผลสรุปที่ข้าพเจ้าสะกตรอยท่านเป็นเวลาหลายเดือน”

ลี้เซี่ยกล่าวถามว่า

“ท่านก็เสาะหาชิมูหรือ? เพราะเหตุใด?”

“ข้าพเจ้ากับเขามีความแค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน”

“มันรังแกท่าน?”

“เป็นบิดาเขาสังหารบิดาเรา”

ลี้เซี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

“คำโบราณว่าไว้ ‘แค้นมีแป้ หนีมีเจ้าหนี’ ท่านสมควรเสาะหาบิดามันจึงถูกต้อง”

“บอกต่อท่าน บิดาเขาหลังจากสังหารบิดาเรา ก็ถูกสหายอีกสามท่านตามล่า สุดท้ายสำนึกได้ว่าหนีไม่รอด ดังนั้นเชือดคอฆ่าตัวตาย”

ลี้เซี่ยทวนคำว่า

“มันเชือดคอฆ่าตัวตาย?”

“ไม่เชือดคอฆ่าตัวตายได้หรือ บิดาของเขา กับบิดาของเรา เป็นพี่น้องร่วมสาบาน บิดาเราเป็นพี่ใหญ่ บิดาเขารั้งท้ายสุด กลับกระทำเรื่องโหดเหี้ยมอำมหิตเช่นนี้ แจกแจก (ฮา) อีกสามท่าน ไหน

เลยยอมปล่อยปลละละวัน”

“ที่แท้เป็นเช่นนี้ แต่บิดามันโดนทำร้ายบิดาท่าน?”

เหียนนัมกล่าวว่า

“เรื่องนี้นักบัตินี้ยังสืบหาสาเหตุไม่ได้ บิดาเขาไม่เพียงสังหาร
บิดาเรา ยังใช้พลังฝ่ามือกระแทกทำร้ายอวัยวะภายในกอกอเรา
นอนป่วยเป็นอัมพาตอยู่บนเตียงตราบเท่าทุกวันนี้”

นางขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

“กอกอเราเป็นบุตรชายคนเดียวของตระกูลเหี้ย ทั้งยังเป็น
บุตรบุญธรรมของชิมใช้เล้ง มิคาดโจรโหดชิมบักเล้งกลับลงมือ
ด้วยอำมหิตปานนี้...”

ลี้เซี่ยผงกศิระด้วยความเห็นใจ กล่าวว่า

“มิน่าเล่าท่านจึงเคียดแค้นปานนี้ ต้องตามล่าชิมอุให้จงได้”

เหียนนัมพลันขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าโดนบอกเบื่องหลังเหล่านี้ต่อท่าน?”

ลี้เซี่ยขบคิดแล้วกล่าว

“คาดว่าเป็นเพราะตระกูลเหี้ยท่านกับชิมอุเพาะความแค้น
อย่างลึกล้ำ ทำให้ผู้คนบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย”

“นี่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดกับท่าน?”

“เนื่องด้วยไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง ท่านจึงบอกต่อเรา ท่าน
ทราบว่าเขาจับตระกูลชิม รวมทั้งกับชาวยุทธจักรทั่วไปไม่มีส่วน
สัมพันธ์กัน ดังนั้นท่านจึงกล้าบอกต่อเรา”

เหียนนัมกล่าวอย่างไม่แน่ใจว่า

“อาจจะใช่”

“ยังมี ท่านเองก็ไม่เข้าใจว่าชิมบักเล้งโดนลงมือต่อคนของ
ตระกูลท่านด้วยอำมหิต”

“มาตรมันเป็นเช่นนั้น ท่านก็ไม่สามารถตอบข้อสงสัยของข้าพเจ้าได้”

“ไม่ว่าอย่างไร ท่านนับว่ามีเป้าหมายระบายความในใจได้”
 เหยียนมิ่งบังเกิดความรู้สึกว่า จอมดาบผู้นี้กำลังย่นระยะห่างของทั้งสองฝ่ายเข้าด้วยกัน

นางมิเพียงไม่ชิงชิงรังเกียจลีเซี่ยกับการตัดสินใจอันเฉียบขาดฝีมือที่สูงเยี่ยม ไหวพริบที่เหนือคนของเขา บังเกิดความนิยมเลื่อมใสยิ่ง

แต่ตอนนั้นนางไม่คิดใกล้ชิดกับลีเซี่ยเร็วเกินไป ดังนั้นหันเหหัวเรื่องราว

“หากท่านเผชิญหน้ากับซิมอู ท่านไช่จะฆ่าเขาหรือไม่?”

ลีเซี่ยกล่าวโดยไม่ขบคิดว่

“เราจะไม่พลาดโอกาสอีก”

“อย่างนั้นพวกเราแยกย้ายเดินทาง ข้าพเจ้าไม่อาจปล่อยให้ท่านเสาะพบเขาก่อน”

“ฟังจากปากคำท่าน คล้ายมีเจตนาปกป้องมัน มาตราว่าโดยข้อเท็จจริง ท่านคิดฆ่ามันซึ่งเป็นศัตรูสังหารบิดา”

เหยียนมิ่งขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ไหนเลยมีเรื่องเช่นนี้?”

กล่าวว่าจบ หันกายออกจากบ้านไป

ลีเซี่ยติดตามออกไป เห็นนางกระโดดขึ้นบนหลังม้า ดังนั้นร้องถามว่า

“หากท่านล้มแล้วสำเร็จ หลังจากนั้นคิดอ่านอย่างไร ไช่จะกลับบ้านหรือยังออกท่องยุทธจักร?”

ตาคุงามของเหยียนมิ่งทอแววเลอะเลือนเลือนลอย เงียบงัน

ชั่วขณะจึงกล่าว

“ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ”

พลงบังคับม้าดำปลดควบขับจากไป

ลี้ซึ้งมองดูม้าตัวนั้นควบห่างหายออกไป หวังสมอยัง
ปรากฏภาพดวงตาที่เลอะเลือนเลื่อนลอยคู่หนึ่ง

ชั่วครู่ให้หลัง เขาค่อยสาวเท้าออกไป ชั่วพริบตาก็จากไป
จนไร้ร่องรอย

ระฆังทองเหลืองที่มุมร้านยกลอยขึ้น ชิมอุปรากฏกายออกมา

ชิมอุวางระฆังทองเหลืองลงเบาๆ ใช้แขนเสื้อลบรอยนิ้ว
ฝ่ามือของเขาบนระฆัง จวบกระทั่งไม่ทิ้งร่องรอยไว้ ค่อยเหลียว
หน้าไปยังเก้าอี้ตั้ง

เก้าอี้ตั้งรู้สึกคนผู้นี้สายตาเยียบเย็น ไม่คล้ายมีอารมณ์
ความรู้สึก ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ ชีมือไปยังเงินบนคอก
เสมียนแท่งนั้น

ชิมอุสันตึระชะ สีน้าปรากฏแววหม่นหมองกังวลอย่างเข้มข้นขึ้น

เก้าอี้ตั้งค่อยผ่อนคลาย ทั้งนี้เพราะชายหนุ่มผู้นี้แม้ปรากฏ
แววหม่นหมอง จะอย่างไรถือเป็นอารมณ์ชนิดหนึ่ง ไม่คล้ายกับ
เมื่อครูที่เป็นวัตถุธาตุที่ไม่มีชีวิตจิตใจ

เก้าอี้ตั้งกล่าวว่า

“นายท่านรีบไป ไม่เช่นนั้นพวกมันอาจย้อนกลับมาพบเห็น
ท่าน”

ชิมอุผงกศีรษะสาวเท้าไป เมื่อผ่านคอกเสมียนก็กล่าวว่า

“ขอภัย เมื่อครูข้าพเจ้าเสียมารยาทต่อท่าน”

เก้าอี้ตั้งยกมือลูบคอดตามสัญชาตญาณ ทั้งนี้เพราะชิมอุ

เคยจ่อตาบสนันกับลำคอมัน

แต่คำขอภัยของชิมู สร้างความตื่นตันใจแก่มันยิ่ง ไม่ทราบเป็นพลังอันใดตกลงบันดาลให้เฝ้าแก้ตั้งร้องเรียกว่า

“นายแซ่ชิม รอสักครู”

ชิมูชะงักเท่าที่หน้าประตู เหลียวหน้ามากล่าวว่า

“เรื่องอันใด?”

“ท่านออกไปเช่นนี้ ไม่แน่ว่าพวกมันรอท่านอยู่บนถนน ที่ด้านหลังเรามีห้องว่างหลังหนึ่ง ท่านหลบซ่อนอยู่ภายใน รอจนฟ้ามีดคำค่อยจากไป”

“ขอบคุณในกุศลเจตนาของท่าน แต่หลบซ่อนอยู่ด้านหลัง ไม่ปลอดภัย โกวเนี่ยนางนั้นไม่แน่ว่าจะย้อนกลับมา”

เฝ้าแก้ตั้งมีอายุสี่สิบกว่าปี วันเวลาที่ผ่านมาเกรงกลัวเกิดเรื่องตอนนี้กลับกลัหาญขึ้นมา กล่าวว่

“ท่านสามารถหลบซ่อนอยู่ในบ้านญาติเรา”

ชิมูมองคูพ่อค้าวาณิชผู้น้อยอย่างแปลกใจ กล่าวว่

“ท่านใดนคิดช่วยเหลือข้าพเจ้า?”

“เรา...เราเห็นว่าท่านเป็นคนดี...”

ชิมูครุ่นคิดขึ้น

‘จากคุณธรรมของคณผู้นี้ เราเห็นถึงด้านที่เรีองรองของมนุษยชาติ แสดงว่าชนชาวโลกมีทั้งเปิดเผยดีงาม และมีดมืดสามานย์...’

เขากล่าวว่

“ขอบคุณท่าน ข้าพเจ้ายังคงอย่าได้สร้างความลำบากแก่ผู้อื่น ข้าพเจ้าจะไปยังตรอกเกาเล้ง (แก้มังกร)”

เฝ้าแก้ตั้งกล่าวว่

“ที่นั่นครีกครีนยิ่ง ส่วนใหญ่เป็นร้านขายแพรรณ ท่านไม่กลัวพบกับมันหรือ?”

“ไม่เป็นไร หากโกวเนี่ยนางนั้นหวนกลับมาคาดคั้นถามท่าน ท่านสามารถบอกต่อนางว่าข้าพเจ้าไปยังตรอกเกาเล้ง”

“เหี้ยโกวเนี่ยนนั้นจะย้อนกลับมา? หากบอกต่อนางจะไม่เป็นไรหรือ?”

ชิมอุกล่าวว่

“นางจัดเจนวิชาสืบเสาะสะกดรอย ข้าพเจ้าจะช้าเร็วต้องถูกนางหาพบ...”

เขาหยุดเล็กน้อยจึงน้อยจึงกล่าวต่อ

“นางความจริงเป็นสตรีดีงาม แต่ภายหลังเกิดเรื่องขึ้น ทำให้นิสัยของนางแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็น หากว่านางล่วงเกินท่าน ขออย่าได้ตำหนิ”

กล่าวจบ เดินออกจากร้านไป

เถาแก่ตั้งรอจนชิมอุจากไป ค่อยเหลียวมองระฆังทองเหลืองที่มุมห้อง พลันนึกคิดถึงปัญหาประการหนึ่ง ครุ่นคิดขึ้น

‘เขารูปร่างใหญ่โตเช่นนี้ ไฉนซ่อนตัวอยู่ในระฆังทองเหลืองใบนี้ได้?’

ขณะครุ่นคิด บนทางเดินที่ทอดสู่หลังร้าน ปรากฏหญิงสาวสะคราญโฉมนางหนึ่งขึ้น ในมือยังถือแส้ใบทองเส้นหนึ่ง

เถาแก่ตั้งยังไม่รู้สึกตัว เหม่อมองดูระฆังทองเหลืองใบนั้น

หญิงสาวสะคราญโฉมเดินเข้าหาระฆังทองเหลืองใบนั้น ปากกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ระฆังใบนี้น่าสงสัยจริงๆ”

เถาแก่ตั้งใจหาหยวบ ทางหนึ่งเกรงกลัวต่อแส้ใบทองของ

หญิงสาวนางนี้ อีกทางหนึ่งสำนึกเสียใจที่ตัวเองเสียกิริยา ไม่ควร
จับจ้องมองระฆังทองเหลืองใบนั้น

ยังดีที่ซึมออกจากไปแล้ว มิหนำซ้ำเขากล่าวไม่ผิด เขียนิ้มไป
แล้วย้อนกลับมาจริงๆ

เขียนิ้มเดินเข้าใกล้ระฆังทองเหลือง ตรวจดูแวบหนึ่งกล่าวว่า
“คนผู้นี้ละเอียดรอบคอบจริงๆ กลับลบวีรรอยทิ้ง แต่ส่วนที่
ลบทิ้งนับเป็นร่องรอย”

นางเหลียวหน้ามาจับจ้องมองเก้าอี้แกตั้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า
“ท่านคงรำคาญในการมีชีวิตสืบไปแล้ว”

เก้าอี้แกตั้งกล่าวอย่างแตกตื่นลนลานว่า

“ผู้ต่ำต้อย...”

ยามแตกตื่นตระหนกไม่สามารถกล่าวอะไรได้

เขียนิ้มคาดคั้นถามว่า

“เขายังอยู่ภายในหรือ?”

เก้าอี้แกตั้งนับว่าเรียกสติกลับคืนมาบ้าง กล่าวว่า

“โกวเนี่ย ท่านดูระฆังมีขนาดเพียงนี้ ผู้ใดหลบซ่อนอยู่
ภายในได้?”

เขียนิ้มกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านยอมหลบซ่อนไม่ได้ แต่ซึมอูผีกวิทายยุทธ์ สามารถ
หุดกระดุกย่อร่างเล็กลง”

นางปักใจเชื่อว่าซึมอูอยู่ใระฆัง ดังนั้นกล่าวว่า

“ท่านกล้าช่วยเหลือเขา เมื่อข้าพเจ้าหาตัวเขาออกมา ค่อย
ปลิดชีวิตท่าน”

ขาดคำกวาดส่ายทองออก ม้วนพันกับยอดระฆัง กระตุก
ข้อมือวบ ระฆังทองเหลืองที่หนักหลายร้อยชั่งก็ลอยหวัดขึ้นมา

เถาแก่ตั้งร้องคำ “มารดาของเรา” แตกตื่นจนหลับตากุมศีรษะ
เข้าใจว่าระฆังทองเหลืองพอตกลงถึงพื้น จะบังเกิดเสียงดังสนั่นหวั่น
ไหว สร้างความเสียหายแก่ข้าวของภายในร้าน

ระฆังทองเหลืองใบนั้นลอยขึ้นไปหลายเชียวะ เขียนิ่มเห็น
ภายในไร้ผู้คน กิลดข้อมือวูบ บังคับระฆังทองเหลืองตกลงมา

ระฆังทองเหลืองลอยขึ้นไปอย่างรวดเร็ว เมื่อตกลงมากลับ
เชื่องช้ายิ่ง คล้ายมีมือที่มองไม่เห็นข้างหนึ่งคอยหิ้วยอดระฆังไว้

ที่แท้เขียนิ่มใช้วิชาสลายพลัง อันเป็นวิชากำลังภายในชั้นสูง
บังคับระฆังทองเหลืองตกลงมาช้าๆ

เถาแก่ตั้งลืมหูลง ฟอดีเห็นระฆังทองเหลืองใบนั้นตกถึง
พื้นอย่างแผ่วเบา ขอบระฆังพอตกลงถึงพื้น เพียงบังเกิดเสียงดังเบาๆ
ดังนั้นสะกดมันจนอ้าปากค้าง

เขียนิ่มกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า

“คนไม่อยู่ภายใน...”

นางหันหน้าหาเถาแก่ตั้ง ตวัดแลขึ้น เสียงหวีดเมื่อแลไย
ทองม้วนพันเถาแก่ตั้งสองรอบ

เถาแก่ตั้งลมหายใจแทบขาดห้วง หน้ามืดวูบวาบ แทบสิ้น
สติไป

เขียนิ่มผ่อนคลายแส้เล็กน้อย จากนั้นรัดแน่นเข้า กระทำ
ติดต่อกันหลายครา เถาแก่ตั้งถึงกับหน้าแดงกำ ดาวทองระยิบ
ระยับเต็มหน้า แทบไม่อาจทรงกายสืบไป

เขียนิ่มกล่าวว่า

“ในระฆังยังมีกลิ่นอายผู้คน แสดงว่าเขาจากไปไม่นาน เขา
ไปยังที่ใด?”

เถาแก่ตั้งกล่าวอย่างลืมหูลงว่า

“นายแซ่ฮุไปที่ตรอกเกาเล้ง”

เหี้ยนิ้มผกศิระชะกล่าวว่า

“เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ นั้นเป็นถนนที่ครึกครื้นยิ่ง เขาไปยังที่
นั้นกลับสมเหตุสมผล”

ไม่ทันขาดคำ แส้โยทองหตรังกลับไปราววัดภูมิชีวิต คนก็หัน
กายไป เมื่อบรรลุถึงข้างประตู พลันชะงักท่าเหลียวหน้ามา กล่าวว่า

“บุคคลเช่นซิมฮู คู่ควรให้ท่านช่วยเหลือหรือ?”

เถ้าแก่ตั้งไม่ทราบตอบกระไรดี ได้แต่หัดคอง

เหี้ยนิ้มกล่าวอีกว่า

“ไม่เป็นไร ข้าพเจ้าจะไม่สร้างความลำบากแก่ท่านอีก ไม่
ว่าคำตอบของท่านเป็นที่พอใจของข้าพเจ้าหรือไม่ ข้าพเจ้าจะไม่
ลงมือต่อท่านอีก”

เถ้าแก่ตั้งตะกุกตะกักว่า

“ผู้ต่ำต้อยเห็นว่านายแซ่ซิมเป็นคนดี”

เหี้ยนิ้มกล่าวเสริมว่า

“ตรงกันข้าม ข้าพเจ้ากับลิ้แซ่ยลั่นไม่ใช่คนดี”

“ไม่ พวกท่านก็ไม่ใช่คนชั่วร้าย...”

“เพียงแค่เขาดีกว่าพวกเรา ใช่หรือไม่?”

เถ้าแก่ตั้งไม่ทราบปลุกปลอบกำลังขวัญได้อย่างไร กล่าวว่า

“นายแซ่ซิมมีสภาพโดดเด่นยิ่งกว่าเวทนา ดังนั้นผู้ต่ำต้อย
เห็นใจต่อเขา แต่ไฉนจะเปรียบกับนายอีกท่านหนึ่งไม่โดดเด่น...”

เหี้ยนิ้มงงงันจูบ ค่อยผินยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเท่าใด แต่ความโดดเด่นยิ่งกว่าคงหมายถึง
ความอ้างว้าง ข้าพเจ้ากลับรู้สึกอ้างว้างยิ่ง”

ดวงตาเถ้าแก่ตั้งทอแววเห็นใจกล่าวว่า

“ด้วยรูปโฉมโฉมพรรณของโกวเหนีย สมควรจะมีบุรุษคอย
ประจบเอาใจ โคนรู้สึกอ้างว้าง?”

“มาตรแม่นเป็นเช่นนั้น แต่การคบหาของคนอยู่ที่ใจ หาก
ไม่พบพานผู้รู้ใจ ต่อให้ข้างกายแวดล้อมด้วยผู้คนมากมาย ยัง
คล้ายอยู่กลางเกาะร้าง...”

เถ้าแก่ตั้งปโลบโยนว่า

“โกวเหนีย ท่านอยู่ในวัยสาว อย่าได้ถูกเรื่องราวเหนียวรั้งไว้
ผู้ต่ำต้อยเคยได้ยินบัณฑิตสูงอายุนึ่งบอกว่าคนตายไม่อาจฟื้น
คืนชีพ ดังนั้นชีวิตมีค่าเป็นพิเศษ เขายังบอกว่าความสาวพอ
เลื่อนลับไม่กลับมา ยังมีค่ากว่าชีวิตอีก”

เหียนมียิ้มเล็กน้อย ทำให้นางดูไปทั้งงามซึ่งตรึงตรา ทั้งน่า
สนิทสนม กล่าวว่

“คิดไม่ถึงการสนทนากับท่าน เป็นประโยชน์ต่อข้าพเจ้าไม่
น้อย”

“ผู้ต่ำต้อยไม่นับเป็นอย่างไรได้ กลับเป็นนายแซ่ซิม...”

เหียนมิมขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ท่านอย่าหมายเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้าเลิกล้มความคิดล้างแค้น”

“หากท่านไม่เลิกล้ม โยมมิใช่ถูกเรื่องราวเหนียวรั้งวัยสาวไว้?”

“นั่นก็เป็นเรื่องอัปจนปัญญา”

เถ้าแก่ตั้งเห็นว่าไม่สะดวกกับการกล่าวมากความ ดังนั้น
เจียบงันไรรวจา

เหียนมิมกล่าวอีกว่

“กล่าวโดยเคร่งครัด เรื่องการล้างแค้นของข้าพเจ้า มิใช่ไม่
บังเกิดประโยชน์ทั้งสิ้น”

“มีประโยชน์อันใด?”

“ชิมูฝึกวิชาฝีมือประจำตระกูล ทั้งยังกราบหลวงจีนรูปหนึ่งเป็นอาจารย์ ดังนั้นรวมวิทยายุทธสองแขนงอยู่ในร่างเดียว ข้าพเจ้ากลับไม่กระตือรือร้นสนใจฝึกฝีมือ จวบกระทั่งบิดาผู้ล่วงลับประสบภัย ข้าพเจ้าค่อยเคี้ยวเข็ญตัวเองฝึกวิทยายุทธ...”

เถาแก่ตั้งส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

“ตอนนี้ท่านสามารถเอาชนะนายแซ่ชิมได้แล้วหรือ?”

“ข้าพเจ้าคาดว่าสามารถ”

“ท่านมิใช่บอกว่านายแซ่ชิมรวมวิทยายุทธสองแขนงอยู่ในร่างเดียวหรือ?”

“ข้าพเจ้าก็รวมวิทยายุทธสองแขนงอยู่ในร่างเดียว”

เถาแก่ตั้งส่งเสียงดังอ้อ เหยียน้มกล่าวสืบท่อ

“หากข้าพเจ้าไม่มีความคิดล้างแค้นอย่างแรงกล้า เชื่อว่าในชีวิต ข้าพเจ้าไม่สามารถมีความสำเร็จเช่นวันนี้”

“ฟังดูคล้ายเป็นการประกอบการค้า ต้องเป็นผู้หวังความร่ำรวย จึงสามารถประกอบการค้าได้ดี”

“ใช่แล้ว ต่อให้เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ หากไม่มีเหตุผลบางประการ ก็ยากจะมีความสำเร็จได้ ทั้งนี้เพราะการฝึกวิทยายุทธเป็นเรื่องลำเข็ญอย่างยิ่ง”

เถาแก่ตั้งพลันถามว่า

“เหยียน้มเนี่ย ท่านหลังจากเสาะพบนายแซ่ชิม ใช่ว่าจะมาเขาหรือไม่?”

“ย่อมต้องมาเขา”

“ท่านทางที่ตื้อยาได้มาเขาในบัดดล”

เหยียน้มกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เพราะเหตุใด?”

“นายเซ่ชิมพอเสียชีวิต ท่านก็ไม่มีเป้าหมายล้างแค้น เมื่อถึงเวลาท่านจะทำอะไร พลังฝีมือของท่านก็ไม่มีความก้าวหน้าอีก”

“นี่นับเป็นเหตุผลหรือ?”

“ท่านเห็นว่าเป็นเหตุผลได้หรือไม่?”

เหียนนัมกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ายังไม่สามารถระบุมัน สุดท้ายข้าพเจ้าบอกต่อท่านเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าจัดเจนวิชาสืบเสาะสะกดตรอย ไม่ว่าข้าพเจ้าสนทนากับท่านนานเท่าใด ยังคงตามหาเขาจนพบ”

เจ้าแก็ตตั้งถูกนางเปิดโปงความในใจ ต้องอับจนถ้อยคำ เหียนนัมกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไปแล้ว ภายหน้าข้าพเจ้าจัดการกับเซ่ชิมอยู่อย่างไร ต้องหาทางแจ้งต่อท่าน”

เจ้าแก็ตตั้งมองดูหญิงสาวสะคราญโฉมนางนี้ก้าวขดข้อยจากไป ในใจบังเกิดความรู้สึกที่ไม่เคยมีมาก่อน เห็นว่าจันบัดนี้ค่อยมีชีวิตอย่างมีคุณค่า

เหียนนัมควบขับม้าแสนรู้ ผ่านถนนอันครึกครื้น ไม่นานให้หลังเข้าสู่ถนนเจียบสงบสายหนึ่ง รังบั้งเหียนหยุดม้าไว้

เบื้องหน้าซ้ายมือของนางมีสิ่งปลูกสร้างคล้ายศาลประจำเมืองหลังหนึ่ง นางกระโดดจากหลังม้าเดินเข้าไปโดยไม่ลังเล

ศาลเจ้าซำรุดทรุดโทรม สีสนะทေးหลุดร่วง หน้าประตูมีเด็กยากไร้สองคนวิ่งเล่นกัน ภายในศาลเจ้ามีชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งนอนอยู่บนไม้กระดานแผ่นหนึ่ง ดูจากสสารรูปของมัน แสดงว่าเป็นอันธพาลที่หากินในละแวกนี้

เหียนนัมเดินเข้าไป ยื่นเท้าเตะชายฉกรรจ์นั้นคราหนึ่ง เตะจนชายฉกรรจ์นั้นตื่นขึ้นมา

มันกระโดดปราดขึ้น เห็นหญิงสาวสะคราญโฉมนางหนึ่งยืน
อยู่ข้างกาย ดังนั้นเหลือกตากระซากเสียงว่า

“ท่านทำอะไร?”

เหียนئمถามว่า

“เจ้าเรียกว่าอะไร?”

ชายฉกรรจ์นั้นสำรวจมองนางอย่างไม่เป็นมิตร ปากกล่าวว่า

“ถามไถ่บิดาทำอะไร?”

เหียนئمตัวตึงแล้ว เสียงฉาดเมื่อหวดใส่มันคราหนึ่ง แม็กาง
กันด้วยเสื้อผ้า แต่ยั้งหวดจนชายฉกรรจ์นั้นร้องโอยออกมา

เหียนئمกล่าวว่า

“รับฟังไว้ หากกล่าวว่าจาหยาบคาย จะก้านัลเจ้าแสบหนึ่ง หาก
กล้าขัดคำสั่ง จะปลิดชีวิตเจ้า”

พลางหวดใส่ไม้กระดานแผ่นนั้น กลับหวดไม้กระดานที่
หนาร่วมสองนิ้วหักเป็นสองท่อน คล้ายถูกดาบฟันใส่ก็มีปาน

ชายฉกรรจ์นั้นร้องโอดโอยว่า “ไหนไหน (ย่า) ของเรา” ทราบ
ว่าเผชิญยอดฝีมือ แตกตื่นจนคุกเข่าลงกับพื้น

เหียนئمค่อยกล่าวว่า

“เจ้าประกาศนาม”

“ผู้ต่ำต้อยเรียกว่าเตี้ยหิง”

“เจ้าหาเลี้ยงชีพอะไร?”

“ผู้ต่ำต้อยไม่ได้ทำอะไร”

เหียนئمกล่าวว่า

“อย่างนั้นเจ้าไปยังตรอกเกาเล้ง ลอบเสาะหาคนผู้หนึ่งให้
กับเรา หากพบเห็นให้กลับมารายงาน จะได้รับเงินสิบตำลึง”

พลางล้วงเงินแท่งหนึ่งวางบนใจกลางฝ่ามือ เปล่งประกายสี

เงินชวนเข้ายวน

เตี้ยหึ่งพอพบเห็นเงินแท่งเช่นนั้น ถึงกับลืมหูลืมตา ค้างเหยียน้ม
กล่าวสืบท่อ

“หากหาคนไม่พบ เราเพียงจ่ายเงินให้กับท่านหนึ่งตำลึง ถือ
เป็นค่าเดินทาง”

เตี้ยหึ่งอดถามมิได้ว่า

“โกวเนี้ยโยไม่ไปด้วยตนเอง?”

“เราเป็นเป้าสะดุดตา คนผู้นั้นมีไหวพริบปราดเปรี้ยว เชื่อ
ว่าเราไม่ทันพบเห็นเขา เขาก็หลบซ่อนตัวเอาไว้”

พลางบ่งบอกรูปลักษณะของchimออกไป สั่งให้เตี้ยหึ่งรีบไป
เสาะหา

เตี้ยหึ่งพอจากไป เหยียน้มฉวยโอกาสสอบถามเรื่องราว
ภายในเมืองจากเด็กทั้งสอง ตลอดจนเรื่องราวของเตี้ยหึ่ง

เนิ่นนานให้หลัง เตี้ยหึ่งค่อยรีบรุดกลับมา รายงานว่า

“เรียนโกวเนี้ย เสาะพบคนผู้นั้นแล้ว”

“เขายังอยู่ที่ตรอกเกาเล้งหรือ?”

“ไม่ เขารับประทานอาหารที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง”

“ประเสริฐ เจ้านำทาง”

นางออกจากศาลเจ้า แต่ไม่ขี่ม้า ติดตามหลังเตี้ยหึ่งไปแต่ไกล
ผ่านถนนห้าหกสาย เตี้ยหึ่งหยุดยั้งที่หน้าร้านอาหารแห่งหนึ่ง
เพียงมองดูแวบหนึ่งก็เดินจากไป

เหยียน้มเห็นมันยกมือทำท่า ทราบว่าchimอยู่ภายใน ดังนั้น
สาวเท้าเข้าไป

นางพอเข้าใกล้ร้านอาหาร จิตใจพลันเขม็งตึงเครียดขึ้นมา
แม้แต่นางเองก็ไม่ทราบว่า เมื่อนางเผชิญหน้ากับชายหนุ่ม ซึ่ง

เป็นเพื่อนเล่นที่เติบโตขึ้นมาด้วยกัน จะมีความเคลื่อนไหวอันใด

เหียนนัมพอเหยียบย่างเข้าภายในร้าน ผู้ตีหมกภายในร้านพากันจับจ้องมองมายังหญิงสาวสะคราญโฉม ที่พกพากระบี่ผู้นี้เป็นจุดเดียว

เหียนนัมกวาดตาสุกใสมองดูสภาพภายในร้านที่วุ่นวายหนึ่ง จากนั้นเดินไปที่บันได ก้าวขึ้นบันไดไป

ผู้รับใช้คนหนึ่งพอดีลงบันไดมา พอพบเห็นนาง ก็หัดตัวกลับขึ้นไป

เหียนนัมปล้นลงมือ แสยบทองพุ่งวาบออกไป ม้วนพันลำคอผู้รับใช้นั้นไว้ ทำให้มันไม่สามารถถดถอย และไม่สามารถส่งเสียงออกมา

เหียนนัมเดินถึงข้างกายผู้รับใช้ ค่อยคลายแสออก กล่าวเสียงเย็นชา

“ท่านทางที่ตือยาได้วิ่งเฟนผ่านร้องวุ่นวาย”

พลางขึ้นบันไดถึงชั้นบน เห็นมีโต๊ะยี่สิบกว่าตัว มีผู้ตีหมกกว่าครึ่ง

เหียนนัมมองปราดเดียวก็พบว่าโต๊ะริมหน้าต่างนั่งไว้ด้วยชายหนุ่มผู้หนึ่ง กำลังทอดตาไปที่ท้องถนน

ชายหนุ่มนี้สวมชุดดำรัดกุม ทั้งเก่าทั้งขาด มอมแมมด้วยฝุ่นละออง แต่คนมีบุคลิกอันโดดเด่น กลับกลายเป็นเป้าที่สะดุดตาจากตำแหน่งที่เขาั่งอยู่ นอกจากเขาไม่ได้ใส่ใจ ไม่เช่นนั้นต้องพบเห็นเหียนนัมเดินเข้าร้านอาหารนี้

นางย่อมจذจำออกมาว่า ชายหนุ่มนี้คือเพื่อนเล่นที่เติบโตขึ้นมาด้วยกันนามซิมอู

เหียนนัมขมวดคิ้ว เดินไปยังโต๊ะของซิมอู ขณะอยู่ห่างหกเจ็ด

เหียนะ ชิมอุพลันเหลียวหน้ามา เพ่งตาคมวาวจ้องจับบใบหน้านาง
 คำใบหน้าของเขาแม้ต่างกับเมื่อวัยเด็กอยู่บ้าง แต่ว่า
 อกคายพบบนใบหน้า ตลอดจนสีหน้าอันพิเศษเฉพาะเป็นที่คุ้นเคย
 ของนางยิ่ง

เหียนี่มั่งงันจูบ ชะงักผีเท้าลง พรืบทานั้นบังเกิดความ
 หตู่จุใจมิจิตใจ จากนั้นเป็นความอ้างว้างเลื่อนลอยราวกับสูญเสีย
 สิ่งใด

ดวงตาของชิมอุทอแววมองหม่นอย่างชัดเจน บวกกับ
 เรือนผมที่ยุ่งเหยิงเล็กน้อย เสื้อผ้าที่มอมแมม สะท้อนเห็นถึงชีวิต
 ที่ระเหเร่รอนและลำบากยากไร้

ทั้งสองสบตากันนิ่งนาน ชิมอุค่อยผุดลุกขึ้น ผงกศีรษะต่อ
 นางผายมือเป็นเชิงเชื้อเชิญนางนั่งลง

เหียนี่มั่งเลเล็กน้อย จากนั้นเดินเข้าไปทูลนั่งลง ค่อยพบ
 ว่าส่วนลึกในดวงตาของเขาทอแวดคือร้อนไม่พริ้น แต่หากไม่มองดู
 ในระยะใกล้ ไม่สามารถพบเห็นลักษณะพิเศษนี้ได้

เหียนี่มั่งกล่าวว่า

“ท่านทราบที่ข้าพเจ้าตามท่านนั้น”

ชิมอุผงกศีรษะกล่าวว่า

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าใช้ผู้รับใช้นั้นไปเชิญท่าน”

“เช่นนั้นเป็นว่าข้าพเจ้าเข้าใจมันผิดไป”

“ไม่เป็นไร เรื่องเช่นนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ”

เหียนี่มั่งหน้าเคร่งเครียดลง ตาคู่งามทอประกายเย็นเยียบ
 กล่าวว่า

“แต่ข้าพเจ้าไม่ได้เข้าใจตระกูลชิมท่านผิดไป”

ชิมอุรับคำ สีหน้าแสดงออกซึ่งความหม่นหมอง เหียนี่มั่ง

ต้องใจอ่อนลง ครุ่นคิดขึ้น

‘เราจะอย่างไรต้องฆ่าเขาแน่นอน ไยต้องโหดเหี้ยมอำมหิต
ต่อเขาเกินไป?’

ซิมอุกล้ายไม่ได้สังเกตการเปลี่ยนแปลงของสีหน้านาง เพื่อน
หน้าไปยังถนนเบื้องล่าง

เหียนนัมกล่าวถามว่า

“ท่านรอผู้ใด?”

ซิมอุกล่าว่า

“ข้าพเจ้าไม่รอผู้ใด...”

เขาเหลียวหน้ามาจ้องมองดวงตานาง กล่าวอีกว่า

“โลกนี้ข้าพเจ้ายังมีผู้ใดให้รอคอย?”

เหียนนัมกล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า

“ข้าพเจ้าไม่ทราบ”

“ท่านยอมทราบ”

เหียนนัมไม่กล่าววาจา ระบายลมจากปากคำหนึ่ง สันติริษะ
เล็กน้อย

ซิมอุกล่าอีกว่า

“ข้าพเจ้าคิดไม่ถึงจะพบกับท่านในสภาพเช่นนี้”

“ข้าพเจ้าก็คิดไม่ถึง”

ความคิดคำนึงของนางกลับไปสู่วัยเด็กอีกครั้ง นึกถึงเหตุการณ์
ที่วิ่งเล่นกับซิมอุด้วยกัน

ยังจำได้ว่าซิมอุมักเขยคางของนาง เฟ่งพิศโดยละเอียด
สุดท้ายประกาศว่า วันหน้านางเติบโตใหญ่ ต้องเป็นหญิงงามที่เด่นล้ำ

นับแต่เกิดโคกนาฏกรรมขึ้น ความเคลื่อนไหวและคำ
สนทนาเมื่อวัยเด็กที่เลื่อนหายจากความทรงจำ คิดไม่ถึงวันนี้นับ

หน้าชิมอุใหม่ ภาพเหตุการณ์เหล่านั้นจะปะทุอีกครั้ง

ภาพความหลังเหล่านั้นมีแต่ความเบิกบานหรรษา ตลอดจนความเพ้อฝันต่ออนาคต เมื่อประหวัดหวนนึก บันดาลให้ผู้คนเต็มไปด้วยความสุข

ชิมอุกล่าวอีกว่า

“ท่านยังจำลัทธิ**บิวยลิวโคย** (ลัทธิ**เหมยหลิว**) ที่พวกเราไปจับปลา เล่นน้ำ หรือว่าแจวเรือได้หรือไม่?”

เหียนนัมรับคำว่าจำได้ จากนั้นถามด้วยความกังวลสนใจว่า

“ลัทธินั้นเป็นไรแล้ว?”

“ข้าพเจ้ากลับไปชมดูครั้งหนึ่ง นอกจากที่ข้างปากหุบเขาเพิ่มกระท่อมชาวนาสองหลังแล้ว ทิวทัศน์อื่นยังคงเดิม”

เหียนนัมส่งเสียงดังอ้อ สีหน้าปรากฏแววหวนรำลึก จากนั้นบังเกิดความหดหู่จุ่มจืดใจ ขอบตาเปิกชุ่มขึ้นมา

นางฝันไปถึงความเบิกบานหรรษาที่ผ่านมาถึงเพียงนั้น แต่ทุกประการที่ผ่านมาคลายสายน้ำที่เลื่อนลับ ไม่หวนกลับมาอีก

ชิมอุทอดถอนใจยาว พลันกล่าวว่า

“เหียนนัม ข้าพเจ้าเสียใจยิ่ง”

เหียนนัมทราบว่า ชิมอุนอกจากแสดงความเสียใจที่ความสุขสันต์หรรษาที่ผ่านมามีไม่สามารถคืนกลับมา ยังเสียใจต่อการกระทำของบิดาของเขา

นางก็ทราบว่าชิมอุไม่ได้เห็นว่าการแสดงความเสียใจจะเสร็จเรื่องสิ้นราว เพียงแต่ต้องการบอกต่อนางว่าเขามีความรู้สึกเช่นนี้

ผู้รับใช้คนหนึ่งเดินเข้ามา ยัมประจบกล่าวว่า

“นายท่านทั้งสองต้องการสั่งอาหารหรือไม่?”

ชิมอุค้อยปลูกปลูกอบสมาธิ สักอาหารหลายอย่าง จากนั้น
กล่าวกับเหียนนี่ว่า

“หากว่ารสปากของท่านยังไม่เปลี่ยน อาหารเหล่านี้แม่เผ็ด
ไปบ้าง แต่เชื่อว่าท่านต้องชมชอบ”

เหียนนี่กล่าวว่า

“รสปากของข้าพเจ้ายังไม่เปลี่ยน”

นางรอนจนผู้รับใช้จากไป ค่อยกล่าวอีกว่า

“ข้าพเจ้าไม่ว่าอันใดล้วนไม่เปลี่ยน น่าเสียดายสภาพแวดล้อม
เปลี่ยนไป”

ชิมอุกล่าวด้วยความกลัดกลุ้มใจว่า

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าทราบ”

เหียนนี่ก็ลอบล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมา เช็ดดวงตาคราหนึ่ง

บทที่ 6

ฤทธิ์ดาบสมุทร

ไม่นานให้หลัง ผู้รับใช้ยกอาหารมา ชิมอุเพ็งหยิบตะเกียบขึ้น
ที่ข้างโต๊ะพลันเพิ่มคนผู้หนึ่ง

เห็นคนผู้นี้มีอายุห้าสิบเศษ รูปร่างหยาบกร้าน แฉ่หน้าดูร้าย
แต่เมื่อมันกวาดตาไปยังเหยียนมี้ แววดาเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนขึ้นมา
เหยียนมี้ไม่รู้จักคนผู้นี้ ดังนั้นถามว่า

“ท่านหาผู้ใด?”

คนผู้นั้นชี้มือไปยังชิมอุ กล่าวว่

“หาเด็กน้อยนี้”

ชิมอุค่อยเงยหน้าขึ้นมองดูมันแวบหนึ่ง พบว่าไม่รู้จักคนผู้นี้
เช่นกัน

คนหน้าตาดูร้ายถลึงตาใส่ชิมอุ ร้องว่

“เจ้าลูกขึ้น”

ชิมอุกล่าวถามว่

“หมายความว่าอย่างไร?”

คนหน้าตาดูร้ายยื่นมือคว้าปากเสื้อของชิมอุ ยกράงเขาขึ้นมา ชิมอุพบว่าคนผู้นี้มีกำลังแขนกล้าแข็งยิ่ง หากไม่ลุกตามต้องถูก ยกขึ้นกลางอากาศ ดังนั้นลุกขึ้นยืนเอง

เหี้ยนั้มเผยอยิ้มเล็กน้อย ต้องการดูว่าชิมอุจะรับมืออย่างไร ที่แท้ปล่อยให้ผู้คนรังแก หรือลงมือตอบโต้

เท่าที่นางทราบ ชิมอุคล้ายสูญเสียความคิดต่อสู้อยู่ ไม่นำพา กับความเป็นความตาย แต่เป็นเพราะเผชิญกับल्लीชัย มิอาจไม่เลิกล้มความคิดต่อสู้อยู่

รอยยิ้มของนางพอปรากฏแก่สายตาคนหน้าตาดูร้าย กลับเข้าใจผิดคิดว่าความเคลื่อนไหวของตัวเอง เป็นที่นิยมชมชื่นของ หญิงสาวสะคราญโฉม ดังนั้นแยมยิ้มออกมา

คนหน้าตาดูร้ายขู่คำรามว่า

“เด็กน้อยใสหัวไปให้กับเรา หากไม่ยอมรับนับถือก็มาเสาะหาเราได้ทุกเมื่อ เราแซ่แพ้นามยัง ฉายาไอ้หัวเท่าไ้ส่วย* ผู้คนในเมืองเซ่งโตวล้วนรู้จักดี”

กล่าวจบ ผลักใสชิมอุออกจากที่นั่ง

ชิมอุพบว่าคนผู้นี้ไม่เพียงมีกำลังชกกล้าแข็ง มิหนำซ้ำในพละกำลังแฝงพลังหย่นเยียบ แสดงว่าไม่ใช่นักบู๊ธรรมดา ดังนั้นปล่อยให้มันผลักใสออกไป

เห็นชิมอุถอยกายไปสองก้าวก็หยุดยั้งลง สภาพเช่นนี้พอปรากฏแก่สายตาให้ส่วยหัวเสียแพ้ง ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน

ตามการคำนวณของมัน การผลักครั้งนี้แฝงกำลังภายใน ชิมอุสมควรชวนเซถอยไปหกเจ็ดก้าว สุดท้ายกระแทกนั่งลงกับพื้น แต่ชิมอุเพียงถอยกายไปสองก้าวก็ยืนหยัดมั่น แสดงว่าคนผู้นี้มี

* ให้ส่วยหัวเสีย...ให้ส่วยคือเทพประจำชีวิต

ฝีมือติดตัว

ที่สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่มัน มิใช่ชิมอุมีฝีมือติดตัว หากแต่ชิมอุเมื่อมีฝีมือติดตัว โฉนไม่ต่อสู้ขัดขืน ปล่อยให้มันผลักไล่ไปให้ส่วยหัวเสือกวาดตามอง เห็นหว่างเอวชิมอุสะพายดาบสั้นหน้ากว้าง จึงกล่าว

“ที่แท้เจ้าเป็นคนมีฝีมือติดตัว”

ชิมอุสันศีรษะกวาดตาไปยังเหยื่อนี้เป็นเชิงขอความช่วยเหลือ เหยื่อนี้ต้องการดูว่าเขาดกกลใจอย่างไร ดังนั้นไม่แสดงความรู้สึกใด

ให้ส่วยหัวเสือดาวว่า

“เจ้าไล่หัวไป”

ชิมอุเห็นเหยื่อนี้ไม่มีปฏิกิริยาใด ได้แต่เลิกล้มความคิด สนทนาปราศรัยกับนาง หันกายไปยังบันไดร้านอาหาร

เขาถูกหยามหยันต่อหน้าผู้คน สุดท้ายยินยอมถูกขับไล่ไปต่อให้เป็นคนที่มีขนดิดดกกลั่นกว่านี้ก็ยากที่จะกระทำได้

เหยื่อนี้เห็นเขาจากไปจริง ๆ ต้องงงงันวุ่น พบว่าความฮึกหาญที่แล่วมาของชายหนุ่มผู้นี้ไม่ทราบปลาสนาการไปที่ใด ยามท้อแท้ทอดอาลัย กลับไม่นำพาต่อเกียรติยศอัปยศอันใด

ชิมอุเดินลงบันไดไปสามสี่ชั้น พลันบังเกิดส้อมเสียงแหลมเล็กเสียงหนึ่งดัง ทำลายความเงียบสงบบนร้านอาหารว่า

“ชิมอุ”

ชิมอุยอมจดจำออกว่าเป็นส้อมเสียงของเหยื่อนี้ มิหนำซ้ำส้อมเสียงของนางแฝงแววขุ่นเคือง ดังนั้นชะงักเท้าลง

เหยื่อนี้ร้องเสียงแหลมเล็กอีกว่า

“ท่านกลับมา”

ชิมอุครุ่นคิดในใจ

‘หากท่านส่งเสียงแต่แรก เราก็ไม่ต้องจากมาแล้ว’

แต่เขาไม่ได้กล่าวจากปาก หันกายขึ้นบันไดไปอีกครา

เพ่งขึ้นถึงบันได ไล่ส่วยหัวเสือก็ก้าวยาวๆ มาขวางทาง
ของเขาไว้

ไล่ส่วยหัวเสือที่ตวาดขับไล่ชิมอุ เพราะเห็นเหยื่อนี้หลังน้ำตา
จึงเสนอหน้าออกมา คิดประจบเอาใจนาง แต่ตอนนี้ชิมอุกลับถูก
เหยื่อนี้เรียกหากลั้บมา หากมันทำการขัดขวาง เท่ากับสร้าง
ความลำบากใจแก่เหยื่อนี้แล้ว

ตามเหตุผลไล่ส่วยหัวเสือไม่ควรขัดขวาง แต่คนผู้นี้มีนิสัย
ป่าเถื่อนดื้อรั้น ไม่คำนึงถึงเหตุผลอันใด

ชิมอุกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“โกวเนี่ยนางนั้นเรียกข้าพเจ้ากลับไป”

ไล่ส่วยหัวเสือกล่าวว่า

“บิดาหุไม่หนวก ไหนเลยไม่ได้ยิน?”

“ท่านได้ยินก็ประเสริฐ ไม่ทราบไฉนยังขวางทางข้าพเจ้า?”

ไล่ส่วยหัวเสือกล่าวว่า

“บิดาพอใจทำเช่นนั้น ไม่จำเป็นต้องอธิบาย”

เอ๋ยถึงตอนนี้ พลันได้ยินเหยื่อนี้กล่าวว่า

“แพ่เฮีย อย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของเขา มีคนมาทำต่อยดี
กับท่านแล้ว”

คำพูดพอกกล่าว ไม่เพียงชิมอุงงงันวบ แม้แต่ไล่ส่วยหัวเสือ
ก็บังเกิดความตื่นเต็นสงสัย เหลียวหน้าไปกล่าวว่า

“โกวเนียทราบได้อย่างไรว่ามีคนมาทำต่อยดีกับข้าพเจ้า?”

เหยื่อนี้ยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

“ตอนแรกข้าพเจ้าพบเห็นชายฉกรรจ์สองคนเฝ้าอยู่ที่ฝั่งตรงข้าม ดูจากท่าทางพวกมัน แสดงว่าเป็นอันธพาลร้านถิ่น พวกมันเฝ้าจับตาดูร้านอาหารนี้ จวบกระทั่งเมื่อครู่ค่อยปรากฏผู้มีฝีมือสั่นชักชวนกันมา พวกมันพอมมาถึง ชายฉกรรจ์ทั้งสองก็ยกมือทำท่าต่อพวกมัน พร้อมกับชี้มือมายังชั้นบน”

“อย่างนั้นท่านทราบได้อย่างไรว่าพวกมันมาหาข้าพเจ้า?”

“ท่านฉายาให้ส่วยหัวเสือ แสดงว่ามีฝีมือเผ็ดร้อนดุร้าย อย่างนั้นต้องมีศัตรูคู่แค้นแน่นอน”

ให้ส่วยหัวเสือหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

“โกวเนี่ยกล่าวไม่ผิด แต่อาจบางที่ท่านยังไม่ทราบ เราเผยโฉมในที่นี้ เพื่อชักนำคนไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำเหล่านี้นมารังควานหาเรื่องเอง”

เพ็งขาดคำ ปรากฏผู้คนสั่นฮือขึ้นบันไดมา คนพอมสูงที่นำหน้าแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“เช่นนี้เป็นว่า แพ้เสียท่านคงสืบทราบว่าเป็นผู้ใดมาเสาะหาท่านแล้ว?”

คนผู้นี้ไม่เพียงมีลุ้มเสียวระคายหู พร้อมกันนั้นจมูกแหลมปากเบี้ยวเป็นที่ขัดตา เปรียบกับรูปเค้าอันดุร้ายของให้ส่วยหัวเสือยังน่าชิงชังรังเกียจกว่าอีก

ให้ส่วยหัวเสือกวาดตาไปยังผู้คนที่ด้านหลังมันทั้งสามแฉกหนึ่ง กล่าวด้วยถ้อยคำว่า

“เราเพียงได้ยินก็เล่า (อันดับสองแซ่ก็) ท่านเชื่อเชิญยอดคนมาหนุนหลังท่าน สำหรับท่านเชื่อเชิญผู้ใดมา เราไม่มีเวลาสืบสาว”

ที่แท้ก็เล่าให้นายแป๊ะยิกชื่อ (มุสิกทิวา) เป็นชนชาวอธรรม

บนเส้นทางเสฉวน ใ้ส่วยหัวเสือกลับเป็นชาวมิจฉาชีพที่ซมชอบ
เป็นดำกินดำ (โจรปล้นโจร) ดังนั้นก็เล่าผิดพลาดทำเสียที่ต่อใ้
ส่วยหัวเสือกหลายครั้งครา สุดท้ายจะทนทานรับได้ ค่อยเชื่อเชิญอด
ฝีมือมาคิดบัญชีกับมัน

ก็เล่ายี้กล่าววว่า

“ท่านเมื่อไม่รู้จักสหายเหล่านี้ เราจะแนะนำใ้รู้จัก...”

ใ้ส่วยหัวเสือกเปล่งเสียงหัวร่อกล่าววว่า

“อย่างมากเพียงเป็นชนชั้นเดียวกับมุสิกทิวาท่าน”

คำพูดพอกกล่าว ผู้มาทั้งสามล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป

คนทั้งสามสวมชุดรัดกุม แต่ละคนแฝงกลิ่นอายอันลึลับชั่วร้าย
แสดงว่ามีไ้ชนักบู๊ธรรมดาทั่วไป

ยามนั้นทั้งสามเดินล้ำหน้าก็เล่ายี้ ลูกคามเข้าหาใ้ส่วยหัวเสือก
จวบกระทั่งห่างกันสามสี่เชียะ ค่อยชะงักเท้าลง

จากสภาพเผชิญหน้าระหว่างพวกมันกับใ้ส่วยหัวเสือก ไม่
ว่าผู้ใดก็ทราบวว่าต้องเกิดการหักหาญผลาญชีวิตขึ้น

ใ้ส่วยหัวเสือกอาศัยสองหมัดสองดาขอสร้างชื่อใ้กับตัวเอง
นับแต่ออกท่องเที่ยว ผ่านการต่อสู้นับครั้งไม่ถ้วน แต่วันนี้พลัน
บังเกิดกลางสังหรณ์อันอัปมงคล หวนนึกถึงคำพังเพย ‘กระปุกเคลือบ
แตกที่ปากบ่อ ขุนพลต้องตายกลางสมรภูมิ’ ขึ้นมา

มันรีบสลัดความคิดเช่นนี้ไปจากหัวสมอง เพ่งตาคมวาว
ประดุจเหยี่ยว จับจ้องมองผู้คนที่เบื้องหน้าทั้งสาม

คนทั้งสามยืนเรียงรายเป็นแถวเดียว แต่ละคนห่างเพียง
ครึ่งเชียะ ขอเพียงขวางศอกพร้อมกันก็จะกระทบถูก

ก็เล่ายี้ค่อยกล่าววว่า

“แพ้อั้ง ท่านทราบหรือไม่วาท่านทั้งสามนี้เป็นใคร?”

“ให้ส่วยหัวเสียกล่าวถามว่า

“พวกมันเป็นใคร?”

ก็เล่าอีกครั้งว่า

“หากเราไม่บอก ต้องไม่มีผู้ใดรู้จักแน่นอน”

“ให้ส่วยหัวเสียมีอาจไม่ยอมรับคำพูดนี้ ทั้งนี้เพราะมันก็คาดเดาความเป็นมาของคนทั้งสามนี้ไม่ออก ดังนั้นกล่าวว่า

“พวกมันต้องมาจากมณฑลอื่น”

ก็เล่าอีกครั้งว่า

“ท่านไม่ต้องคาดเดาว่านวยแล้ว เราบอกแล้วว่าไม่มีผู้ใดจดจำออก”

พลันบังเกิดสຸ້มเสียงสดใสไพเราะเสียงหนึ่งดังว่า

“นั่นไม่แน่นัก”

คนกล่าววจากลับเป็นเหยื่อนี้

ที่แท้เหยื่อนี้บังเกิดความชิงชังรังเกียจต่อมุสิกทิวาก็เล่าและผู้คนที่มันเชื่อเชิญมาทั้งสาม ดังนั้นกลับมุ่งหวังให้ให้ส่วยหัวเสียโค่นพวกมันพ่ายแพ้ เห็นก็เล่าเยื้องท่าเชื่องโง่ อวดสดคำชื่นมิได้

ก็เล่าเยื่อเลี้ยวหน้าไปตามเสียง สายตามันคล้ายกับจะมองทะลุเสื้อผ้าบนร่างนางสำรวจเรือนร่างอันอุดมสมบูรณ์ของนางให้เต็มตา

มันกลืนน้ำลายคำหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

“หรือว่าโกวเนี่ยรู้จัก?”

เหยื่อนี้หัวร่อคึกคักกล่าวว่า

“ท่านเข้าใจว่าไม่มีผู้ใดจดจำพวกมันออก ยิ่งจดจำออกได้ไม่ยากนัก”

“หมายความว่าอย่างไร?”

เหียนนัมกล่าวว่า

“ทั้งนี้เพราะความคิดอ่านของท่าน เท่ากับป้อนข้อมูลให้กับผู้คนว่า ไม่ต้องเปลืองสมองนึกถึงค่ายสำนักใหญ่หรือชาติตระกูลที่โดดเด่น เพียงนึกถึงค่ายสำนักอันเร้นลับก็ใช้ได้แล้ว”

ก็เลยแม่ลอบตื้นตระหนกต่อความคิดอ่านของนาง แต่เปลี่ยนนอกแสร้งเป็นนำหวัร้อ กล่าวว่า

“คำพูดนี้เพียงแต่เป็นหลักการ หากท่านอาศัยหลักการนี้สามารถคาดเดาประวัติความเป็นมาของพวกมันหรือ?”

“ข้าพเจ้าแม่ทำไม่ได้ แต่ผู้อื่นอาจคาดเดาได้”

“เป็นผู้ใด?”

เหียนนัมชี้มือไปยังชิมอู กล่าวว่า

“เขาเอง”

ทุกผู้คนมองตามปลายนิ้วนาง จ้องจับที่ชิมอูเป็นจุดเดียว ชิมอูโบกมือกล่าวว่า

“อย่าได้พาดพิงถึงข้าพเจ้า”

เหียนนัมกล่าวว่า

“ตอนนั้นพาดพิงถึงท่านแล้ว ท่านคิดหลบหน้าก็ทำไม่ได้ ลองบอกมาว่าล่วงรู้ความเป็นมาของคนทั้งสามหรือไม่?”

ชิมอูลังเลเล็กน้อยจึงกล่าว

“หากพวกมันไม่ปฏิเสธอย่างตื้อด้าน ข้าพเจ้าจะลองคาดเดาดู ข้าพเจ้าแม่ไม่ล่วงรู้ชื่อแซ่คนทั้งสาม แต่คาดว่าเป็นชาวเมืองไ้วน้ำ ถือกำเนิดจากสำนักเก้าลี่ (สำนักเก้าอรุณ) แห่งบรรพตน้ำงัก ใช่หรือไม่?”

คำพูดพอกกล่าว ในคนทั้งสามปรากฏคนผู้หนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านคาดเดาเช่นนี้ ไซ้มีหลักฐานหรือไม่?”

นับแต่ขึ้นร้านอาหารมา ในคนทั้งสามเพิ่งมีคนเอ่ยปากเป็นครั้งแรก คนกล่าววาทะเรื่องเตี้ยเล็กที่สุด สุ่มเสียงแผ่งสำเนียงของชาวไต้หวันอย่างเข้มข้น

“ให้ส่วยหัวเสือสนับสนุนว่า

“ใช่แล้ว พี่ท่านเป็นชาวเมืองไต้หวันจริง ๆ”

คนเตี้ยเล็กผวกกิริยาว่า

“สุ่มเสียงของเราแผ่งสำเนียงไต้หวันจริง ๆ แต่พี่ท่านฟังดูใหม่ สำเนียงของเราครั้งนี้เป็นอย่างไร?”

“ให้ส่วยหัวเสือรับฟังจนงงจนงูบ กล่าววาทะว่า

“เป็นสำเนียงชานตุ้ง”

ที่แท้คนเตี้ยเล็กกล่าวถึงตอนท้าย กลับออกสำเนียงของชาวเมืองชานตุ้ง

คนเตี้ยเล็กกล่าวว่า

“นั่นก็ใช่แล้ว เพียงฟังจากสำเนียง ไม่อาจยึดถือได้ ขอเพียงเป็นผู้เชี่ยวชาญ ไหนเลยตัดสินสำเนียงไม่ได้?”

คราครั้งนั้นคนกล่าวเป็นสำเนียงเสฉวน ผู้คนบนร้านอาหารส่วนใหญ่เป็นคนพื้นเมืองเสฉวน ล้วนจำแนกออกได้

ชิมอุกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติดุจเดิมว่า

“ให้ข้าพเจ้าแสดงหลักฐาน มิใช่ทำไม่ได้”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

“ตามคำรำลือ วิชาฝีมือสำนักเกาอูรณ สืบทอดจากชี้อวซึ่งเป็นบรรพชนสมัยเบ็กฟ้าสร้างพิภพ และเป็นหัวหน้าเผ่าเกาลี่ ภายหลังถูกอนุชนรุ่นหลังขูดพบบจากสุสานโบราณ เนื่องด้วยพบว่าสุสานโบราณเหมาะกับการฝึกวิทยายุทธ์ จึงอาศัยเป็นหลักแหล่ง กล่าวได้ว่ามีประวัติศาสตร์มาสองร้อยปีแล้ว”

ให้ส่วยหัวเสียเฟิงไต้ยีนตำนานเร้นลับเช่นนี้เป็นครั้งแรกต้อง
รับฟังอย่างจดจ่อ

ซิมอุกล่าวสืบท่อ

“วิชาฝีมือของสำนักนี้ จัดเจนในการฝึกกำลังจูโจม อย่าง
มากเก้าคน อย่างน้อยสองคน คล้ายหลอมเป็นร่างเดียว รุกถอย
ได้ตามใจปรารถนา”

เหียนมัสสนับสนุนว่า

“ใช่แล้ว ท่านดูตำแหน่งที่พวกมันทั้งสามยืนอยู่ เป็นลักษณะ
ของการผนึกรวมกำลังจริง ๆ”

ก็เล่ายี้กล่าวว่

“หากดูจากตำแหน่งที่พวกเขายืนหยัดอยู่ ก็ระบุว่าเป็นการ
ผนึกรวมกำลัง ข้อสรุปนี้ยังไม่เป็นที่ยอมรับนับถือของผู้คน”

ซิมอุกล่าวอีกว่

“หากว่าในแขนเสื้อข้างซ้ายของพวกมัน ล้วนซุกซ่อน
เกาทัณฑ์สั้นที่ดีจากเหล็กกล้า จารึกอักษรคำ ‘เก้าอี้’ คงไม่แปลก
ปลอมกระมัง?”

ก็เล่ายี้งงงันว่ เหลียวหน้าไปยังคนทั้งสามเป็นเชิงถามไถ่

ทุกผู้คนเห็นเช่นนั้นค่อยทราบว่ แม้แต่ก็เล่ายี้ก็ไม่ล่วงรู้ว่
ในแขนเสื้อของคนทั้งสาม ไซ้ซุกซ่อนเกาทัณฑ์สั้นที่ดีจากเหล็ก
กล้าหรือไม่

คนเตี้ยเล็กกล่าวว่

“ท่านมีสายตาแหลมคม ขอถามนามอันสูงส่ง”

ซิมอุไม่ทันตอบคำ เหียนมัสชิงกล่าวว่

“เขาแซ่ซิมนามอุ หากพวกท่านไม่ยอมรับนับถือ สามารถ
เสาะหาเขา”

คนของสำนักเก๋อรุ่นผู้หนึ่ง กล่าวว่า

“ประเสริฐมาก ชิมเฮียโปรดสอนสั่ง”

ชิมอุริบกล่าวว่า

“ผู้น้องแม่วังรู้ตำนานเร้นลับในยุทธจักรโดยบังเอิญ แต่
แนวทางวิทยายุทธ์ต่ำต้อยยิ่ง”

คนของสำนักเก๋อรุ่นทั้งสามสำรวจมองชิมอุริ สุดท้าย
สายตาส่งจับที่ดาบสั้นหน้ากว้างที่หว่านเอวของเขา

ดาบสั้นนี้มีลักษณะโบราณ แสดงว่าเจ้าของดาบต้องมีความ
เป็นมาไม่ต่ำทราม ดังนั้นสีหน้าคนทั้งสามปรากฏแว่ไม่เชื่อถือนั่น
เหียนมิกกล่าวอีกว่า

“กับประวัติความเป็นมา แนวทางวิทยายุทธ์ของเขา ข้าพเจ้า
ล้วนทราบทั้งสิ้น มิหนำซ้ำสามารถบอกต่อพวกท่าน...”

เอ่ยถึงตอนนี้ จงใจกลิ้งลิ้นคำพูดไว้

ก็เล่าอีกกล่าวว่า

“ไกวเนี้ยเมื่อทราบ โปรดประทานบอก”

เหียนมิกกล่าวว่า

“ให้ข้าพเจ้าบอกก็ได้ แต่ทั้งหมดยังไม่ล่วงรู้ชื่อแซ่ของคนใน
สำนักเก๋อรุ่นทั้งสาม”

คนของสำนักเก๋อรุ่นกล่าวว่า

“เราจัดอยู่อันดับหกแซ่เล่านามคี่ นี่เป็นฉิกตี้ (น้องเจ็ด) ฉั่งฟี่
นั่นเป็นเปียตี้ (น้องแปด) ซวงไต้ฮั้ง”

เหียนมิกส่งเสียงดังฮือ กล่าวว่า

“เช่นนี้เป็นว่า ท่านเป็นหัวหน้ากลุ่มของพวกท่านแล้ว”

เล่าคิกกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ไกวเนี้ยโปรดบ่งบอกความเป็นมาของชิมเฮีย”

เหียนนี่มกล่าวว่า

“ชิมอุเป็นศิษย์ของจีบักได้อ้อ (มหาสมณะไม้ม่วง)”

คนของสำนักเกาอรุณทั้งสองล้วนขมวดคิ้วครุ่นคิด แสดงว่าไม่คุ้นกับฉายานามจีบักได้อ้อ

เหียนนี่มกล่าวว่า

“พวกท่านไม่ได้ยินฉายานามบรรพชิตรูปนี้กระมัง อย่างนั้นข้าพเจ้าเอ่ยถึงผู้คนอีกคนหนึ่ง นั่นคือ ฉิกไต้ตุ่เล้ง (ผู้พิฆาตมังกร) ชิมบักเล้ง...”

คนของสำนักเกาอรุณ ตลอดจนก็เล่าและให้ส่วยหัวเสีย ล้วนมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย มองไปยังชิมอุ

พวกมันพอได้ยินชื่อฉายาผู้พิฆาตมังกรชิมบักเล้ง ก็คาดคิดว่าต้องมีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับชิมอุ

เหียนนี่มกล่าวว่า

“ใช่แล้ว เขาเป็นบุตรชายชิมบักเล้ง”

เล่าคิกกล่าวอย่างเข้มซ้ำว่า

“พวกเราได้ยินชื่อชิมไต้เอียบ (วีรบุรุษแซ่ชิม) มานาน แต่ระหว่างนี้คล้ายไม่ได้ยินข่าวคราวของมัน...”

เหียนนี่มเบะปากกล่าวว่า

“เฒ่าโสโครกนั้นตายแล้ว”

ชิมอุได้ยินนางเรียกหาบิดาโดยปราศจากความเคารพ กลับไม่มีโทสะ ไม่ได้คัดค้านอันใด

ฉิ่งฟักกล่าวว่า

“เหี้ยไก่อเนี้ยคล้ายล่วงรู้เรื่องราวของตระกูลชิมไม่น้อย”

“แน่นอน ข้าพเจ้าเป็นศัตรูคู่ริกับเขา ย่อมล่วงรู้เรื่องราวไม่น้อย”

จึงพึมพำอีกว่า

“อย่างนั้นวิชาฝีมือประจำตระกูลของซิมเฮีย คงน่าตระหนก
มากแล้ว”

“เขามีฝีมืออยู่ท่าสองท่า แต่เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ช่วงเวลาที่
เขาฝึกวิทยายุทธ์กับซิมบักเล้งจำกัดยิ่ง วิทยายุทธ์ของเขาเป็น
จี้บักได้ชื่อถ่ายทอดให้”

“จี้บักได้ชื่อเป็นยอดคนสำนักใด?”

เหียนนัมกล่าวว่า

“คล้ายเป็นสำนักเสียวลิ้ม แต่ท่านไม่ได้จำวัดอยู่ที่เสียวลิ้ม”

ซิมอุพลันสันติริชะกล่าวว่า

“เหียนโกวเนี้ยกล่าวผิดแล้ว ข้าพเจ้าเคยติดสอยห้อยตามซิม
บักได้ชื่อ แต่ไม่มีคุณสมบัติเป็นศิษย์ของท่านผู้เฒ่า”

เหียนนัมแค้นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

“มิน่าเล่า ท่านแม่ตายไม่กล้าต่อสู้กับผู้คน ที่แท้มีฝีมือจำกัด
ยิ่ง...”

นางกวาดตาไปยังคนของสำนักเก้อรุธน กล่าวอีกว่า

“พวกท่านยังไม่ลงมือ คิดรออันใด?”

เล่าคิตกลงใจในบัดดล กล่าวว่า

“ซิมเฮียเมื่อเป็นทนายทของซิมบักเล้งซิมได้เฮียบ เพียงสืบ
ทอดวิทยายุทธ์ประจำตระกูล ก็มีความสำเร็จอย่างสูง พวกเราคิด
ขอรับการสั่งสอน”

มันโบกมือวูบ น้องแปดซวงได้อึ้งก็สืบท้าออกไป ตระเตรียม
ลงมือเป็นบุคคลแรก

ซิมอุกลับกล่าวว่า

“ไม่ต้องทดสอบแล้ว”

ซวงได้อึ้งกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“พวกเราทดสอบวิทยายุทธ์ พอจี้ถึงก็หยุดมือ”

ซิมอุกล่าวว่า

“แต่วิทยายุทธ์ของสำนักท่าน ไม่มีกระบวนการทำใดที่จี้ถึงก็หยุดมือ”

ฉิ่งพีแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“ฟังจากปากคำซิมเฮีย คล้ายคั่นกับวิทยายุทธ์สำนักเรายังอย่างนั้นยังมีอาจไม่ขอรับการสอนสั่งแล้ว”

ซวงได้อึ้งสับเท้าเข้าหา ท่วงท่าแม้ไม่เรวนัก แต่มองปราดเดียวก็ทราบว่ มันทกลงใจลงมือแน่นอน

มันคุกคามถึงเบื้องหน้าซิมอุสีห่าเหียะ ซิมอุกวาดตาไปยังเหียนนัมแวนหนึ่ง จากนั้นหลับตาลง

ไม่ว่าผู้ใดพอเห็นท่าทีของเขา ก็ทราบว่าเขาตกลงใจเลิกเล่นการต่อสู้ขัดขืน ปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามเชือดเฉือนตามอำเภอใจ หาใช่ถือดีในฝีมือ จงใจไม่แยแสสนใจฝ่ายตรงข้าม

เหียนนัมพอเห็นอีกฝ่ายหนึ่งกวาดมองมา ก็เข้าใจจิตเจตนาของเขา เพื่อไถ่ถอนความผิด ซิมอุกลับยินยอมตายที่เบื้องหน้านาง

นางถึงกับใจอ่อนลง แทบส่งเสียงทักทวนซวงได้อึ้ง แต่ในที่สุดไม่ได้ทำเช่นนั้น

ทั้งนี้เพราะนางทราบว่า ตัวเองต้องฆ่าเขาแน่นอน อย่างนั้นมีสู้ปล่อยให้เขาตายในเงื้อมมือผู้อื่น จะได้ปิดคดีความแค้นรายนี้

ซวงได้อึ้งยกมือขวาขึ้น ทำท่าฟาดใส่ มาตราว่าไม่ได้ฟาดลง แต่ตอนนั้นซึ่งเป็นฝ่ายมีเปรียบ นอกจากซิมอุมียอดเยี่ยมวิชาอันเลิศล้ำ ไม่เช่นนั้นนั้นต่อให้คิดปิดป้องดีได้ก็ไม่ทันการณ

ซวงได้อึ้งดวงตาทอแววหยาบเหี้ยม กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ที่แท้เป็นคนขลาด กระทั่งสุนัขหนังกลับตัวหนึ่งยังสู้ไม่ได้”
มันด่าอย่างเจ็บแสบยิ่ง แสดงว่าในใจบังเกิดความดูแคลน
ต่อชายหนุ่มผู้นี้

ซิมอุพลันลืมนตาขึ้น ดวงตาสาดประกายคมวาวดังอาวุธ มี
สภาพน่าตระหนกยิ่ง

ซวงได้อึ้งใจสั่นสะท้าน ปากยังกล่าวว่า

“ต่อให้เจ้าแสดงท่าทีดูร้ายกว่านี้ ก็ไม่อาจลบชื่อคนขลาดไปได้”

ซิมอุกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ใช่คนขลาด ข้าพเจ้าเพียงคิดยืมมือท่านแสวง
หาการปลดปล่อย”

ซวงได้อึ้งเห็นว่าคำพูดนี้กล่าวอย่างเลื่อนลอยและไร้หลักฐาน
ดังนั้นถอยกายไปสองก้าว ก็หลุดพ้นจากการคุกคาม กล่าวว่า

“บิดาจะให้โอกาสเจ้าสักครั้ง เจ้าพิสูจน์ให้ทั้งหมดขมดู”

ซิมอุกล่าวอย่างเข้มขำว่า

“กล่าวจากใจจริง ข้าพเจ้าสมควรขอบคุณท่านที่ให้โอกาส
แก่ข้าพเจ้า”

เขากวาดตามองรอบข้าง จากนั้นยื่นมือต่อกีเล่ายี กล่าวว่า

“ขอหยิบยืมดาบของท่าน ได้หรือไม่?”

กีเล่ายีไม่ยอมหยิบยืมให้ กล่าวว่า

“นี่เป็นวาจาใด?”

ซวงได้อึ้งกลับกล่าวว่า

“ไม่เป็นไร หยิบยืมให้แก่มัน”

กีเล่ายีไม่กล้าล่วงเกินผู้ที่มันเชื่อเชิญมา ปลดดาบยาวจาก
หว่างเอว กล่าวว่า

“ผู้แซ่ซิม รับไว้”

ขาดคำ ชัดดาบยาวแก่ชิมอุ สร้างความแตกตื่นแก่ผู้มาดื่ม
กินหลายคน จนส่งเสียงอุทานออกมา

ควรทราบว่าดาบยาวดีจากเหล็กกล้า มีน้ำหนักยิ่ง ต่อให้
สอดอยู่ในฝัก เพียงน้ำหนักของดาบ ก็สามารถทุ้มทำร้ายคน อย่า
ว่าแต่ตอนนั้นดาบชักจากฝัก ชัดออกอย่างเร่งร้อน ผู้ที่รับดาบหาก
ไม่ระวัง ต้องรับบาดเจ็บแน่นอน

เห็นชิมอุยื่นมือออก ก็ซ่อนด้ามดาบไว้ รับดาบไปโดยง่ายดาย
เขาถือดาบกับมือ ย่อร่างลงเล็กน้อย ตั้งท่าสภาวะขึ้น ปรากฏ
รังสีดาบอันเย็นเยียบแผ่คลุมออกมาในบัดดล

ชวงได้อั้งที่ด้านตรงข้ามพอเผชิญกับรังสีดาบนี้ กลับไม่อาจ
ทนทานได้ ต้องถอยกายติดต่อกันสี่ก้าว

ชิมอุเลิกคิ้วสูงขึ้น แหงนหน้าหัวร่อดังยาวนาน กล่าวว่
“ชวงได้อั้ง ขอบเขตของกระบวนท่านี้ เก่งว่าท่านคาดฝัน
ไม่ถึงมาก่อน”

คนบนร้านอาหารไม่ว่ารู้จักวิทยายุทธ์หรือไม่ ล้วนแตกตื่น
ตะลึงลานกับที่

ที่แท่รังสีดาบของชิมอุนี้ไม่เพียงคลุมชวงได้อั้งที่ด้านตรง
ข้ามล่าถอย แม้แต่ผู้คนในบริเวณก็รู้สึกถึงพลังสภาวะอันเยือกเย็นนี้

โดยเฉพาะชนชั้นยอดฝีมือทราบว่ารังสีดาบนี้เท่ากับรวมใจ
เข้ากับตัวดาบ เปล่งเป็นอาณาภาพแกร่งกร้าวสุดเปรียบปาน

ซึ่งก็หมายความว่า ผู้ที่สามารถแผ่รังสีดาบอันกล้าแข็ง ต้อง
จัดอยู่ในห้าเนียบยอดฝีมือ มือดีทั่วไปยากจะทัดเทียมได้

เมื่อชวงได้อั้งสุดลมหายใจสุดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาว
เหน็บ ชิมอุพลันขยับแขน บังคับดาบยาวแว่ววับสนั่นพลั้วไม่หยุดยั้ง
บังเกิดเสียงอิงอลดังขึ้น

จากนั้นเป็นเสียงครึ่ง ดาบยาวคมกล้าเล่มนั้นกลับหักสะบั้น
เป็นสองท่อน

ฝีมือของซิมอุครั้งนี้ ดาบยาวคมกล้าเล่มนั้นกลับหักสะบั้น
เป็นสองท่อน

ฝีมือของซิมอุครั้งนี้ อาศัยกำลังภายในอันกล้าแข็งกระแทก
ดาบยาวหักสะบั้นไป

ทุกผู้คนชมดูจนปากอ้าตาค้าง ผู้ที่มีความเคลื่อนไหวก่อนคือ
ซวงได้อึ้ง

มันไม่ได้โถมจุโจม หากแต่ถอยกายไปอีกสองก้าว นี่เป็น
ความเคลื่อนไหวตามสัญชาตญาณ เห็นว่ายิ่งห่างไกลจากศัตรู ยิ่ง
รู้สึกปลอดภัย

ทั้งสองแม้ไม่ได้ประมือกัน แต่ผู้ใดเข้มแข็งผู้ใดอ่อนด้อย นับ
ว่าพิสูจน์ชัดแจ้ง

ซิมอุโยนดาบหักครึ่งท่อนในมือทิ้ง เหลียวมองเหียนนัมแวนหนึ่ง
สาวเท้าไปที่บันไดร้านอาหาร

เขาลงบันไดไปครู่ใหญ่ ผู้คนอื่นค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน
ก็เล่าอีกกล่าวว่า

“เด็กน้อยนั้นไปแล้ว ตอนนีถึงรอบของแพ้งท่าน”

ให้ส่วยหัวเสื่อยึดอกขึ้น กล่าวว่า

“มิผิด ถึงรอบเราแล้ว”

ซวงได้อึ้งได้รับโทสะอัดอก คิตระกูลไสยอดฝีมือฝ่าย
ธรรมผู้นี้ ดังนั้นสะอีกเข้ามา ยกมือขวาทำท่าฟันใส่

ให้ส่วยหัวเสียวางดาบเตรียมรับมือ แต่รู้สึกว่ส้นมือฝ่าย
ตรงข้ามแข็งแกร่งดุจดาบขวาน กระบวนท่าลึกลับยากหยั่งคาดได้
แต่เคลื่อนไหวไปด้านหลัง

มิกาดยามันนั้นบังเกิดเสียงขึ้นบันไดดังขึ้น ชิมอุไปแล้วย้อนกลับมา

เขาพอบปรากฏกาย เล้าคี่แห่งสำนักเกาอรุณก็ส่งสัญญาณให้ชวงได้อั่งล่าถอย รวมตัวกับจิ้งพี ตั้งท่าผนึกรวมกำลังกัน

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ ชิมอุโน้ไปแล้วย้อนกลับมา รวมทั้งเหยียนมี้ด้วย ดังนั้นถอดถามมิได้

“ชิมอุ ท่านกลับมาทำอะไร?”

ชิมอุดวงตาทอแววมองหม่น กล่าวว่

“ข้าพเจ้าเพิ่งออกจากบ้าน มองแต่ไกลพบเห็นลิ้เซีย ได้แต่ล่าถอยกลับมา”

เหยียนมี้กล่าวว่า

“ที่แท้เป็นเช่นนี้ เขาพบเห็นท่านหรือไม่?”

“ข้าพเจ้าไม่ทราบ”

ก็เล่ายี่ฟังจากปากคำชิมอุ คล้ายกลัวเกรงบุคคลชื่อลิ้เซียยิ่งพลันบังเกิดความคิดชั่วร้ายขึ้น วิ่งลงบันไดไป

เหยียนมี้มองดูชิมอุ กล่าวว่

“เจ้าผู้นั้นไปชักนำลิ้เซียมาแล้ว”

ชิมอุกล่าวว่า

“คาดว่คงใช่”

เหยียนมี้กล่าวว่า

“ซึ่งความจริง ด้วยพลังฝีมือของท่าน หากว่าลงมือ ลิ้เซียไม่แน่วว่จะเอาเปรียบได้”

ชิมอุสันติริษะกล่าวว่า

“ไม่ มันมีฝีมือสูงเยี่ยมยิ่ง”

พลันแว่วเสียงขึ้นบันได ผู้ที่ขึ้นมาก่อนคือก็เล่าตัว จากนั้น

ปรากฏนักศึกษาหน้าตาหล่อเหลารูปร่างเตี้ยเล็กผู้หนึ่ง เดินสาย
อาดๆ ขึ้นมา

เหียนนัมชมดูจนงงงันวูบ ทั้งนี้เพราะนางพบว่านักศึกษาหล่อ
เหลาผู้นี้มีลีลาแต่นางพอพบเห็นสีหน้าชิมอู พลันเข้าใจในบัดดล
ร้องทักว่า

“ผู้มาใช่เป็นไอ้วเง็กจินหรือไม่?”

นักศึกษาหล่อเหลาพอพบเห็นชิมอู ก็เผยอยิ้มออกมา ขณะ
จะส่งเสียงทักทาย พลันได้ยินเหียนนัมเรียกหา ต้องงงงันวูบ เหลียว
หน้าไปยังนาง

เหียนนัมกล่าวอีกว่า

“ข้าพเจ้าคือเหียนนัม และเป็นสหายเก่าคู่แค้นใหม่ของชิมอู”

นักศึกษาหล่อเหลาส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

“เช่นนี้เป็นว่า ผู้ที่ชิมอูหลบลิ้นหน้า คือโกวเหนี่ยสะครามู
โฉมท่านแล้ว”

เหียนนัมตอบว่า

“ที่ว่าสะครามูโฉมไม่กล้ารับ แต่หลบลิ้นหน้าข้าพเจ้าเป็น
ความจริง”

นักศึกษาหล่อเหลานี้คือไอ้วเง็กจิน ซึ่งอยู่ในคราบสตรีปลอม
เป็นบุรุษ ก็เล่าถึงกลับเข้าใจผิดคิดว่าเป็นลีเซีย ชักนางขึ้นมา

ไอ้วเง็กจินกวาดตาไปยังไท่ส่วยหัวเสือ และคนของสำนัก
เก้าอรุณทั้งสามแฉกหนึ่ง กล่าวว่า

“ที่นี้นับว่าซ่อนมังกรชุมนุมนพยัคฆ์ กลับมียอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม
ไม่น้อย เพียงไม่ทราบเกิดเรื่องใด?”

เอ่ยถึงตอนนี้เหลือบเห็นดาบหักบนพื้น ดังนั้นก็มกายเก็บ
ขึ้นมาชมดูแฉกหนึ่ง กล่าวว่า

“ดาบเล่มนี้ถูกพลังกัมกัซซิงลัก (วชิระทรงพลัง) ของสำนักเสียวลิ้มกระแทกหักไป”

ทุกผู้คนพอฟัง ค่อยทราบว่าวิชาฝีมือที่ชิมอุใช้กระแทกดาบยาวเมื่อครู เป็นยอดวิชาสำนักเสียวลิ้ม ดังนั้นเหลียวหน้าไปยังชิมอุเป็นจุดเดียว

ไอ้เว้กจินก็เพ่งตาจ้องจับนใบหน้าชิมอุ กล่าวว่า

“ที่แท้ท่านกำเนิดจากสำนักเสียวลิ้ม แต่ตอนที่ท่านประมือกับลิ้เซีย หาได้ไชยยอดวิชาสำนักเสียวลิ้มไม่”

ชิมอุสันศีรษะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ใช่คนของสำนักเสียวลิ้ม”

เหียนมิกกล่าวเสริมขึ้น

“ชิมอุความจริงเป็นบุตรของชิมบักเล้ง”

ไอ้เว้กจินส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

“ที่แท้วิชาฝีมือที่เขาใช้ต่อต้านกับลิ้เซียในวันนั้น เป็นแนววิชาตระกูลชิม”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

“วิชาวชิระทรงพลังของท่านนี้กล้าแข็งยิ่ง สามารถต่อสู้ชิงดีกับลิ้เซียแล้ว”

ไม่ทันขาดคำ พลันบังเกิดเสียงหวัร่อสะท้านแก้วหูดังมา

เสียงหวัร่อครั้งนี้ พอกระทบโสตผู้คนบนร้านอาหาร ทุกผู้คนล้วนรู้สึกแก้วหูปวดแปลบ เห็นเงาร่างสายหนึ่งปรากฏขึ้นบนบันได

ผู้มาสวมชุดขาว กลางหลังสะพายดาบยาว คนอยู่ในชุดนักศึกา แต่ชนคิ้วดกหนา สองตาเปี่ยมประกายฆ่าฟัน มองปราดเดียวก็ทราบว่ไม่ใช่นักศึกษาจริงๆ

ชายุทธจักรที่ก่อเรื่องในที่นี้ พอพบเห็นคนชุดขาว ก็คาดเดาออกว่าผู้มาต้องเป็นลี้เซี้ยแล้ว

ลี้เซี้ยกวาดตาคมวาวดุจสายฟ้า ส่องมองผู้คนบนร้านอาหารเที่ยวหนึ่ง สุดท้ายหยุดนั่งบนโบน้าชิมอู

กับการปรากฏกายของลี้เซี้ย ชิมอูเพียงขมวดคิ้ว ไม่มีการแสดงออกอื่นอีก

ลี้เซี้ยแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“ประเสริฐ ทั้งหมดล้วนพบกันในที่นี้”

โ้วเจ็กจินถามว่า

“ลี้เซี้ยมาจากที่ใด?”

ลี้เซี้ยไม่แยแสสนใจนาง ยังคงมองดูชิมอู กล่าวว่า

“ดูไม่ออกว่าท่านฝึกปรี้อยอดวิชาสำนักเสียวลิ้ม นับเป็นคู่มือที่เราเฝ้าแสวงหา”

ชิมอูสันตிரะกกล่าวว่า

“อย่าได้เสาะหาข้าพเจ้า ท่านทางที่ดีเสาะหาผู้อื่น”

ลี้เซี้ยยังไม่เลิกกรา กล่าวว่า

“เมื่อครูโ้วเจ็กจินบอกว่า ท่านสามารถเอาชนะดาบในมือเราไปไม่ทดลองดู?”

ฉิ่งพีที่ด้านข้างกล่าวประจบว่า

“มันคงกลัวเกรงลี้เซี้ยท่าน”

ลี้เซี้ยตวาดคำ “หยุดปาก” กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“พวกท่านทั้งสามระวัง ดาบของเราพอหลุดจากฝัก ต้องเห็นเลือดแน่นอน”

เล่าคิพบว่าผิดท่า ไม่มีเวลาโต้แย้ง รีบส่งสัญญาณ คนทั้งสามพากันขยับเคลื่อนกาย ก่อนเป็นสภาพฉนิกรรวมกำลังอีกครั้ง

พริบตานันผู้คนบนร้านอาหารล้วนบังเกิดความคิดประการ
หนึ่งขึ้น

ก่อนที่ลี้เซียจะปรากฏกาย คนของสำนักเกาؤونทั้งสาม
พกวากลืนอายอันเร็นลับ คุณคามผู้คนในบริเวณ แต่ลี้เซียพอ
ปรากฏกาย ก็สะกดความเหิมเกริมของพวกมันไป ยามนี้กลับ
กลายเป็นลี้เซียลึกล้ำสุดหยั่งคาดแล้ว

ได้ยินลี้เซียกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“พวกท่านเตรียมพร้อมแล้วหรือไม่?”

น้ำเสียงแสดงว่าไม่เห็นคนของสำนักเกาؤونทั้งสามอยู่ใน
สายตา

เล่าคิและพวกทั้งสามแม้ทราบจากปากคำเหี้ยนั้มและพวก
ล่วงรู้ความร้ายกาจของลี้เซีย แต่จะอย่างไรเพียงเป็นคำเล่าลือ ก่อน
ที่จะพิสูจน์ยืนยัน ยังไม่อาจยึดถือ อย่าว่าแต่พวกมันเป็นคนผยอง
ลำพอง ไหนเลยทนทานรับได้ ชวงไต้ฮังต้องกล่าวเสียงเกรี้ยว
กราดว่า

“ท่านทดลองดูเถอะ”

เล่าคิกกล่าวเสริมขึ้น

“ลี้เซียประกาศว่าพอชักดาบต้องทำร้ายคน คำพูดนี้ยากที่
จะเชื่อถือได้”

ลี้เซียแค้นหัวร่อ โนมั่วไปเบื้องหน้าเล็กน้อย หันหาเล่าคิ
และพวกทั้งสาม

ยามนี้เขาแม้ยังไม่ชักดาบจากฝัก แต่พลังสภาวะอันเยือก
เยียบก็กดคุกคามใส่ฝ่ายตรงข้าม ทำให้เล่าคิและพวกรู้สึกถึงพลัง
กดดัน มิอาจไม่ผลัดดันค่ายกล สลายพลังสภาวะของฝ่ายตรงข้าม
ค่ายกลพอเคลื่อนไหว ก็ไม่หยุดยั้งชะงัก พลิกสถานภาพ

เป็นฝ่ายรุกแล้ว

พลันได้ยินเสียงเครื่อง ลีเซี่ยชักดาบจากฝัก ตัวดาบเปล่งประกายเจิดจ้าจับตาอยู่แล้ว เขายังกริดวาตอย่างเรงร้อน คล้ายนักเขียนพู่กันขีดเขียนอักษรหวัด วาดเป็นภาพประหลาดภาพหนึ่ง

ภาพนี้เต็มไปด้วยความลึกลับ เมื่อปรากฏแก่สายตาผู้คน เพียงเห็นประกายแปลบปลาบดุจสายฟ้า สังเกตความพิสดารอันใดไม่ออก

แต่ผู้คนที่เผชิญหน้ากับเขาทั้งสาม รู้สึกถึงพลังดาบที่หนักหน่วงดุจขุนเขา ที่น่ากลัวคือพวกมันคำนวณไม่ออกว่าดาบของลีเซี่ยจะโจมตีออกจากทิศทางใด แต่ก็รู้ว่าสภาวะดาบของเขาสามารถฟาดฟันออกทุกเมื่อ

เพลงดาบที่ทั้งสุดหยั่งคาด ทั้งอาจล้ากรายได้ทุกเมื่อนี้ กอปรเป็นพลังกดดันที่น่ากลัวชนิดหนึ่ง ทำให้ผู้คนคล้ายเผชิญหน้ากับเทพแห่งความตาย ทั้งเลอะเลือนเลื่อนลอย ทั้งประหวั่นพรันพรึง

เห็นภาพประกายดาบอันซับซ้อนพลันหายวับ ลีเซี่ยถอยกายไปสองก้าว สอดดาบคืนฝักอย่างแช่มช้า

ทุกผู้คนมองดูความเคลื่อนไหวของลีเซี่ยก่อน ค่อยเหลียวหน้าไปยังคนของสำนักเกาอรุณทั้งสาม

เห็นดาบกระบี่ในมือคนทั้งสามล้วนตกห้อยลง บนร่างล้วนปรากฏคราบโลหิตขึ้น บ้างเป็นทรวงอก บ้างเป็นหัวไหล่ มาตราแม่นยำไม่เสียชีวิต แต่ได้รับบาดเจ็บทั้งสามคน

สีหน้าของทั้งสามปรากฏแวววาดตื่นพรันพรึงสุดระงับ ขบคิดไม่เข้าใจว่าคนผู้นี้มาจากที่ใด มีความสามารถลึกล้ำเพียงไหน

ที่น่าสะพรึงกลัวคือ คนผู้นี้เปล่งประกายอำมหิต เกรงว่าวันนี้พวกมันไม่อาจมีชีวิตรอดได้

ที่แท้ลีเซี่ยแม้สอดดาบคืนฝัก แต่สายตาอันเกรี้ยวกราดยัง

จับจ้องมองคนทั้งสามโดยไม่กะพริบ

เหียนนัมส่งเสียงสดใสไพเราะ ทำลายความเงียบสงัดบน
เหลาสຸຣາขึ้นก่อนนาง ประมอญกล่าวว่า

“ฝีมืออันยอดเยี่ยม ลีเฮียมีเพลงดาบเลิศพจพแดน เชื่อว่า
ไร้ผู้ต่อต้านแล้ว”

คำชมนี้แฝงความนิยมเลื่อมใสในตัววีรบุรุษอย่างเปี่ยมล้น
หัวใจของซิมอุเต็นระริกเล็กน้อย ดวงตาทอแวปวตริ้ว
วูปหนึ่ง

โอ้วเจ็กจินพอเห็นเช่นนั้น บังเกิดความตื่นเต้นสงสัยยิ่ง
ครุ่นคิดขึ้น

‘หรือว่าเขาหลงรักนางอยู่ก่อน?’

นางเป็นหญิงสาวเยาว์วัย กับปัญหาระหว่างบุรุษสตรี ย่อม
นึกถึงด้าน “ความรัก”

ซึ่งความจริง นางไม่ได้คาดเดาเปะปะ ทั้งนี้เพราะเมื่อหญิง
สาวสะคราญโฉมนางหนึ่ง แสดงความนิยมเลื่อมใสต่อบุรุษผู้หนึ่ง
บุรุษอีกผู้หนึ่งกลับแสดงความปวตริ้วออกมา นอกจากสืบเนื่อง
จากพิชรักแล้ว ยังมีสาเหตุอันใด?

พลังสภาวะของลีเฮียสลายคลายไปกว่าครึ่ง เหลียวหน้าไป
ยังเหียนนัม กล่าวว่า

“ขอบคุณที่ชมเชย เราไม่กล้ารับ”

ปากกล่าวถ่อมตน แต่น้ำเสียงและท่าทีกลับรับโดยปราศจาก
ความละอาย

คนของสำนักเกาอรุณทั้งสามล้วนรับบาดเจ็บ โลหิตย่อม
เสื่อผืนหมอนใบไปแถบหนึ่ง เล้าศึกกล่าวขึ้นก่อนว่า

“ลีเฮียสูงส่งจริง ๆ พวกเราฝีมืออ่อนด้อย ยอมรับการพ่ายแพ้

ตราใบไคที่เขาเขี้ยวคงอยู่ สายน้ำยังหลังไหล คงได้พบกันใหม่”

ก็เล่าเรื่องที่ด้านข้างรับฟังจนหืดหิดระระ สูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ คิดหลบหน้าไป

เมื่อเล่าดีและพวกทั้งสามเดินไปที่บันได ลีเซียพลันทวาดว่า
“หยุดให้กับเรา”

เล่าดีและพวกทั้งสามหยุดยั้งลง พวกมันแม้คิดต่อสู้ขัดขืนก็
ทำไม่ได้ ได้แต่รอคำสั่งแต่โดยดี

เล่าดีเหลียวหน้าไป ไม่ทันเอ่ยปาก ลีเซียชิงกล่าวว่า
“เราเรียกก็เล่าดี”

ก็เล่าดีใจหายวาบ หืดหิดระพับคอ ท่าทางระย่นย่อ คล้าย
มุสิกตัวหนึ่งจริงๆ

ไต้ยินลีเซียกล่าวว่า

“ก็เล่าดี เจ้าไม่ใช่ตัวตน”

ก็เล่าดีน้อมกายกล่าวว่า

“ถูกแล้ว ผู้ต่ำต้อยไม่ใช่ตัวตน”

ลีเซียกล่าวว่า

“มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น แต่เจ้ามีความดีความชอบอยู่บ้าง
ดังนั้นเราต้องปูนบำเหน็จรางวัลแก่เจ้า”

ทุกผู้คนรับฟังจนสงสัยใจยิ่ง ทั้งนี้เพราะลีเซียต่ำประมาณ
ก็เล่าดีก่อน คล้ายคิดลงโทษ คิดไม่ถึงเปลี่ยนเป็นบอกว่าจะปูน
บำเหน็จความดีความชอบ

ก็เล่าดียิ้มออกมา รีบกล่าวว่า

“ขอบคุณลี้ตัวเอี้ย...ขอบคุณลี้ตัวเอี้ย...”

ลีเซียยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“การปูนบำเหน็จของเราจะไม่ทราบผู้อื่นยอมให้แก่เจ้าหรือไม่

เราต้องถามไถ่ดู”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

“เหี้ยโกวเนี้ยท่านยินยอมปูนบำเหน็จแก่มันสักสองแสนหรือไม่?”

คำพูดพอกกล่าวผู้คนล้วนหัวร่อออกมา ก็เล่าเย่กลับหน้าแปรเปลี่ยนจนปั่นยาก

เหี้ยนัมค่อยทราบบว่า ลี้เซี่ยจงใจหยอกเย้าก็เล่าเย่ ทั้งมีเจตนาลงโทษมันสักสองแสน ดังนั้นหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้ว กล่าวว่า

“ปูนบำเหน็จมันสักสองแสนก็ได้ แต่ว่า...”

นางจงใจลากหางเสียง ไม่กล่าวสืบต่อ

ลี้เซี่ยถามแทนก็เล่าเย่ว่า

“แต่ว่าอันใด?”

เหี้ยนัมกล่าวว่า

“แต่ว่าข้าพเจ้าต้องการทราบว่า มันมีความดีความชอบอันใดคู่ควรให้ท่านปูนบำเหน็จ?”

“เป็นมันชักนำไอ้วเง็กจินขึ้นมา เราค่อยพบเห็นเรื่องราวในที่นี้ และมีโอกาสสั่งสอนเจ้าทั้งสามนี้ นับเป็นความดีความชอบของมัน เพียงแต่จิตเจตนาของมันต่ำช้าอยู่บ้าง ได้แต่ปูนบำเหน็จมันสองแสน”

เหี้ยนัมคล้อยตามเขา กล่าวว่า

“ประเสริฐมาก ก็เล่าเย่ เข้ามารับการปูนบำเหน็จ”

ก็เล่าเย่มองดูแส้ไยทองในมือนาง กลับยี้ดอกเดินเข้าหา

ที่แท้ก็เล่าเย่ถือตัวว่าฝึกวิทยายุทธนานปี มีผิวกายคงกระพัน แม้ดาบกระบี่ธรรมดายังไม่กลัว อย่าว่าแต่แส้เส้นหนึ่ง ต่อให้แส้ไยทองเส้นนี้ร้ายกาจยิ่ง อย่างมากเพียงรับความเจ็บปวดครั้งหนึ่ง ไม่นับเป็นอย่างไรได้

เหี้ยนัมรอกันมันเดินเข้าใกล้ ก็ขยับข้อมือตวัดปลายแส้ขึ้น

บังเกิดเสียงแหวกฝ่าอากาศเบาๆ

เห็นส่ายทองสะกิดถูร่างก็เล่าयी จากนั้นรั้งกลับไป ดูไป
คล้ายรูปไล่ครั้งหนึ่ง ไม่ได้ใช้พลังอันใด

พลันได้ยินก็เล่าयीส่งเสียงร้องราวสุกรถูกเชือด ร่างล้มพาด
กับพื้น

เห็นมันเกลือกกลิ้งบนพื้นร้านอาหาร ปากส่งเสียงแผดร้อง
ไม่ขาดหู

ทุกผู้คนค่อยทราบว่ายี่ของเหียนฉิมแผงพลังเปี่ยมล้น แม้แต่
ชนชั้นมิชฉาชีพเช่นก็เล่าयीยังทนทานรับไม่ได้

คนของสำนักเกาอูณที่ยืนบนบันไดทั้งสาม พอเห็นเพลง
ส้ออันลึกล้ำของเหียนฉิม ล้วนสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ คิดหลบ
หน้าไป

ลี้เซี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ไปไม่ได้”

สั้มเสียงของเขาไม่ดังนัก แต่เสียงร้องรำคร่ำครวญของ
ก็เล่าयीกลับไม่อาจกลบถ้อยคำนี้ได้

คนของสำนักเกาอูณทั้งสามรีบชะงักเท้า ในใจลอบหวั่นวิตก
ไม่ทราบลี้เซี่ยคิดเล่นลวดลายอันใดอีก

ลี้เซี่ยกล่าวถามว่า

“ในสำนักพวกท่าน ผู้ใดเป็นยอดฝีมือที่แท้จริง?”

เล่าคีประสานมือยัมประจบ กล่าวว่า

“ลี้เล่าซือมีเพลงดาบไร้ผู้ต่อต้าน สำนักเรายากจะมีคน
รับมือได้”

ลี้เซี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เหลวไหล สภาพการณ์นี้รวมกำลังของพวกเจ้าลี้กล้าพิเศษ

ขอเพียงมีพลังการฝึกปรือกล้าแข็งพอ จะจัดเป็นชนชั้นยอดฝีมือ”

เหยียนฉีถามสวดขึ้น

“สำนักเก้าอรุณมีพลังฝีมือลึกล้ำดังคำบอกของท่านจริงๆ?”

ลี้เซี่ยพอฟัง ต้องงงงันวุ่น กล่าวว่า

“อะไร พวกมันเป็นคนของสำนักเก้าอรุณ?”

ที่แท้เขาเร่งรัดมาสาย เพียงได้ยินคำกล่าวของไอ้แว้งเง็กจิน ไม่
ล่วงรู้เรื่องราวในตอนแรก

เหยียนฉีรับคำว่า

“ถูกแล้ว พวกมันล้วนยอมรับ”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“ท่านบอกว่าพวกมันยอมรับ แสดงว่ามีคนเปิดโปงความ
เป็นมาของพวกมันก่อน ใช่หรือไม่?”

“มิผิด”

ลี้เซี่ยกล่าวสืบท่อ

“สำนักเก้าอรุณปกปิดร่องรอยตลอดมา ชนชาวโลกน้อยคน
ที่รู้จัก ผู้ใดจดจำพวกมันออก?”

“เป็นชิมอุคาตเดาออก”

ลี้เซี่ยเหลียวหน้าไปยังเล่าคิและพวกทั้งสาม กล่าวว่า

“ชิมอุคาตเดาความเป็นมาของพวกท่านออกได้อย่างไร?”

เล่าคิไม่กล้าไม่ตอบ บอกเล่าเหตุการณ์ที่ผ่านมาให้ทราบ

ลี้เซี่ยพอฟังจบ ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ชิมเฮียมีสติปัญญาสูงเยี่ยม เพียงไม่ทราบ...”

เอ่ยถึงตอนนี้ก็ล้ากลืนคำพูดไว้ เปลี่ยนเป็นกล่าวกับเล่าคิว่า

“พวกเราวกเข้าสู่หัวข้อเดิม ในสำนักเก้าอรุณท่านมียอด
ฝีมือไต่บ้าง?”

เล่าก็ขบคิดแล้วกล่าว

“มีคนผู้หนึ่งพอนับเป็นยอดฝีมือ”

ลี้เซียกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“พอนับเป็นยอดฝีมืออันใด ในความเห็นเรา พวกท่านล้วนเป็นกบน้อยกันป้อ ซึ่งความจริง วิชาฝีมือของสำนักเก้อรุดหากฝึกปรือสำเร็จ จะเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ขอบเขตนี้สุดที่พวกท่านจะคาดคำนวณได้ ท่านลองบอกมา คนผู้นั้นเป็นใคร?”

เล่าก็ไหนเลยกล่าวโต้แย้งกับเขา กล่าวว่า

“มันเป็นเขี้ยวซื่อดี (ศิษย์ผู้น้องคนเล็ก) ของเรাজดอยู่อันดับเก้าแซ่ชิงนามเต็ม”

ลี้เซียถามว่า “ปีนี้นั้นอายุเท่าใด?”

“ประมาณยี่สิบสี่ห้าปี”

“มันเข้าสำนักนานเท่าใด?”

“สิบสี่ห้าปีแล้ว”

ลี้เซียผงกศีรษะกล่าวว่า

“เวลาสิบสี่ห้าปี สมควรเพียงพอแล้ว พวกเจ้ากลับไปบอกต่อมัน ให้ตระเตรียมต่อสู้กับเรา”

เล่าและพวกทั้งสามรับคำโดยพร้อมเพรียง เดินลงบันไดจากไปจนไร้ร่องรอย

ก็เล่ายืนพื้นยังร้องคร่ำครวญไม่ขาดหู ลี้เซียขมวดคิ้วกล่าวว่า

“แพ้งัง นำตัวเจ้าผู้นี้ไป”

ให้ส่วยหัวเสือก็ไม่กล้าขัดคำสั่ง ส่งเสียงรับคำ แบกร่างก็เล่าย้ะชั้นลงจากเหลาไป ผู้ตีมกิ่นที่หลงเหลือก็หลบหน้าไป

พริบตานี้บนร้านอาหารเพียงหลงเหลือผู้คนสี่คน ประกอบด้วยลี้เซีย ชิมอู เหียนนัม และไอ้วเจ็กจิน

บทที่ 7

ปลดผนวชนักสู้

ลี้เซียเพ่งตาคมวาวจ้องจับบนใบหน้าชิมู ผ่านไปครู่ใหญ่
ยังไม่เอ่ยปาก

ไอ้วเง็กจินอดกล่าว่ามีได้ว่า

“ลี้เซีย วิชาฝีมือของสำนักเก้าอรุณร้ายกาจปานนี้จริง?”

ลี้เซียตัดบทว่า

“อย่าได้พรั้มพิไร ที่นี่ไม่มีเรื่องของท่าน”

ไอ้วเง็กจินไม่กล้าต่อแยะเขา ดังนั้นยกไหล่คราหนึ่ง สงบ
ปากคำไว้

ชั่วคราวให้หลัง ลี้เซียจึงกล่าว

“ชิมู เราจะไม่บีบบังคับท่านลงมือชั่วคราว เป็นอย่างไร?”

เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร เหยยนิ้มกับไอ้วเง็กจินทั้งสอง
รับฟังจนสงสัยยิ่ง

ชิมูกล่าวว่า

“ท่านคงมีเงื่อนไขอันใด เกรงว่าข้าพเจ้ารับไม่ได้”

ลีห่านลี่เซี่ยปรากฏแววเลื่อมใสขึ้น กล่าวว่า

“กล่าวจากใจจริง สติปัญญาของท่านยากที่จะมีคนทัดเทียมได้ แต่เงื่อนไขของเรานี้ ท่านกระทำได้โดยไม่ลำบากยากเย็น”

ซิมอู๋ค่อยบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจอยู่บ้าง กล่าวว่า

“หากเป็นเช่นนั้น ลองบอกมาฟังดู”

ลีเซี่ยกล่าวว่า

“เราเพียงต้องการทราบว่าคุณนับแต่พวกเราแยกทางกันที่หมู่บ้านประมงชายฝั่งทะเล หลายเดือนที่ผ่านมา ท่านไปยังที่ใดพบเห็นเรื่องราวใด?”

“เพียงนี้เท่านั้นหรือ?”

ลีเซี่ยรับคำ ซิมอู๋กล่าวว่า

“พวกเราทำความตกลงกันก่อน ท่านอีกนานเท่าใดค่อยรังควานข้าพเจ้า?”

“ถือกำหนดเวลาสามเดือนเถอะ เป็นอย่างไร?”

“ไม่ว่าสามเดือนก็ดี สามวันก็ดี หลังจากที่ท่านล่วงรู้เรื่องราวของเรา ต้องบังเกิดความผิดหวัง”

ลีเซี่ยแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“ขอเพียงท่านบอกมาตามความสัตย์ ผิดหวังหรือไม่เป็นเรื่องของเรา”

เหียนนัมก็กล่าวว่า

“ซิมอู๋ อย่าได้พรั่นพิไร ได้หรือไม่?”

ซิมอู๋กลายตาไปยังหญิงสาวสะคราญโฉมนางนี้ ครุ่นคิดขึ้น

‘เราทราบว่าท่านไม่ชมชอบคนพรั่นพิไร เพียงชมชอบคนที่รวบรวมได้เด็ดขาดเช่นลีเซี่ย เราจะทำให้ท่านไม่ชมชอบกว่านี้...’

ไม่ทราบเพราะเหตุใด เขาบังเกิดความคิดกระตุ้นโทสะอีก

ฝ่ายขึ้น ทั้งที่พฤติกรรมนี้ไม่เป็นผลดีต่อทั้งสองฝ่าย

ไอ้วเง็กจินเป็นผู้ดูที่แจ่มใส พบว่าดวงตาซึมอุทอแวว
ประหลาดชนิดหนึ่ง ดังนั้นแยกแยะอย่างรวดเร็ว ครุ่นคิดขึ้น

‘เขาแสดงออกซึ่งความซัดซาต่อเรื่องราวทางโลก คล้ายสูญเสีย
สิ้นความรู้สึกรัก โลก โกรธ หลง ตอนนี้นักลับบังเกิดความรู้สึก
สมเพชตัวเองและแค้นตัวเองขึ้นมา...’

ควรทราบว่าคุณโบราณก็กล่าวคำ “สุดเศร้าโศกคือหัวใจ
ตายด้าน” คนผู้หนึ่งหากหัวใจตายด้าน ปราศจากซึ่งอารมณ์ จึง
เป็นความเศร้าอย่างที่สุด ดังนั้นไอ้วเง็กจินเห็นว่า ขอเพียงซึมอุมี
ปฏิบัติยา ไม่ว่าเป็นความรู้สึกอย่างไร ย่อมยังดีกว่าไร้อารมณ์
ปราศจากความรู้สึก

เมื่อไอ้วเง็กจินเหลียวหน้าไปยังลิ้เซี้ย ค่อยพบว่าจอมดาบ
ชุดขาวผู้นั้นจมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิด

สภาพเช่นนี้เป็นที่น่าประหลาดอยู่บ้าง แต่ลิ้เซี้ยไม่ได้ครุ่นคิด
เป็นเวลานาน พลันกลับคืนสู่สภาพเดิมโดยเร็ว กล่าวว่

“ซึมอุ ท่านบอกว่าเราเมื่อล่วงรู้ร่องรอยของท่านต้องบังเกิด
ความผิดหวัง ใช่หรือไม่?”

ซึมอุเพียงผงกศีรษะรับ ไม่กล่าววาจา ลิ้เซี้ยกล่าวว่า

“เราจะบอกเงื่อนไขทั้งหลายสักเที่ยวหนึ่ง ทั้งหมดจะล่วงรู้
สาเหตุที่เราต้องการทราบร่องรอยของมันแล้ว”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวว่า

“หนึ่ง ซึมอุไฉนทราบชื่อและความเป็นมาของสำนักเก้าอรุณ
เป็นเพราะมันกราบจีบักได้ชื่อผู้เป็นอาจารย์หรือ ย่อมมิใช่ จีบัก
ได้ชื่อแม้ถือกำเนิดจากเสียวลิมยี่ แต่ท่านมิใช่เจ้าอาวาสหรือผู้
อาวุโสคุณแลตีกต่าง ๆ คาดว่าท่านไม่ล่วงรู้ความเป็นมาของสำนัก

ดังกล่าว แม้ทราบก็ไม่บอกต่อมัน ควรทราบว่ามันเสี่ยงลิ้ม บู้ตัง เป็นผู้นำทุกค่าย สำนักย่อมต้องสอดส่องดูแลค่ายสำนักเร้นลับที่มีความเคลื่อนไหวผิดปกติ ผู้ที่รับมอบหมายให้จับตาดูค่ายสำนักเร้นลับที่ว่า สมควรเป็นชนชั้นผู้อาวุโส...”

เหียนัมรับฟังถึงตอนนี้ ค่อยผงกศีรษะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ท่านเห็นว่าชิมอุล่วงรู้ชื่อและความเป็นมาของสำนักเก้าอรุณได้อย่างไร?”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“นี่เป็นเรื่องที่เราต้องการทราบ คาดว่าในหลายเดือนมานี้ มันมีประสบการณ์อันใด ดังนั้นล่วงรู้ความลับของสำนักเก้าอรุณ”

“ที่แท้ท่านต้องการให้เขาบอกเล่าประสบการณ์ช่วงนั้นออกมา แต่หากเขาบั่นเรื่องไปปิด ท่านจะอย่างไรได้?”

“หากมันตั้งใจหลอกลวงเรา ก็เป็นเรื่องอัจนปัญญา แต่เราคาดว่าค้นหาหลักฐานหักล้างคำไปปิดของมันได้”

เหียนัมขบคิดแล้วกล่าว

“ลี้เซี่ย ท่านเข้าใจว่าชิมอุความจริงเป็นคนเปิดเผยสัตย์ชื่อหรือ?”

ลี้เซี่ยตอบว่า

“กาลก่อนใช่ แต่คนผู้หนึ่งสามารถเปลี่ยนผัน เช่นเดียวกับสรรพสิ่งในโลกหล้าล้วนเปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะด้านจริยธรรม เฉก เช่นเล่นเรือทวนน้ำ หากไม่มุ่งหน้าก็ถดถอย”

เหียนัมกล่าวว่า

“ฟังจากปากคำท่าน แสดงว่าท่านไม่ใช่คนฝึกวิทยายุทธ์เพียงถ้อยเดียว”

ลี้เซี่ยยิ้มพลาบกล่าวว่า

“ท่านสังเกตถึงข้อนี้ แสดงว่าท่านก็ไม่เพียงฝึกวิทยายุทธ์ หากแต่มีความตั้งใจไต่เต้าสู่จุดสุดยอดของเส้นทางยุทธจักร”

กวาดตาไปยังใบหน้าซิโมู กล่าวอีกว่า

“ซิโมเฮียดาบสั้นที่หว่านเอาจานับเป็นหลักฐานประการหนึ่ง”

ซิโมอุย่นถามว่า

“นี่นับเป็นหลักฐานอันใด?”

ลีเซี่ยกล่าวว่า

“หากเราคาดเดาไม่ผิด ตัวดาบของดาบสั้นเล่มนี้ล้วนสลักอักษรอยู่ทั้งสองด้าน”

“บนตัวดาบสลักอักษร เป็นเรื่องธรรมดาสามัญ ท่านคาดเดาได้ก็ไม่นับเป็นเรื่องประหลาด”

ลีเซี่ยกล่าวเสริมว่า

“มาตรมั้นเป็นเช่นนั้น แต่หากเราคาดเดาอักษรบนตัวดาบได้ก็น่าประหลาดมากแล้ว ใช่หรือไม่?”

ซิโมอุกล่าวว่า

“ดาบเล่มนี้เป็นเราเก็บได้ในระหว่างทาง อาจบางที่ท่านเคยพบเห็นมา”

“อย่าได้กล่าวเหลวไหล ดาบเล่มนี้มีแบบลักษณะโบราณที่ปลายด้ามดาบยังฝังหยกโบราณรูปหัวสัตว์ เพียงเนื้อหยกและฝีมือการแกะสลักก็มีค่าควรเมือง วัตถุเช่นนี้ไหนเลยเก็บได้โดยง่ายตาย หากเราเคยพบเห็นมาปราดแรกก็จดจำออก ไปต้องรอถึงตอนนี้ค่อยนึกออกได้?”

เหตุผลทุกข้อของเขาล้วนละเอียดลึกซึ้ง ยากที่จะโต้แย้งได้
เหี้ยนมีอดถามมิได้ว่า

“ซิโมู ดาบเล่มนี้เก็บได้จริงหรือ?”

ชิมอุสันศิริชะกล่าวว่

“ไม่ใช่”

เหียนี้มกล่าวว่

“เช่นนี้เป็นว่ลี้เฮียสันนิษฐานมีเหตุผล?”

“มิผิด มั่นยอดเยียมยิ่ง”

“ท่านยินยอมบอกรายละเอียดออกมาหรือไม่?”

“ไม่ยินยอม”

เป็นคำตอบที่รวบรัดชัดเจนยิ่ง เหียนี้มเลิกคิ้วหมายอาละวาด
ลี้เฮียซิงกล่าวว่

“เหียโกวเนี้ย มั่นไม่ยินยอมบอก นับเป็นความรู้สึกของปฤช
แต่พวกเราไหนเลยสืบสาวไม่ได้ หากท่านต้องการทราบ ก็ตาม
เรามา”

เหียนี้มงงงันวูบ จึงกล่าว

“ตามท่านไปที่ใด?”

“พวกเราลงไปยังชั้นล่างรับประทานอาหารก่อน”

เหียนี้มกล่าวถามว่

“แต่เขาเล่า พวกเราจะปล่อยปละละเว้นเขาหรือ?”

“มันต้องไม่จากไปไกล”

น้ำเสียงคล้ายมีความมั่นใจเปี่ยมล้น กล่าวจบเดินลงบันได
ไปก่อน

เหียนี้มพอถึงบนบันได ก็เหลียวหน้ามองชิมอุ พบว่าเขาใช้
สายตาส่องนางลงจากร้านอาหาร ในดวงตาแฝงความหมายลึกซึ้ง

นางรู้สึกว่สภาพเช่นนี้เป็นผลดีต่อนาง ดังนั้นเดินลงบันได
ไปอย่างรวดเร็ว

ยามนั้นบนร้านเพียงหลงเหลือชิมอุกับไอ้วเง็กจินสองคน

ไอ้วเง็กจินมองดูเขาด้วยความเห็นใจ กล่าวเบาๆ ว่า

“สภาพระหว่างพวกท่าน ยิ่งมายิ่งซับซ้อนแล้ว”

ซิมอุกล่าวอย่างซึ้งใจว่า

“ถูกแล้ว”

ไอ้วเง็กจินลดส้อมเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่

“วันเวลาที่ผ่านมา ท่านได้รับประสบการณ์ปาฏิหาริย์หรือ?”

ซิมอุตอบว่า

“สามารถกล่าวเช่นนั้น แต่สำหรับข้าพเจ้า หามีความหมายอันใดไม่”

ไอ้วเง็กจินกล่าวอีกว่า

“จากสภาพระหว่างท่านกับเหียนี่ม แสดงว่าท่านมีความลับคืบใจยากจะกล่าว ดังนั้นสูญเสียความคิดต่อสู้อย่างไร ข้าพเจ้าไม่ต้องการทราบ เพียงคิดถามว่าปัญหาระหว่างพวกท่าน ไม่มีวิธีคลี่คลายหรือ?”

ซิมอุสันศีรษะอย่างท้อแท้ ไอ้วเง็กจินถามโพล่งว่า

“เพราะเหตุใด ท่านกระทำเรื่องราวใดต่อนาง?”

ซิมอุทอดถอนใจกล่าวว่า

“ตระกูลของพวกเรามีความสัมพันธ์อย่างสนิทสนม ดังนั้นพวกเราเติบโตขึ้นมาด้วยกัน แน่อน ตอนนั้นพวกเรายังเป็นเด็ก...”

เขาคล้ายไม่คิดกล่าวต่อ แต่พอสัมผัสกับแววตาที่อ่อนโยนอาหารของไอ้วเง็กจิน พลันพลุ่งพล่านขึ้นมา กล่าวอีกว่า

“ข้าพเจ้ากำพร้ามารดาตั้งแต่เล็ก ทั้งยังเป็นบุตรโทน ดังนั้นบิดารักใคร่ข้าพเจ้าที่สุด เมื่อข้าพเจ้าอายุสิบสี่ปี ท่านผู้เฒ่ากลับส่งข้าพเจ้าไปฝึกวิทยายุทธ์ที่อื่น ห่างไกลจากท่านผู้เฒ่า”

ไอ้วเง็กจินถามไถ่สาเหตุ ซิมอุกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าก็สงสัยใจมานานปี จนบัดนี้ยังไม่มีคำอธิบายที่พึงพอใจ อาจบางที่ท่านเข้าใจว่าบิดาเราจะแต่งงานใหม่ จึงกันข้าพเจ้าออกไป แต่ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ท่านผู้เฒ่ายังครองตัวเป็นโสดอยู่”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

“ข้าพเจ้าจากบิดาเรามาแปดปี อยู่มาวันหนึ่งได้รับข่าวร้ายที่น่าตระหนก ที่แท้บิดามีเพียงฆ่าบิดาของเหียนมัม ยังทำร้ายกอกอของเขามาเจ็บสาหัส หากมิใช่เหียนมัมถูกส่งไปฝึกวิทยายุทธที่อื่น คงประสบเภทภัยด้วย”

ไอ้เว้กจินร้องโพล่งด้วยความตระหนกว่า

“นั่นเป็นไปได้อย่างไร?”

ซิมอุกล่าวว่า

“ถูกแล้ว บิดาเรากับบิดาเหียนมัมคบหากันหลายสิบปี กอกอของเหียนมัมยังเป็นบุตรบุญธรรมของท่านผู้เฒ่า ดังนั้นข้าพเจ้าขบคิดไม่เข้าใจว่า ไฉนเกิดโศกนาฏกรรมเช่นนั้น?”

“ภายหลังบิดาท่านเล่า?”

ซิมอุกล่าวว่า

“หลังจากที่ท่านผู้เฒ่าก่อคดีโชกเลือด ก็ขวางดาบเขียดคอยตาย โดยทั้งจดหมายสั่งเสียไว้ฉบับหนึ่ง ให้ข้าพเจ้าหาทางสะสางข้อเท็จจริง ท่านผู้เฒ่าบอกว่าตอนนั้นคงเสียสติ หลังจากก่อคดีโชกเลือดค่อยคล้อยตื่นจากความฝัน พบว่าผิดทำ แต่โศกนาฏกรรมก่อเกิดขึ้นแล้ว ท่านผู้เฒ่าไม่อาจมีชีวิตสืบไป”

เหียนมัมกล่าวว่า

“นี่นับว่าน่าประหลาดเกินไป และน่าสะพรึงกลัวเกินไปแล้ว”

ซิมอุกล่าวว่า

“ในจดหมายสั่งเสียยังบอกว่า เมื่อแปดเก้าปีก่อนท่านผู้เฒ่าก็พบว่าผิดทำ ในใจมักบังเกิดความพลุ่งพล่านคิดฆ่าคน ดังนั้นเลือกใส่ข้าพเจ้าออกไป”

“แต่คำพังเพยว่าไว้ พยัคฆ์แม้นดุร้ายไม่กินลูกในไส้ ท่านเป็นบุตรโอรสของเขา เขาไหนเลือกใส่ท่านไป?”

“ที่นั่นกลัวคือที่นี่ เป้าหมายที่ท่านผู้เฒ่าคิดใคร่ฆ่าคือข้าพเจ้า”

โ้วเง็กจินตะลึงลานกับที่ ชั่วครู่ยังไม่อาจกล่าววาจาได้
ชิมอุกล่าวว่า

“ท่านเข้าใจแล้วกระมัง ระหว่างข้าพเจ้ากับเหียนนัมติดค้างหนี้ชีวิต นอกจากข้าพเจ้าจบสิ้นชีวิต ไม่เช่นนั้นนางยากจะระบายความคับแค้นในอกได้”

โ้วเง็กจินกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า

“ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว”

ชิมอุกล่าวว่า

“คดีโขกเลือดรายนี้มีผู้ล่วงรู้ไม่มากนัก แต่ผู้ที่มีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งล้วนทราบดี สมมติเช่นชื่อแม่เราจักได้ชื่อ ชื่อแม่เราก็ไม่ยอมให้ภัยต่อเหตุการณ์อันอำมหิตของบิดาผู้ล่วงลับ ดังนั้นข้าพเจ้าออกจากสำนัก พร้อมกับทวงถามพลังฝีมือกลับไป”

โ้วเง็กจินส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า

“มีน้าเล่าท่านสู้ลิ้เซี่ยไม่ได้”

ชิมอุกล่าวว่า

“ลิ้เซี่ยสืบทอดแนวทางฝีมือของม้อตอ (ดาบอสูร) อยู่นับตั้งซึ่งเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งเมื่อหลายสิบปีก่อน ต่อให้พลังฝีมือข้าพเจ้ายังคงอยู่ ก็มีใช้คู่มือของมัน”

“อะไร มันเป็นศิษย์ของดาบอสูรอยู่นับตั้ง?”

“ใช่เป็นศิษย์หรือไม่ ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่เพลงดาบของมันเป็นดาบอสูรสดัตพิฆาตจริง ๆ”

ไอ้วเง็กจินขบคิดชั่วขณะจึงกล่าว

“พวกเราอย่าได้สนทนาเรื่องของมัน ท่านคิดอ่านอย่างไร?”

“ข้าพเจ้าไม่มีความคิดใด หนีบิดาผู้เป็นบุตรชดใช้ นับเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล”

ปากแม็กกล่าวเช่นนั้น สีหน้าและน้ำเสียงของเขายังหนักอึ้งยิ่ง ความคิดเสียสละเช่นนี้ กับความปรารถนาใคร่มีชีวิตรอดของบุคคล มีความขัดแย้งและข้อหักล้างที่ไม่สามารถประสานกลมกลืนกัน

ควรทราบว่าคุณหนึ่งเมื่อถือกำเนิดเกิดมา ต้องมีความรู้สึกรักโลกโกรธหลง เกิดความครั่นคร้ามต่อความตาย และมีความต้องการดำรงชีวิตสืบไป หากให้เสียสละตัวเอง ย่อมบังเกิดความคิดต่อสู้ขัดขืน

ขณะเดียวกัน คนผู้นั้นก็ยอมรับในหลักการ “หนีบิดาผู้เป็นบุตรชดใช้” ดังนั้นเขาไม่สามารถขัดขืนปฏิเสธได้

ดังนั้นชิมอุทางหนึ่งปล่อยให้เหยียนิมฆ่าตาย หรือตายที่เบื่องหน้านาง เพื่อไถ่ถอนความผิดของบิดา แต่อีกทางหนึ่งบังเกิดสัญชาตญาณของการดิ้นรนมีชีวิตรอด ทำให้เขาหาทางหลีกเลี่ยง

ไอ้วเง็กจินขอเพียงครุ่นคิดแทนเขา ก็ปวดร้าวจนแทบเสียชีวิต เมื่ออยู่เบื่องหน้าชิมอุ นางรู้สึกว่าการกลัดกลุ้มปวดร้าวของตัวเองไม่นับเป็นอย่างไรได้

ไอ้วเง็กจินรำร้องว่า

“สวรรค์ ท่านนับว่าอับจนสิ้นหนทางจริง ๆ”

ชิมอุกล่าวว่า

“บางครั้งข้าพเจ้าปรารถนาใคร่ตายโดยเร็ว แสงหาการ
ปลดปล่อย...”

“ท่านไม่อาจตาย คนผู้หนึ่งตายได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น”

“ไม่ตายจะทำอย่างไร?”

“ขอเพียงท่านไม่คิดตาย สมควรมีหนทาง”

ชิมอุเจียบงันไม่ส่งเสียง ไ้ว์เจ็กจินถามย้าว่า

“ข้าพเจ้ากล่าวถูกต้องหรือไม่?”

ชิมอุตอบว่า

“ไม่ถูกต้อง”

“ไหนไม่ถูกต้อง?”

“นี่มีเหตุผลสองประการ หนึ่งเหี้ยนั่มไหนเลยยอมเลิกราหนี
โลหิตราชนี้ ท่านดู นางตามล่าข้าพเจ้าอยู่ทุกฝีก้าว”

ไ้ว์เจ็กจินพักเรื่องนี้ไว้ชั่วคราว ถามอีกว่า

“เหตุผลประการสองเล่า?”

“สอง ข้าพเจ้าใช้ชีวิตร้อนรุ่มหลบหนีมาหลายเดือน บังเกิด
ความเบื่อหน่าย ข้าพเจ้าครุ่นคิดไปมา พบว่าข้าพเจ้าไม่มีเหตุผล
ในการมีชีวิตสืบไป”

ไ้ว์เจ็กจินใจสันสะท้าน ครุ่นคิดขึ้น

‘คำพูดของเขานี้ น่าเวทนานัก’

นางครุ่นคิดชั่วขณะจึงกล่าว

“สำหรับเหตุผลข้อแรก ท่านสามารถหาหรือกับเหี้ยนั่ม อาจ
บางทีนางยอมปล่อยปลละละเว้นท่าน ทั้งนี้เพราะต่อให้นางฆ่าท่าน
คนตายก็ไม่อาจฟื้นคืนชีพได้”

ชิมอุกล่าวว่า

“ทางสายนี้ผ่านไม่ได้ ไยต้องกล่าวมากความ?”

“ตกลง พวกเราสนทนาถึงข้อที่สอง ท่านบอกว่าท่านไม่มีเหตุผลในการมีชีวิตสืบไป แต่ในใจท่านไม่ยอมสูญเสียชีวิตจริงๆ ใช่หรือไม่?”

ซิมูยอมรับว่า

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าทอดอาลัยถึงที่สุด ไม่คิดมีชีวิตสืบไป คงถูกเหียนัมตามล่าได้แล้ว”

“อย่างนั้นท่านสมควรมีชีวิตสืบต่อ เหตุผลที่ผลักดันให้ท่านมีชีวิตคือเอาชนะลิ้เซีย เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน”

ซิมูกล่าวว่า

“อย่าได้ล้อเล่นแล้ว ลิ้เซียสืบทอดแนวทางฝีมือของดาบอสูรอุ๋นเต็ง มีเพลงดาบที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน...”

โอ้วเจ็กจินกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“ข้าพเจ้าจำได้ว่าก่อนหน้านี้ท่านไม่ได้แสดงออก ตอนนั้นท่านถึงกับไม่ล่วงรู้ที่มาของเพลงดาบมัน”

ซิมูยอมรับว่า

“ถูกแล้ว ชื่อแป๊ะเราแม้เคยวิจารณ์เพลงดาบของอุ๋นเต็งกับข้าพเจ้า แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นลิ้เซียลงมือ ไม่มีปัญญาจดจำออกมาเป็นดาบอสูรที่ไรผู้ต่อต้าน”

“ภายหลังท่านค่อยทราบได้หรือไม่?”

ซิมูผงกศีรษะกล่าวว่า

“ที่ลิ้เซียต้องการทราบ เป็นเหตุการณ์ช่วงนี้ของข้าพเจ้า”

“หากท่านบอกออกมา จะเกิดปัญหาหรือไม่?”

ซิมูส่งเสียงดังอึมมอย่างคลุมเครือ ไม่กล่าวว่าอะไร

โอ้วเจ็กจินไม่ชักถามต่อ วกเข้าหัวข้อสนทนาเดิมว่า

“ท่านต้องเอาชนะลิ้เซีย เป็นยอดฝีมือที่ไร้ผู้ต่อต้าน”

“ข้าพเจ้ากลับไม่มีความทะเยอทะยานเช่นนี้”

“นั่นเป็นเพราะท่านเห็นว่าความแค้นกับตระกูลเหี้ยยากคลี่คลาย ไม่มีความคิดรุดหน้าก้าวไกล”

ซิมอุกล่าวว่า

“มาตรฐานไม่ได้เกิดเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่มีความคิดฝันเช่นนี้ คำ ‘ไร้ผู้ต่อต้าน’ กล่าวได้ไม่ยากนัก แต่ยากที่จะบรรลุถึงความจริงได้”

“ท่านสมควรทดลองดู สำหรับความแค้นกับตระกูลเหี้ย ข้าพเจ้าเห็นว่ายังสามารถคลี่คลายได้ เพียงแต่ท่านเป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์งมมาย เข้าใจว่าสูญสิ้นหวังแล้ว”

ซิมอุกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ท่านโนนกังวลสนใจข้าพเจ้าปานนี้?”

“ทั้งนี้เพราะด้วยนิสัยใจคอของท่าน เมื่อเป็นยอดฝีมือไร้ผู้ต่อต้านจึงสามารถผดุงคุณธรรม รักษาความยุติธรรมไว้...”

ซิมอุกล่าวว่า

“ฟังดูท่านเกลียดล่อมข้าพเจ้าแสวงหาความก้าวหน้า เพราะบังเกิดเมตตาจิตต่อชนชาวโลก?”

โอ้วเง็กจินรับคำ ซิมอุกล่าวว่า

“เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านแอบอ้างเป็นทายาทของเทพกระบี่โอ้วอิดก็ศึกษาเพลงดาบของลิ้เซีย เพื่อต้องการดูว่ามันสามารถเป็นยอดฝีมือไร้ผู้ต่อต้านหรือไม่?”

“ถูกแล้ว”

“หรือว่ามันมีคุณสมบัติไม่เพียงพอ?”

โอ้วเง็กจินกล่าวว่า

“ด้านพลังฝีมือของมัน แม้เป็นยอดฝีมือแห่งยุค แต่ความ

ประพฤติของมันมีปัญหายุ่”

“ท่านผิดแล้ว ในความเห็นข้าพเจ้า ลีเซียนนับเป็นวิญญาณชนอันเที่ยงธรรม”

“มิผิด มันสามารถเป็นวิญญาณชนอันเที่ยงธรรม แต่ไม่สามารถเป็นปรมาจารย์ที่ผดุงคุณธรรมบู๊ลิ้มได้”

ซิมอุยก์ไหล่คราหนึ่ง หมายความว่าไม่ถกเถียงถึงเรื่องนี้อีก ไ้อ้วเง็กจินกลับไม่ยอมเลิกรา กล่าวอีกว่า

“ท่านควรทราบไว้ หากคิดเป็นผู้นำ สมควรมีความเที่ยงธรรมแผ่แผ่ถึงผู้คนจำนวนมาก ในความเห็นข้าพเจ้า หากท่านบรรลุถึงขั้นยอดฝีมือ ท่านต้องไม่เพียงเป็นชนชั้นวิญญาณชนเท่านั้น”

ซิมอุพอพัง ต้องสะกิดความฮึกหาญในอกขึ้น กล่าวว่า

“ได้รับเกียรติจากท่าน ให้กำลังใจข้าพเจ้า เป็นที่ตื่นตันของข้าพเจ้านัก ตอนนี้อาพเจ้าสามารถรับปากท่านประการหนึ่ง ข้าพเจ้าจะไม่หลีกหนีอีก ข้าพเจ้าจะเผชิญหน้ากับความจริง ทดลองดูสักครา”

ไ้อ้วเง็กจินกล่าวด้วยความยินดีว่า

“อย่างนั้นประเสริฐแท้”

ซิมอุกล่าวถามว่า

“ท่านเห็นว่าเรื่องนี้มีความสำคัญนักหรือ?”

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าได้รับการอบรมตั้งแต่เล็ก ให้ข้าพเจ้าชุดคันคนผู้หนึ่ง ชักนำเข้าสู่เส้นทางฝีมือ เป็นยอดฝีมือไร้ผู้ต่อต้าน เพื่อผดุงความยุติธรรม รักษาความยุติธรรมไว้ นี่เป็นปณิธานในชีวิตของบิดาเรา”

ซิมอุกล่าวด้วยความเลื่อมใสว่า

“บิดาท่านน่ายกย่องยิ่ง”

“จากปากคำบิดาเรา ท่านผู้เฒ่าพอเริ่มใส่ใจกับเรื่องภายนอก

ก็สัมผัสกับความอยู่ดีธรรมมากมาย มีอยู่หลายประการที่ท่านผู้เฒ่า
ไม่มีปัญญาก้าวไปได้ ดังนั้นท่านผู้เฒ่าตั้งใจเสาะหาสุดยอด
ฝีมือ เพื่อรับหน้าที่นี้ ถึงกับไม่เสียดายกับการยกข้าพเจ้าเป็น
รางวัล...”

ซิมอุรับฟังไม่เข้าใจ ถามว่า

“คำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร?”

ไอ้วเง็กจินกล่าวว่า

“บิดาเคยยกข้าพเจ้าให้กับคนผู้หนึ่ง ทั้งนี้เพราะคนผู้นี้มี
ความหวังเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง แต่ภายหลังข้าพเจ้าพบว่าคน
ผู้นี้ยินยอมไต่ต่ำ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงผละจากเขา”

“ที่แท้เป็นเช่นนั้น”

ไอ้วเง็กจินกล่าวถามว่า

“ท่านใช้ดูแลคนข้าพเจ้าหรือไม่?”

“มิเพียงไม่ ตรงกันข้าม ข้าพเจ้ายกย่องท่านยิ่งกว่าเดิม”

“ขอบคุณท่าน เพียงไม่ทราบข้าพเจ้าสามารถรับใช้ท่าน
หรือไม่?”

ซิมอุทัดทานว่า

“ท่านอย่าเพิ่งสอดมือเข้ามา หากว่าก่อกรวนเรื่องราวยุ่งเหยิง
จะไม่เป็นผลดีต่อท่าน”

ไอ้วเง็กจินกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ท่านไม่ต้องคำนึงถึงผลได้ผลเสียส่วนตัวของข้าพเจ้า บอก
ต่อท่านตามความสัตย์ ขอเพียงท่านต้องการ มาตราให้ข้าพเจ้า
เป็นนางบำเรอท่าน ข้าพเจ้าก็ยินยอม”

ซิมอุยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

“ท่านเมื่อเปิดเผยถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าก็จะบอกต่อท่านตาม

ความสัตย์ ด้วยรูปโฉมโฉมพรรณของท่าน ข้าพเจ้าอยู่กับท่าน
นานไป ไม่แน่ว่าจะบังเกิดความสัมพันธ์ฉันชู้สาวขึ้น”

“นั่นก็หาเป็นไรไม่”

ชิมอุกล่าอย่างจริงจังว่า

“ไม่ หากข้าพเจ้ามุ่งสู่เส้นทางฝีมือ หวังรูดหน้ากาวไกล ก่อน
อื่นต้องตัดซึ่งกิเลสตัณหา นอกจากแผ่ความเมตตาต่อชนชาวโลก
แล้ว ไม่อาจปล่อยให้ความรู้สึกใดครอบงำได้”

ไอ้วเง็กจินเบิกตากลมกว้าง กล่าวว่า

“ท่านต้องจ่ายค่าตอบแทนใหญ่หลวงถึงเพียงนี้หรือ?”

“ถูกแล้ว แต่ก็ได้ผลรับอย่างมาก”

ไอ้วเง็กจินกล่าวว่า

“ท่านเป็นบุตรโอรสของตระกูลชิม หากไร้ผู้สืบตระกูล จะให้
ข้าพเจ้าสบายใจได้อย่างไร?”

“หากท่านยึดถือว่า ข้าพเจ้าถูกเหยียนี่ม หรือลี้ภัยฆ่าตาย ไย
มิใช่เป็นเช่นเดียวกัน?”

ไอ้วเง็กจินพยายามเรียกสติสัมปชัญญะตัวเองกลับคืนมา
ขบคิดแล้วกล่าว

“แต่ก่อนที่ท่านจะมีความมั่นใจ ทางที่ดีหลบหน้าพวกเขาก่อน”

“ท่านไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับข้าพเจ้า ยังคงกลับบ้านไป ผาก
ความระลึกถึงบิดาท่านแทนข้าพเจ้า หากมีโอกาศ ข้าพเจ้าจะไป
เยี่ยมเยียนท่านผู้เฒ่า”

จากนั้นถามไถ่ที่อยู่ไอ้วเง็กจิน เกลี้ยกล่อมนางกลับบ้านไป

ไอ้วเง็กจินจับจ้องมองชิมอุอย่างอาลัยอาวรณ์ สุดท้ายเดิน
ลงบันไดไป

ชิมอุยังอยู่บนร้านอาหาร จวบกระทั่งได้ยินไอ้วเง็กจินร้อง

บอกว่า

“ชิมเฮีย พวกเขาไปแล้ว”

ชิมอุรับคำว่า

“ประเสริฐมาก ท่านไปเถอะ”

เขาคลายได้ยินเสียงโห่เว้กจिनออกจากร้าน พร้อมกับเสียง
ผีเห่าที่เคลื่อนห่างออกไป พลันบังเกิดความอ้างว้างเดียวดาย แทบ
ติดตามไปเรียกรั้งนางกลับมา

ชั่วครู่ให้หลัง ชิมอุค่อยเดินลงบันได พบว่าทั้งชั้นบนและ
ชั้นล่างไม่มีผู้ดื่มกินแม้สักคนเดียว

ที่แท้ที่นี้เกิดการต่อสู้ ชาวคราวพอแพร่สะพัดออกไป พร้อม
กันนั้นล่วงเลยเวลาเที่ยงมานาน นับเป็นช่วงเวลาเงียบเหงาที่สุด
ของร้านอาหาร

ชิมอุเดินไปตามท้องถนน มุ่งไปยังย่านที่ครึกครื้น จากนั้น
เลือกร้านน้ำชาแห่งหนึ่งเข้าไปนั่งลง

ชิมอุแม้นั่งอยู่ที่มุมห้อง แต่สามารถได้ยินคำสนทนาของผู้
ดื่มกินทั้งหลายสิบคนอย่างชัดเจน เขาสดับฟังอยู่ชั่วขณะ ก็กวาด
ตาไปยังโต๊ะขวามือตัวหนึ่ง

ที่นั่นมีผู้ดื่มกินสองคน เปลือกนอกของพวกมันไม่มีลักษณะ
พิเศษอันใด แต่สีหน้าท่าที สุ่มเสียง และอาการปฏิกิริยาของพวกมัน
พอปรากฏแก่สายตาชิมอุ ก็พบว่าต่างกับผู้คนทั่วไป

ที่แท้ผู้ดื่มกินทั้งสองตอนสนทนากัน ต่อให้กล่าวถึงตอนเบิก
บานใจ ส่งเสียงหัวร่อออกมา ก็ควบคุมข่มกลั้นไว้ ไม่ปล่อยตัว
อย่างเต็มที่

พวกมันมักลดสุมเสียงแผ่วเบาลง ทั้งยังมีอาการปฏิกิริยาที่
ปราดเปรียว บางครั้งยังยกมือทำท่า เน้นการสนทนาปราศรัย

ชิมอุตอนแรกได้ยินคำพวนบางคำจากพวกมันก่อน ค่อยให้ความสนใจต่อพวกมัน ยามนี้ผ่านการสังเกต พิสูจน์ว่าคนทั้งสองเป็นคนในเส้นทางมิจฉาชีพจริงๆ

เส้นทางมิจฉาชีพแบ่งเป็นหน่วยงานมากมาย เช่น ขโมยม้า ลักทรัพย์ หลอกหลวง ปล้นชิง ค้ามนุษย์ แต่ละสายไม่ปะปนกัน

พวกมันจะดูแลคนต่อผู้กระทำผิดอย่างฉาบฉวยเป็นครั้งคราว ทั้งนี้เพราะผู้กระทำผิดที่ไม่ได้ยึดเป็นอาชีพนี้ มักมีฝีมือที่ต่ำช้า บางครั้งจะกระทำอย่างโจ่งแจ้ง กระทำรุนแรงโดยไม่จำเป็น กระตุ้นปฏิกิริยาจากทางสังคม ทำให้คนในอาชีพนี้เผชิญการต่อต้านทั้งมีภัยอันตรายเป็นทวีคูณ

นี่หมายความว่า ผู้ที่กระทำผิดเป็นอาชีพ ไม่ว่าหน่วยงานสาขาใด ต่างมุ่งหวังว่าพวกมันไม่ได้รับความสนใจจากสังคมมากเกินไป จะได้ไม่ถูกจู่โจมทำลายล้าง

ดังนั้นในผู้ร่วมอาชีพเดียวกัน จะทำการติดต่อ แลกเปลี่ยนข่าวสารกัน พร้อมกับกีดกันมือใหม่ ตลอดจนผู้คิดกระทำผิดเป็นครั้งคราว

ชิมอุคล้ายล่วงรู้วิชาความรู้ฝ่ายมิจฉาชีพมากมาย พลันผุดลุกขึ้นเดินเข้าไป

คนทั้งสองมุ่งความสนใจมาที่เขาบัดดล ชิมอุก็ยกมือทำท่ากล่าวคำแสดงหลายคำ ชายกลางคนทั้งสองพากันเชื่อเชิญเขานั่งลง ทั้งสองฝ่ายบ่งบอกข้อแซ่ความเป็นมาต่อกัน ชิมอุบอกว่าตัวเองมาจากทางใต้ พร้อมกับทราบบว่าคนทั้งสองหนึ่งเรียกว่า เบ้ตงเชียง หนึ่งเรียกว่าอุตึกชี้ ปรกติหากินที่ตัวเมืองเซ่งโตว กังเอี้ยงจือเอี้ยง และไหลกัง

หลังจากนั้นทั้งสองฝ่ายใช้ถ้อยคำที่ปนศัพท์แสง ซึ่งคน

นอกวงการฟังไม่เข้าใจ

ชิมอุสอบถามว่า ในอาชีพหลักทรัพย์นี้ ท้องถิ่นนี้ผู้ใดเป็นมือดี
เบ๊ตงเชียงยิ้มพลาบกล่าวว่า

“ขอบอกตามความสัตย์ บนเส้นทางนี้มีผู้ยึดอาชีพนี้ร้อยละ
กว่าคน ผู้ที่ยอดเยี่ยมที่สุดคือพวกเราทั้งสอง”

อุติกชี้กล่าวว่าเสริมขึ้น

“น้องแซ่ชิม ท่านไหนสอบถามถึงเรื่องนี้?”

ชิมอุกล่าวว่า

“บอกต่อพี่ท่านทั้งสองตามความสัตย์ ผู้น้องจากกังหนำมา
ถึงแสนวันตะวันตก เพื่อสะกดรอยตามคนผู้หนึ่ง”

อุติกชี้ซักถามว่า

“มันมีค่านักหรือ?”

ชิมอุกล่าวว่า

“ไม่เพียงมีค่า ทั้งยังมากมายมหาศาล ขอเพียงดักดวงได้มา
สามารถล้างมือเสพสุขไปชั่วชีวิต”

เบ๊ตงเชียงกับอุติกชี้มีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย ทั้งทอแวลงละโมภ
โลกหลงสุตระงับ ทั้งนี้เพราะพวกมันทราบว่โอกาสเช่นนี้มีไม่
มากนัก พร้อมกันนั้นพวกหาकिनทางด้านนี้นานเกินไป คิดล้างมือ
ถอนตัวแล้ว

เบ๊ตงเชียงกล่าวขึ้นก่อนว่า

“แพะฮ้วนนี่พกพาของมีค่าใด ประมาณพันตำลึงทองหรือไม่?”

ชิมอุสันศีระะกล่าวว่า

“พวกท่านลองประเมินให้มากกว่านี้”

“สามพันตำลึง?”

ชิมอุสันศีระะไม่ตอบคำ อุติกชี้ถามไพล่ว่า

“ห้าพันตำลึง?”

ชิมอึ้งยังคงสั่นศีรษะ เบียดเซียงยามขุนซ่องใจต้องร้องโพล่งว่า
“หมื่นตำลึง?”

นี่เป็นคำกล่าวเชิงประชดประชัน ชิมอึ้งกลับกล่าวอย่างซึ่งขังว่า
“ใกล้เคียงอยู่บ้าง แต่รับรองไม่เพียงจำนวนนี้เท่านั้น”

คนทั้งสองแตกตื่นตะลึงลาน จากประสบการณ์ของพวกมัน
ไม่ว่าเป็นคนร้ายรายปานใด ก็พกทรัพย์สินเงินทองไม่เกินร้อย
ตำลึงทอง หากเป็นอัญมณีของมีค่า คิดส่งไปยังที่อื่น ต้องให้ว
วานสำนักคุ้มกันภัยนำส่ง ไหนเลยพกพาติดตัว

ดังนั้นอุติกซึกกล่าวว่า

“ขอถามเป็นสิ่งของใด จึงมีค่าเพียงนี้?”

ชิมอึ้งกล่าวว่า

“พวกท่านรับรองคาดฝันไม่ถึง นั่นเป็นตำราเล่มเล็กๆ ซุกซ่อน
อยู่ในกล่องหอมลักษณะแบน กว้างสี่นิ้วยาวหกนิ้วใบหนึ่ง”

อุติกซึกกล่าวว่า

“ตำราเล็กๆ เล่มหนึ่ง ไหนเลยมีราคาแพงวดปานนี้?”

“ตำราเล็กๆ เล่มนี้เพียงเป็นคัมภีร์วิทยายุทธเล่มหนึ่ง แต่
ภายในสอดไว้ด้วยแผนที่ใบหนึ่ง หากได้แผนที่ใบนี้ พวกเราจะ
เสาะพบบ่อทองคำบ่อหนึ่ง”

คนทั้งสองถามไถ่รายละเอียด ชิมอึ้งจึงกล่าว

“พวกเราที่ยึดอาชีพนี้ ขอเพียงเป็นผู้ชำนาญการ จะได้ยิน
คำเล่าลือเกี่ยวกับ**แป๊ะกุกท่ง** (สุสานกระดูกขาว) ไม่ทราบพวก
ท่านล่วงรู้หรือไม่?”

อุติกซึกตากระจ่างวูบ สีหน้าทอแววละโมภโหลลงกว่าเดิม
เบียดเซียงแม้ไม่ถึงกับเป็นเช่นนั้นแต่สีหน้าเกิดการเปลี่ยนแปลงแล้ว

อุติกชี้กล่าวว่า

“นี่เป็นหนึ่งในห้าข่าวลือเร้นลับของเส้นทางพวกเรา มีผู้
ล่วงรู้ไม่มากนัก”

ซิมอุกล่าวว่า

“ในคัมภีร์เล่มนั้นบ่งบอกที่ตั้งสุสานกระดูกชาวเอง”

อุติกชี้กล่าวด้วยความละโมภโลภหลงว่า

“สุสานกระดูกชาวเป็นขุมทรัพย์หนึ่งของเตยสีอแซง* แม้
ไม่ใช่ขนาดใหญ่ที่สุด แต่ไม่มีค่าเพียงหมื่นตำลึงทองเท่านั้น พวก
เราได้มาส่วนหนึ่งจะเป็นมหาเศรษฐีแล้ว”

ยามนั้น อุติกชี้เร่งรัดซิมอุว่า

“รีบบอก ท่านพบเห็นเบาะแสสายนี้ได้อย่างไร?”

ซิมอุกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าพบเห็นคนผู้หนึ่งที่ชายฝั่งทะเลมณฑลจี้กิง บุรุษ
แซ่ลิ้นนามเซี่ย สตรีแซ่เหียนนามนัม เนื่องด้วยข้าพเจ้ารู้จักเหียนนัม
ดังนั้นพลอยรู้จักลิ้นเซี่ย”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

“ลิ้นเซี่ยเป็นนักเลงเก่าอันชั่วของ คาดว่าดุดอกว่าข้าพเจ้าเป็น
ชาวมิจฉาซีฟ ดังนั้นไม่เกรงอกเกรงใจต่อข้าพเจ้า ช่วงชิงเหียนนัม
ไปจากข้าพเจ้า สร้างความขุ่นแค้นแก่ข้าพเจ้ายิ่ง ติดตามความ
เคลื่อนไหวของลิ้นเซี่ย คัดค้นหาข้อบกพร่องของมัน พรางเหียนนัม
จากมัน กลับพบเห็นมันพลิกดุตำราเล็กๆ เล่มหนึ่ง เป็นเหตุให้
ล่วงรู้ความลับของสุสานกระดูกชาว”

เบ๊ตงเซียงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

* เตยสีอแซงเป็นบุคคลสมัยราชวงศ์หมิง ลูกฮือขึ้นก่อนการสถาปนาตัวเองเป็นโจวอ๋อง ภายหลังถูกแม่ทัพฉี
ตักกับเซียงฮงซุนได้มรณจุฬานเจียงปราบปราม

“ตามคำรำลือ ลายแทงของสุสานกระดูกขาว ซ่อนอยู่ในตำราเล็ก ๆ เล่มหนึ่ง แต่ท่านทราบได้อย่างไรว่าเป็นเล่มนี้?”

ซิมอูเท้าความว่า

“ครั้งกระโน้นนำปากน้อเหลา (สองเล่ม่าเหนือใต้) บนเส้นทางพวกเราถึงคำปริศนาไว้สองประโยคว่า ‘สุสานกระดูกขาวซ่อนบ่อทอง หน้าปกกะโหลกคู่ดาบตามหลัง’ จนบัดนี้ยังไม่มีผู้ใดคลี่คลายคำปริศนาทั้งสองประโยคนี้ได้ แม้แต่ข้าพเจ้าก็ขบคิดไม่เข้าใจ แต่คำคั้นนั้น ข้าพเจ้าเฝ้าติดตามลี้ซี้ย เห็นตำราเล็ก ๆ เล่มนั้นทางออกคว่าอยู่บนโต๊ะ ภายใต้แสงเทียน सदส่อง ค่อยเห็นหน้าปกและปกหลังของตำรา...”

เอ่ยถึงตอนนี้หยุดเล็กน้อย ค่อยกล่าวต่อ

“ที่แท้บนหน้าปกวาดรูปห้วกะโหลกสีขาวสองอัน เมื่อปรากฏบนพื้นกระดาดสีดำ จึงสะดุดตาเป็นพิเศษ ปกหลังของตำรากล่าวรูปดาบทองเล่มหนึ่ง”

เล่าถึงตอนนี้ ค่อยมองดูคนทั้งสอง อูติงชี้ร้องโพล่งว่า

“นี่โยมิใช่พ้องกับคำปริศนา ‘สุสานกระดูกขาวซ่อนบ่อทอง หน้าปกกะโหลกคู่ดาบตามหลัง’ หรือหรือ? ที่แท้คำปริศนาทั้งสองประโยคหมายถึงลักษณะของตำราเอง”

ซิมอูกล่าวเสริมว่า

“ตอนนั้นข้าพเจ้าพอพบเห็น ผมคิดว่าเป็นเรื่องหนักหนาสาหัส แต่ยามกะทันหันยังไม่เข้าใจปรุโปร่ง ดังนั้นรีบล่าถอยจากมา”

เบ๊ตงเซียงกล่าวว่า

“ภายหลังท่านลงมือหยิบฉวยตำราเล่มนั้นมาหรือไม่?”

ซิมอูกล่าวว่า

“คิดลงมือหยิบฉวย ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก หนึ่งนั้นลี้ซี้ย

พกดำราติดตัวตลอดเวลา สอง เมื่อข้าพเจ้าขบคิดคาดเดาต้นสายปลายเหตุได้ พวกมันก็ออกจากมณฑลจิงแล้ว”

อูตึกชี้ซักถามว่า

“หลังจากนั้นท่านสะกดรอยตามถึงที่นี่หรือ?”

เบ๊ตงเซียงพลันกล่าวว่า

“ซิมน้อย คำบอกเล่าส่วนใหญ่ของท่านน่าเชื่อถือ แต่บางแห่งไม่ฟังเชื่อถือ”

ซิมอุถามว่า

“ที่ใดไม่ฟังเชื่อถือ?”

“เรื่องราวเกี่ยวกับดำราเล็กๆ เล่มนั้นน่าเชื่อถือ ที่ว่าเมื่อเจ้าได้คิดก็สะกดรอยตามพวกมันถึงที่นี่ ไม่ฟังเชื่อถือโดยสนิทใจ”

ซิมอุถามไถ่รายละเอียด เบ๊ตงเซียงกล่าวว่า

“หากเราเป็นท่าน เมื่อพบเห็นความลับเช่นนี้ ต้องหาทางขโมยคัมภีร์ของลิ้เซี่ยไห่จงได้ ไหนเลยสะกดรอยตามถึงที่นี่ โดยไม่ลงมือ?”

อูตึกชี้กล่าวเสริมขึ้น

“ใช่แล้ว ท่านคงคิดขโมยคัมภีร์และเงินทอง แต่ถูกมันพบเห็นภายหลังได้แต่สะกดรอยตาม ไม่กล้าเผชิญหน้ากับพวกมัน”

เบ๊ตงเซียงสรุปว่า

“ไม่เช่นนั้นซิมน้อยท่านคงได้ไปแต่แรก ไยต้องมาเสาะหาพวกเรา?”

ซิมอุหลังจากได้รับการปลอบขวัญจากโ้วเจ็กจิน ตกลงใจยอมรับข้อเสนอของนาง พยายามคลี่คลายความแค้นรายนี้ หาโอกาสพิสูจน์ฝีมือกับลิ้เซี่ยสักครา จึงเสาะหาเบ๊ตงเซียงกับอูตึกชี้ ซึ่งเป็นมือดีฝ่ายมิฉฉาซัพ ยืมมือพวกมันกระทำการลักครา

เขาพอฟังคนทั้งสองกล่าวเช่นนั้น ก็ปล่อยเลยตามเลย ยอมรับว่าตัวเองลงมือลี้มเหลว ขอความร่วมมือจากพวกมัน

ทั้งสามเริ่มหารื้อวิธีลงมือ ในที่สุดตกลงว่าจะสืบเสาะร่องรอยของลี้เซียกับเหียนนัม ตลอดจนเส้นทางไปของคนทั้งสอง ค่อยคิดอ่านต่อไป

อุติกซี้มีหูตาอยู่ที่เมืองเซ่งโตว ดังนั้นปล่อยข่าวออกไป สืบเสาะร่องรอยของลี้เซียกับเหียนนัม

ไม่นานให้หลังมีข่าวมาว่า ลี้เซียกับเหียนนัมเคยเดินเล่นภายในเมือง ยามนี้อยู่ที่อารามแชเอี้ยเก็ง

ในข่าวยังบอกว่า หนุ่มสาวทั้งสองมีที่ทาสนิทสนม เหียนนัมไม่ได้ขี้นมา เดินเคียงคู่กับลี้เซีย บางครั้งยังจู๋มมือคลอเคลียกัน

ชิมอุพอฟังรายงานเหล่านี้ ในใจปวดแปลบปลาบ กลับบังเกิดความเคียดชิงต่อลี้เซียกับเหียนนัมขึ้นมา

เบ๊ตงเซียงสันนิษฐานว่า ลี้เซียกับเหียนนัมเมื่อไปยังอารามแชเอี้ยเก็ง ค็นนี้อาจพักอยู่ภายในเมือง พวกตนสมควรเคลื่อนไหวล่วงหน้า ซึงยัดชัยภูมิไว้

ที่ว่าซึงยัดชัยภูมิคือ จ่ายเงินจองห้องพักตามโรงเตี๊ยมที่ดีที่สุดในเมืองแห่งละสองห้อง เพื่อจับตาดูลี้เซียกับเหียนนัม

เรื่องนี้อุติกซี้อาสาจัดการเอง จากนั้นค่อยวางแผนส่งคนติดตามไปยังอารามแชเอี้ยเก็ง

ชิมอุขันอาสาติดตามไปยังอารามแชเอี้ยเก็ง โดยปลอมแปลงโฉมรูปไป ให้คนทั้งสองจัดเตรียมคนช่วยกลบเกลื่อนให้กับการร่วมทางไปด้วย

เมื่อทำความตกลง คนทั้งสามก็เคลื่อนไหวในบัดดล

บทที่ 8

มรสุมระหว่างทาง

ไม่นานให้หลัง ชิมอุเดินทางถึงอารามแซเอี้ยเก็ง ยามนี้ชิมอุอยู่ในเครื่องแบบของคณงานบ้านเศรษฐี ใบหน้าผ่านการปลอมแปลงโฉม ตกแต่งหน้าดำคล้ำร่วงโรย ดูไปเป็นชายกลางคนผู้หนึ่ง

ผู้ที่ช่วยกลบเกลื่อนให้กับเขาเป็นสตรีชราคนหนึ่ง เดินทางมาแกับที่อาราม ทั้งยังมีหลานชายคนหนึ่งของนางร่วมทาง

ชิมอุหาบสุกรเปิดไก่อ พร้อมด้วยรูปเทียนกระดาษเงิน กระดาษทองเข้าสู่ตัวโบสถ์ จากนั้นปล่อยให้สตรีชราและหลานชายของนางจัดเตรียมเครื่องเช่นไหวนั่นโต๊ะบูชา ตัวเองถอดไม้คานยืนอยู่มุมโบสถ์

ตัวโบสถ์มีพื้นที่กว้างขวาง มีผู้มีจิตศรัทธามากกราบไหว้บูชาอย่างคับคั่ง ดังนั้นชิมอุจึงไม่เป็นที่สนใจของผู้คน

ลิ้เขี่ยกับเหียนئمอยู่ที่มุมระเบียงโบสถ์ด้านขวามือ กำลังสนทนากับนักพรตสูงอายุผู้หนึ่ง พวกเขาแยกย้ายนั่งข้างโต๊ะไต้

เขียน* คอยกวาดตาสำรวจมองผู้มากราบไหว้บูชา

ชิมอยู่ห่างจากพวกเขาประมาณวาเศษ ดังนั้นลอบเขม็ง
ตึงเครียด กริ่งเกรงพวกเขาพบเห็นตัวเอง

เมื่อชิมอยู่เฉยๆ พบบว่าการสนทนาระหว่างลิ้เซียกับนัก
พรตชราเพิ่งเริ่มขึ้น คาดว่านักพรตชราจะมีกิจธุระ จนบัดนี้ค่อย
ปลีกเวลามาสนทนากับพวกเขา

ไต้ยิ่นลิ้เซียกล่าวว่า

“เฮียงตี้เต้าเจี้ยง เรามายังที่นี่เพื่อสอบถามถึงคนผู้หนึ่งจาก
ท่าน”

นักพรตชรากล่าวว่า

“ประสกคิตสอบถามผู้ใด?”

“เป็นยอดคนสถาบันพรต ชนชาวโลกขนานฉายซังก็จ้อ (เทพ
คำนวน) นือทง ไม่ทราบมันอยู่ที่ใด?”

นักพรตเฮียงตั้งงิ้วจูบจึงกล่าว

“พวกท่านมาหาเทพคำนวนนือทง?”

“มิผิด”

นักพรตเฮียงตั้งถามอีกว่า

“พวกท่านไหนมาเสาะหาอาตมา?”

“ทั้งนี้เพราะจากการสืบสาวของเรา ท่านเป็นบุคคลเพียง
หนึ่งเดียว ที่มีความสัมพันธ์กับเขาอย่างลึกซึ้ง”

นักพรตเฮียงตั้งถามไถ่รายละเอียด ลิ้เซียกล่าวว่า

“พวกท่านเล่าเรียนจากสำนักเดียวกัน มีชื่อเฮียงตี้ทั้งสิ้นแปด
คน หกในแปดขั้นสู่สรวงสวรรค์ คงเหลือเต้าเจี้ยงท่านกับเทพ
คำนวน ดังนั้นมีแต่ท่านที่ล่วงรู้ร่องรอยของมัน”

* ไต้แปดเหลี่ยม มีแปดมุม นิ่งไต้มุมละคน

“ท่านกลับสืบสาวอย่างชัดเจน น่าเสียดายท่านยังไม่ล่วงรู้
ว่าคือชื่อเฮีย (ศิษย์ผู้พี่แซ่หือ) เราก็หลุดพ้นแล้ว”

ลี้เชี้ยกล่าวอย่างเฉื่อยชา

“หากมันขึ้นสู่สรวงสวรรค์ เรานับว่าอาภัพอัปโชคแล้ว”

“นั่นเป็นเรื่องอัศจรรย์ปัญญา”

ลี้เชี้ยกล่าวว่า

“เราดันดันเป็นระยะทางหลายพันลี้มาถึงที่นี่ ไหนเลยเพียง
ฟังคำตอบของท่านก็ยอมเลิกรา?”

“อาตมาสามารถบอกที่ตั้งหลุมฝังศพของเขาให้ทราบ พวก
ท่านรุดไปชมดู จะพิสูจน์ยืนยันเอง”

ลี้เชี้ยกล่าวว่า

“หากมันเข้าใจว่า อาศัยป้ายสุสานหน้าหลุมฝังศพก่อนหนึ่ง
สามารถหลอกลวงเราไป ก็ผิดอย่างมหันต์แล้ว”

“ประสกไม่เชื่อ อาตมาก็ไม่กล่าวมากความ”

ลี้เชี้ยตาทอประกายอำมหิต จ้องจับบนใบหน้านักพรตเอี้ยยง
ตี้ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“รับฟังไว้ หากเราไม่ได้รับคำตอบที่น่าพอใจ ภายในครึ่งชั่วยาม
จะใช้เลือดล้างอาราม”

น้ำเสียงของเขาเยียบเย็นอำมหิต และเด็ดเดี่ยวถึงที่สุด ไม่
ว่าผู้ใดก็ฟังออกว่า เขาเมื่อลั่นปากต้องปฏิบัติตาม

นักพรตเอี้ยยงตี๋ขมวดคิ้วขาวโพลน ยามกะทันหันไม่ตอบคำ

ลี้เชี้ยกล่าวอีกว่า

“ไม่ว่าเทพค่านวณเป็นหรือตาย เราล้วนต้องการพบมัน หาก
ว่ามันตายแล้ว ได้แต่ถือว่ามันชักนำเภทภัยให้กับผู้คนในอาราม”

นักพรตเอี้ยยงตี๋เงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

“พวกท่านคงเป็นศิษย์ของดาบอสูรอุบุนเต็งแล้ว ใช่หรือไม่?”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“มีความหมายยิ่ง นี่ใช่เป็นคำทายหักของเทพค่านวนหรือไม่?”

“มิผิด เขาเคยบอกต่อเราว่า หากศิษย์ของดาบอสูรอุบุนเต็งมาถึง แม้ทราบข่าวการตายของเขา ต้องไม่ยอมเลิกรา หากไม่เตรียมการล่วงหน้า จะชักนำเภทภัยแก่คนในอาราม ดังนั้นได้แต่ให้ท่านพบหน้าเขาเป็นครั้งสุดท้าย”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“เช่นนั้นเป็นว่ามันยังไม่ตาย?”

“อาตมาไม่มั่วสาวจา เขาตายแล้วจริงๆ”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“ในเมื่อตายแล้ว ไหนเลยพบหน้าได้?”

“ซือเฮียเรามีการคำนวณแม่นยำปานเทพยดา เขาเมื่อกล่าวเช่นนั้นต้องกระทำได้นั่นเอง”

เหียนนัมรับฟังถึงตอนนี้ ถามสอดขึ้น

“ท่านไม่เคลือบแคลงสงสัยต่อคำพูดของเขาหรือไม่?”

นักพรตเฮี้ยงตีกกล่าวว่า

“อาตมาไม่เคลือบแคลงสงสัยเด็ดขาด ครึ่งกระโน้นอาตมาคิดฝึกวิทยายุทธ์ เป็นซือเฮียเรตักเตือนเราอย่าได้ฝึกปรือ อาตมาเชื่อฟังวาจาของเขา นับเป็นประโยชน์อย่างใหญ่หลวง”

เหียนนัมกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ท่านได้รับประโยชน์อันใด?”

นักพรตเฮี้ยงตีกกล่าวว่า

“สมมติเช่นเหตุการณ์ในวันนี้ หากอาตมาฝึกวิทยายุทธ์ เมื่อ

เผชิญการคุกคามจากประสภแซ่ลี้ ย่อมไม่อาจกล้ำกลืนรับไว้ หาก
 แม้นลงมือต้องตายได้ดาบอสูร ตอนนี้องค์ประสภแซ่ลี้คิดคุกคาม
 ทำร้ายอาตมา อาตมาไม่สามารถต่อสู้ขัดขืน ได้แต่ปล่อยให้เขา
 จัดการตามอำเภอใจ...”

ความหมายในวาทะคือ ท่านไม่มีฝีมือติดตัว ได้แต่ปล่อยให้
 ช่มเหงตามอำเภอใจ เพราะเหตุนี้กลับรักษาชีวิตไว้

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“วาจาไร้สาระอย่าได้กล่าว เทพค่านวณนัดพบกับเราที่ใด?”

นักพรตเฮียงตีกกล่าวว่า

“ก่อนที่จะอาตมาจะบอกออกไป ขอให้ประสภแซ่ลี้รับปากว่า เมื่อ
 พบกับซือเฮียเรา อย่าได้ย้อนกลับมาแย้งที่นี้ ตามรังความอาตมาอีก”

“ตกลง ท่านบอกสถานที่มา”

นักพรตเฮียงตีกจึงกล่าว

“ซือเฮียเราสั่งเสียไว้ ให้ท่านไปยังหุบเขาหลังที่สามหลังเขา
ซิ่งนึ่งฮอง (เขานางกาลิ) ภูเขาบู๊ซัว จะได้พบกับเขา พร้อมกับ
 บรรลุถึงความปรารถนา”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“บรรลุถึงความปรารถนา? เรามีความปรารถนาอันใด?”

“อาตมาไม่ทราบได้”

เหียนئمความจริงคิดซักถาม พอฟังท่านกล่าวเช่นนั้น จึงเปลี่ยน
 เป็นชักชวนว่า

“อย่างนั้นพวกเราไปกันเถอะ”

ลี้เซี่ยรับคำว่า

“ตกลง แต่การเดินทางในวันนี้ เป็นที่น่าเสียดายยิ่ง”

เหียนئمกล่าวถามว่า

“น่าเสียดายอันใด?”

ลี้เซียกล่าวว่า

“ค่ายสำนักของเทพค่านวน ประกอบด้วยยอดวิชาฝีมือสูง
เร้นลับกับตึกเล้งเซีย (ทวนมังกรพิช) ความจริงสามารถหาญหัก
กับเพลงดาบอสูรของเราแต่หลวงจีนเผ่านี้แม้เป็นชื่อดีเทพค่านวน
กลับไม่ได้ฝึกวิทยายุทธ์ ดังนั้นไม่สามารถลงมือพิสูจน ไยมิใช่น่า
เสียดายยิ่ง?”

ขณะกล่าว ทั้งสองเดินเข้าสู่ตัวโบสถ์ ผู้มาราบไหว้บูชาต่าง
มุ่งความสนใจมายังหนุ่มสาวคู่นี้

เหียนฉิมใช้ศอกกระทบร่างลี้เซีย กล่าวเบาๆ ว่า

“ข้าพเจ้ารู้สึกมีสายตาคู่หนึ่งนี้ร้ายกาจยิ่ง คล้ายพวยพุ่งมา
จากมุมขวามือ”

ปากกล่าวว่าวาจา สายตาไม่ได้มองไปยังขวามือ

ลี้เซียผงกศีรษะรับ ชีมือไปยังกระถางศิลาขนาดใหญ่ใบหนึ่ง
ปากกล่าวอย่างยิ้มแย้ม คล้ายสนทนากับกระถางรูปใบนี้

สายตาที่พวยพุ่งจากทางขวามือ เปล่งจากชิมอูซึ่งปลอม
เป็นคนงานนั่นเอง

ชิมอูเห็นลี้เซียกับเหียนฉิมเดินเข้าโบสถ์ด้วยท่าที่สนิทสนม ต้อง
บังเกิดความริษยาพลุ่งขึ้น ดวงตาสาตประกายเกรี้ยวกราดอย่าง
ลึมตัว

ชิมอูมีพลังการฝึกปรี๊ดลึกล้ำ พลังสมาธิกล้าแข็ง ดวงตาที่
ทอแววเช่นแค้นพวยพุ่งไปยังลี้เซียกับเหียนฉิม คล้ายวัตถุมีสภาพ
ทำให้เหียนฉิมรู้สึกตัวขึ้น

ลี้เซียกวาดตาไปโดยรอบด้วยท่วงท่าเป็นปรกติ เพียง
เหลือบมองชิมอูแวบหนึ่ง แต่ก็สามารถบ่งบอกบรรยายรูปโฉม

การแต่งกายของคนผู้นี้ต่อเหยื่อนี้โดยละเอียด สุดท้ายถามว่า

“ท่านเห็นว่าคนผู้นี้มีความเป็นมาอย่างไร?”

เหยื่อนี้มกล่าว่า

“นอกจากชิมอุแล้ว ยังมีผู้ใดให้ความสนใจต่อพวกเรา?”

“เราไม่ทราบว่ามีผู้อื่นหรือไม่ แต่คนผู้นี้หากเป็นชิมอุ ก็ไม่น่าประหลาด พวกเราสันทสนมถึงเพียงนี้ จุดประสงค์เพื่อกระตุ้นความริษยาของมัน”

เหยื่อนี้ยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“อาจบางที่ท่านดูผิดไป ชิมอุไม่เห็นข้าพเจ้าอยู่ในสายตา”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“มันไม่นำพาต่อทุกสิ่งจริง มีแต่ท่าทีที่มีต่อท่าน บังเกิดปฏิกิริยาอย่างรุนแรง”

“หากเป็นเช่นนั้น เขากลับนำเวทนายอยู่ข้าง”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“เนื่องด้วยท่านบังเกิดเวทนายจิต ไม่อาจหักใจฆ่ามันกับมือ ดังนั้นคิดยืมมือผู้อื่นกระทำแทน”

“ถูกแล้ว ท่านสมควรลงมือให้กับข้าพเจ้าแต่แรก”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“เราถามท่านก่อน หากเราฆ่าชิมอุ ในใจท่านจะแค้นเราหรือสำนึกขอบคุณเรา?”

“ย่อมสำนึกขอบคุณท่าน”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“เรื่องราวไม่รวบรัดเพียงนี้ ท่านนึกดูให้ดี ไช้แค้นเราหรือไม่?”

“ข้าพเจ้าไหนเลยแค้นท่านได้...”

แต่นางพอดรunkคิด ก็กลักริ้นคำพูดไว้ ทั้งนี้เพราะนางรู้สึก

ว่าหากลิ้เขี่ยลงมือฆ่าชิมู ต่อให้นางบังเกิดความสำนึกขอบคุณ ก็ไม่สามารถอยู่ร่วมกับเขาอย่างเป็นมิตรสืบไป

นี่เป็นเพราะในใจนางเคยประทับใจร่างชิมูไว้ ซึ่งก็หมายความว่าก่อนที่จะเกิดเหตุแปรเปลี่ยน นางเคยหลงรักชายหนุ่มผู้นี้ เพียงเพราะชื่อนี้นางจะบังเกิดความเคียดชังต่อผู้ที่ลงมือฆ่าชิมู ลิ้เขี่ยอธิบายว่า

“ไม่เป็นไร ท่านมีความคิดเป็นปรกติธรรมดา ไม่ว่าคนฉลาดปราชญ์เรื่องปานใด เมื่อเผชิญกับปัญหารัก จะกลับกลายเป็นสับสนเลอะเลือน สภาพของท่านยิ่งจำแนกไม่ออกกว่าเป็นรักหรือแค้น”

ท่าทีของเขาเปิดเผย กล่าววาจานุ่มนวลเอาใจ ทำให้เหียนฉิมพบวลีเขี่ยไม่ใช่คนเยียบเย็นอำมหิตดังที่นางคาดคิดคำนวณไว้ไม่ นางมองดูเขาอย่างตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า

“คำพูดของท่านนับว่าจี๋ถึงจิตใจข้าพเจ้า ท่านที่แท้เป็นคนเยี่ยงไร?”

ลิ้เขี่ยกล่าวว่า

“เราทั้งดีและร้าย ไม่อาจยึดถือได้”

ทั้งสองสนทนาพลางจับตาดูชิมูพลาง ยามนั้นสตรีชราและหลานชายของนางจุตฐูปัสการะเสร็จสิ้น เริ่มเก็บของเช่นไหว้แล้ว

ชิมูรีบเข้าไปช่วยเหลือ พลันรู้สึกกลางหลังเย็นระวบ ทราบว่าลิ้เขี่ยกับเหียนฉิมมุ่งความสนใจมาที่ตนแล้ว

ชิมูทราบบว่าสถานการณ์ซับซ้อนสำคัญ ขอเพียงพวกเขาเดินมาจับจ้องมองหน้าตน คราบปลอมแปลงโฉมของตนจะถูกพบเห็นในบัดดล

ซึ่งความจริง ลีเซียกับเหียนนัมพากันสาวเท้าเข้าหาบุคคลน่าสงสัยผู้นี้

ชิมอุแม่หันหลังให้กับลีเซียและเหียนนัม แต่โศตประสาทได้ยินเสียงฝีเท้าอันแผ่วเบาของเขา ต้องใจหายวูบ ประสาททุกส่วนเขม็งเกร็งขึ้นมา

ชิมอุเก็บข้าวของลงในตะกร้าสืบท่อ ความเคลื่อนไหวไม่ได้ สะดุดหยุดยั้งเพราะเสียงฝีเท้าด้านหลังแต่อย่างไร

เสียงฝีเท้าเดินใกล้เข้ามา จวบกระทั่งห่างจากเขาสามสี่เชียวะค้อยหยุดยั้งลง

ในระยะประชิดใกล้เช่นนี้ ชิมอุทราบว่ายตัวเองสูญเสียความสามารถในการตอบโต้ ซึ่งก็หมายความว่าคนที่ด้านหลังขอเพียงลงมือ เขาต้องล้มลงแล้ว

ชิมอุขบกรามกรอด ตัดใจรอให้ถูกโคนล้ม เขาไม่ต่อสู้ขัดขืน มิใช่กลัวเกรง หากแต่ในการคำนวณของเขา ลีเซียกับเหียนนัมไม่แน่ว่าจะพบเห็นโฉมหน้าแท้จริงของเขา ดังนั้นหากพวกเขาไม่พบเห็นพิรุณ คงไม่ถึงกับลงมือ

ภายใต้ความคิดเช่นนี้ ชิมอุตกลงใจเสี่ยงโชคดู

ลีเซียยืนอยู่หน้าเหียนนัม เห็นคนงานผู้นี้ไม่มีความเคลื่อนไหว ผิดปรกติใด ดังนั้นยื่นมือขวากออกช้าๆ

นิ้วทั้งห้าของเขากางอ้าออกเล็กน้อย ทั้งสามมดคร่ำกุ่ม และสามารถรวบนิ้วกำเป็นหมัด ใช้นิ้วปาดจุ๋ม ชื่นอยู่กับสถานการณ์ที่เปลี่ยนผัน

นิ้วมือของเขาขณะจะกระทบถูกหลังไหล่ของอีกฝ่าย เหียนนัมพลันยื่นมือบีบข้อศอกเขา ยับยั้งความเคลื่อนไหวของเขา ทางหนึ่งบอกใบ้ให้เขาจากมา

ทั้งสองสาวเท้าไปโดยพร้อมเพรียง เขียนิ้มกล่าวว่า

“ท่านเห็นสตรีชราที่จุฑฐบุชาหรือไม่?”

ลิ้เขี้ยกล่าวว่า

“เห็นแล้วจะเป็นไร?”

เขียนิ้มกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าขอรับรองว่านางเป็นคนในครอบครัวเศรษฐีภายในเมือง...”

ลิ้เขี้ยส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

“เราเข้าใจแล้ว”

เขียนิ้มกล่าวเสริมว่า

“คนงานผู้นี้แม้มีฝีมือดีดัดตัว คงมิใช่ซิมอุ ทั้งนี้เพราะซิมอุไม่สามารถเสาะหาสุจริตชนเช่นนี้มาเป็นกระด้างได้”

ลิ้เขี้ยเข้าใจความหมายของนาง กล่าวว่า

“ตกลง พวกเราไป”

ทั้งสองพ้อออกจากอาราม ก็เที่ยวซื้อหาสิ่งของสำหรับเดินทางไกล ประกอบด้วยเสื้อผ้า ถู่ง่องรองเท้า ตลอดจนเสบียงกรัง เมื่อผ่านพลบค่ำคลี่คลุมลง แสงโคมไฟคล้ายดาวพรายพราย แต่งแต้มสีสนับให้กับเมืองโบราณแห่งนี้

ลิ้เขี้ยสะพายดาบ มือหนึ่งหิ้วถูงย่ามสัมภาระ เขียนิ้มเดินชดช้อยติดตามหลัง มือหนึ่งหิ้วถูงย่ามสัมภาระ เขียนิ้มเดินชดช้อยติดตามหลัง ลิ้เขี้ยมาถึงร้านรถแห่งหนึ่ง

ภายในร้านรถมีชายฉกรรจ์สี่ห้าคน หนึ่งในจำนวนนั้นเดินออกมาต้อนรับ น้อมกายกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“นายท่านต้องการเช่ารถกระมัง?”

ลิ้เขี้ยเพ่งตาเจิดจ้าจ้องจับที่คนแต่งกายคล้ายเสมียนผู้นี้

กล่าวว่า

“มิผิด”

เสมียนนั้นรู้สึกคล้ายมีรังสีดาบสายหนึ่งเฉียดผ่านใบหน้ามัน
ต้องหดคออย่างลึมตัว

มันเปลี่ยนเป็นมองไปยังหญิงงามที่ร่วมทางมากับคนชุดขาว
ก็เผชิญกับสายดาบที่คมวาว สร้างความแตกตื่นแก่มันจนแทบ
อุทานออกมา

เสมียนผู้นี้ผ่านพบผู้คนมากมาย ทั้งชราเยาว์วัย ทั้ง
ดงามอัปลักษณ์ แต่ไม่เคยเผชิญสายดาบที่น่าตระหนกปานนี้มาก่อน
ดังนั้นตะกุกตะกักว่า

“นายท่านคิดไปที่ใด?”

ลิ้เซียกล่าวว่า

“ท่านอย่าได้ถาม จัดเตรียมรถคันหนึ่งให้กับพวกเรา ไป
ถึงที่ใดถือว่าถึงที่นั่น”

เสมียนนั้นผินยิ้มพลางกล่าวว่า

“นายท่านไม่บ่งบอกก่อนว่าจะไปที่ใด ด้านราคาจะตกลง
อย่างไร?”

ลิ้เซียล้วงทองคำแท่งเล็กๆ ส่งให้ กล่าวว่า

“ราคาไม่เป็นปัญหา ขอเพียงท่านส่งคนขับรถทางที่ดีเชื่อ
ฟังวาจากว่านี่”

เสมียนนั้นเห็นทองคำแท่งนี้เพียงพอกับการว่าจ้างรถไป
ไกลนับหมื่นลี้ ดังนั้นรับคำไม่ขาดปาก ทางหนึ่งส่งคนขับรถผู้หนึ่ง
คัดเลือกม้าเทียมรถจัดเตรียมรถอย่างดีคันหนึ่ง

ดังนั้นลิ้เซียกับเหียนนัมโดยสารรถออกจากเมืองเซ่งโตวทั้ง
ยามราตรี

รถม้าควบขับออกทางชานเมืองด้านใต้ คนขับรถอดเหลียวหน้าไปด้านหลังอย่างหวาดระแวงมิได้

ที่แท่นระหว่างที่มันขับรถ มักได้ยินเสียงฝีเท้ามาตามหลังมา แต่พอเหลียวหน้ามอง กลับไม่พบเห็นอันใด

ข้างหูมันได้ยินเสียงหัวร่อต่อกระซิกของหนุ่มสาวภายในรถ โดยเฉพาะเสียงหัวร่อของหญิงงามนั้นสดใสดุจระฆังเงิน ทำให้คนขับรถที่ต้อยต่ำคั่นที่หัวใจยากจะเกา

รถม้าพอลั่นผ่านหมู่บ้านชนบทแห่งหนึ่ง เมื่อถึงหน้าบ้านที่แขวนโคมไฟ คนขับรถรีบเหลียวหน้าไปยังหลังรถ ที่หลังรถแว้งว่างเปล่า หากมีคนขี่ม้าติดตามมาไม่

แต่เสียงฝีเท้ามาที่กระทบโศดเป็นครั้งคราว ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?

เดินทางอีกระยะทางหนึ่ง คนขับรถมิเพียงได้ยินเสียงฝีเท้ามาจากหลังรถ ยังได้ยินเสียงฝีเท้ามาเร่งร้อนเดินจากเส้นทางเบื้องหน้า ต้องขมวดคิ้วพึมพำว่า

“ยามดึกตื่นก่อนคืน ยังเร่งร้อนเดินทางเช่นนี้ คงเป็นคนเสียสติแล้ว”

ภายใต้แสงตะเกียงที่แขวนอยู่นอกรถsadสอง เห็นม้าฟุ้งฟีสองตัวควบขับสวนมา ชั่วพริบตาก็เฉียดผ่านไป

นี่เป็นสภาพปรกติธรรมดา คนขับรถไม่เฉลียวใจ ยังขับรถสืบต่อ แต่ผู้คนภายในรถทั้งสองกลับส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์กัน ลึบซึ้งกล่าวว่า

“ม้าทั้งสองตัวควบขับยามวิกาล คงมีเรื่องรีบร้อนอันใด ในความเห็นเรา พวกมันล้วนเป็นชาวยุทธจักร เพียงไม่ทราบสังกัดค่ายสำนักใด”

เหียนมิกกล่าวว่า

“ท่านคาดเดาออกก็ประหลาดไปแล้ว เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ มณฑลเสฉวนนอกจากสำนักง้อไบ๊ แซ่เซี่ย และตระกูลดังที่ชัดเจนในการใช้อาวุธลับอาบยาพิษซึ่งเป็นสำนักใหญ่แล้ว ยังมีค่ายสำนักที่มีชื่อเสียงอีกเจ็ดแปดสำนัก นอกจากนี้ยังมีสำนักเล็กๆ นับร้อยสำนัก เจริญรุ่งเรืองถึงที่สุด ดังนั้นหากท่านพบเห็นชาวยุทธจักรที่มณฑลเสฉวน คิดจำแนกสังกัดสำนักพวกมัน นับเป็นเรื่องยากเย็นยิ่ง”

ลิ้เซี่ยกล่าวว่า

“ท่านกล่าวถูกต้อง แต่คนบนหลังม้าทั้งสองมีสายตาแรง กล้าท้วงท่าดูร้าย แสดงว่าพวกมันสามารถเห็นวัตถุในความมืด ทั้งยังมีพลังสภาวะชนิดหนึ่ง จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ พวกมันไม่ได้สังกัดค่ายสำนักธรรมดา”

เหียนมิกกล่าวว่า

“ท่านกล่าวเช่นนี้ข้าพเจ้ากลับนึกออก ที่ข้างอานพวกมันแขวนทวนเหล็กยาวห้าเชี้ยวด้ามหนึ่ง มีน้ำหนักยิ่ง อาวุธเช่นนี้จัดเป็นอาวุธนอกสารบบ ไม่ทราบเป็นค่ายสำนักใด สามารถฝึกอบรมมือดีเช่นนี้?”

ลิ้เซี่ยกล่าวถามว่า

“ใช่จะย้อนกลับไปชมดูหรือไม่?”

“แล้วไปเถอะ มีอันได้นำดู”

ลิ้เซี่ยกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“หากว่าเพลงทวนของพวกมันมีความสำเร็จอยู่บ้าง อย่างนั้นผู้ที่ถ่ายทอดแก่พวกมัน สมควรเป็นชนชั้นยอดฝีมือ เรากลับต้องการพบบุคคลเช่นนี้”

เหียนนี่มกล่าว่า

“เพลงดาบของท่านจัดอยู่อันดับหนึ่งในแผ่นดินโดยมีต้อง
สงสัย ไยต้องทำการพิสูจน์อีก?”

“เพลงดาบของเราตอนนี้ หากเผชิญยอดฝีมืออันดับหนึ่ง เกรง
ว่าประสพเกทภัยมากกว่าวาสนา...”

เหียนนี่มกล่าว่าอย่างไม่ยอมเชื่อว่า

“ไม่แน่มันกระมัง?”

“นี่เป็นความจริงจริง สมมติเช่นซิมอู มั่นฝีกวิทยายุทธ์
ประจำตระกูล ทั้งยังสืบทอดแนวทางสถาบันสงฆ์ แม้ยังไม่บรรลุ
ถึงขั้นสุดยอดก็สามารถหลุดพ้นจากรักมีดาบของเรา หากเรา
เผชิญกับยอดฝีมือที่แท้จริง คงต้องพ่ายแพ้แล้ว”

เหียนนี่มกล่าว่า

“สำหรับซิมอู ได้รับยกย่องตั้งแต่เล็กว่ามีส่วนสัดโครง
กระดูกล้ำเลิศ เคยมียอดฝีมือมากหลายทำนายว่า วันหน้าเขาจะ
มีความสำเร็จอย่างสูง ท่านสามารถโค่นเขาพ่ายแพ้ นับว่ายอด
เยี่ยมมากแล้ว”

ลีเซี่ยขณะจะกล่าววาจา พลันปิดปากลง เงยหูฟังอย่างจดจ่อ

เหียนนี่มก็กล่าวว่า

“ฟังจากเสียงฝีเท้ามา คาดว่าเป็นม้าสองตัวนั้นไปแล้วย้อน
กลับมา”

ลีเซี่ยกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

“ใช่แล้ว ในม้าทั้งสองตัวมีอยู่ตัวหนึ่งเป็นยอดม้าพันธุ์ดี”

ทั้งสองสนทนาถึงตอนนี้ คนขับรถก็ได้ยินเสียงฝีเท้ามาไล่
หลังมาเช่นกัน

มันรู้สึกเหตุการณ์ประหลาดลึกลับอยู่บ้าง ต้องกระตุกบังเหียน

เร่งม้าเทียมรถ รถม้าพอทวีความเร็วขึ้น ก็เกิดการสั่นสะเทือนขึ้นมา

คนขับรถขณะควบขับรถ พลันพบว่าที่ข้างม้าเทียมรถทั้งสองตัวเพิ่มม้าอีกตัวหนึ่ง

มันใจหายวาบ เพิ่งตามอง ในความมืดเห็นเป็นม้าสีดำตัวหนึ่ง ควบเคียงคู่อยู่กับม้าเทียมรถทั้งสองตัว

เนื่องด้วยม้าตัวนี้เป็นสีดำปลอด หากมิใช่อยู่นะระใกล้ บวกกับคนขับรถมองดูจากเบื้องสูง ยากที่จะพบเห็นได้

คนขับรถคล้ายเข้าใจในบัดดล ที่แท้เสียงฝีเท้าม้าที่ได้ยินในตอนแรกแต่ไม่เห็นตัวตน เกิดจากม้าดำปลอดตัวนี้เอง

ยามนั้นเสียงฝีเท้าม้าที่ด้านหลังยิ่งมาying กระชั้นใกล้เข้ามา คล้ายห่างเพียงสองสามวา คนขับรถไม่มีเวลาสนใจม้าดำปลอด เหลียวหน้าไปด้านหลัง

เพิ่งเหลียวหน้าไป รู้สึกมีวัตถุสิ่งหนึ่งพุ่งผ่านข้างหูไปดังขวับใหญ่ ความรุนแรงของกระแสลมกระโชกหนึ่งหน้ามันปวดแสบปวดร้อน สร้างความแตกตื่นแก่มันจนหืดหวั่นระงอตัว บังคับรถม้าหยุดลง

รถม้าไม่ทันหยุดนิ่ง ม้าพ่วงพีที่ด้านหลังทั้งสองตัวก็ควบกระหนาบมาถึงข้างรถ คนบนหลังม้าผู้หนึ่งแผดคำว่า

“เจ้าลูกเต่า คิดวิ่งเตลิดไปที่ใด?”

อีกผู้หนึ่งกระตุ้นม้าเข้าใกล้ ยึดกายเหยียดแขนบนหลังม้า ตบหน้าคนขับรถฉาดหนึ่ง

ฝ่ามือนี้รุนแรงยิ่ง ตบจนคนขับแทบพลัดตกลงมา สร้างความเจ็บปวดจนร้องโอยคำหนึ่ง

ลี้ซึ้งชะงักศีรษะออกจากตัวรถ กล่าวว่า

“นี่ พวกท่านขวางรถม้า ทั้งยังตบตีคน เป็นความหมาย
เยี่ยงไร?”

คนบนหลังม้าผู้หนึ่งตะคอกว่า

“เจ้ามิต้องยุ่งเกี่ยวมากความ”

คนบนหลังม้าที่ตบตีคน ยื่นมือคว้าปากเสื้อคนขับรถโยก
คลอนคราหนึ่ง ร้องถามว่า

“ม้าดำตัวนั้นเล่า?”

คนขับรถรีบกล่าวว่า

“อยู่...อยู่ทางด้านนั้น...”

คนบนหลังม้าทั้งสองเหลียวหน้ามอง เห็นอีกด้านหนึ่งของ
ม้าเทียมรถทั้งสองตัว ยืนไว้ด้วยม้าดำปลดตัวหนึ่ง สร้างความ
ยินดียิ่ง หนึ่งในสองกล่าวว่า

“ประเสริฐมาก คราครั้งนี้จุเล้ง (มังกรชาติ) มีคู่แข่ง สามารถ
ประลองฝีมือกันได้แล้ว”

ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

“ม้าดำตัวนี้อาจสง่างาม เก่งว่ายังเหนือล้ำกว่าม้ามังกร
ชาติชั้นหนึ่ง”

พวกพ้องของมันไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

“ม้ามังกรชาติเป็นเจ้าของหมื่นม้าบนพื้นที่เสฉวน ม้าตัวนี้
แม้งามสง่าไม่น้อย แต่ไม่อาจเปรียบกับม้ามังกรชาติได้”

เหยื่อนี้มอดกกล่าวมิได้ว่า

“เหลวไหล”

ลุ่มเสียงพอดัง คนบนหลังม้าทั้งสองล้วนเหลียวหน้ามายัง
ต้นเสียง

เหยื่อนี้มกระโดดลงจากรถ เปิดเผยตลอดทั้งตัว ลมราตรีโชย

พัฒมเฝ้าและชายเสื้อของนางกระพือพลั่ว ดูไปงามจับตาถึง

คนบนหลังม้าทั้งสองจับจ้องมองนางโดยไม่กะพริบ แต่คล้ายกำลังชื่นชมกับศิลปกรรมชิ้นหนึ่ง สัมผัสกับความงามที่แผ่อยู่ภายใน หาได้มีต้นหาคิดครอบครองไม่

ดังนั้นลิ้เซียไม่ตำหนิพวกมัน ติดตามลงจากรถ กล่าวว่า

“ม้าดำตัวนี้เป็นพาหนะของโกวเหนียนางนี้ นับเป็นสมบัติมีเจ้าของ พวกท่านถนอไปก็ไม่มีประโยชน์”

คนบนหลังม้าทั้งสองวกสายตามายังใบหน้าลิ้เซีย หนึ่งในสองกล่าวว่า

“เราเรียกว่าลือคี้ มันเรียกว่าเตียอิดฮวง ท่านแซ่ใด โกวเหนียนางนี้เป็นใคร?”

ลิ้เซียประกาศนามว่า

“เราแซ่ลิ้ นี่คือเหยียโกวเหนียน”

ลือคี้กล่าวว่า

“พวกเรารีบร้อนเดินทาง ไม่มีเวลากล่าวมากความ ม้าดำตัวนี้พวกเราต้องการซื้อไว้ พวกท่านเรียกราคามาเถอะ”

เหยียนมู่ขณะจะตะคอกไล่ ลิ้เซียจึงกล่าวว่า

“พี่ท่านทั้งสองมีนัยน์ตาสูงส่งยิ่ง ยามวิกาลมองเพียงแวบเดียวก็ทราบวาม้าดำตัวนี้มีใช่พาหนะธรรมดา”

คนทั้งสองพอฟังคำเยินยอ รู้สึกสบายอารมณ์ยิ่ง เตียอิดฮวงกล่าวว่า

“ภายในป้อมพวกเราเลี้ยงม้าหลายร้อยตัว ทุกผู้คนล้วนรู้จักคุณลักษณะม้า ความสามารถเพียงนี้ไม่นับเป็นอย่างไรได้”

ลือคี้ก็เดินเข้าไปตึงบังเหียนม้า ม้าดำปลดถันสงบนิ่ง ท่าทางทั้งทะนงตนทั้งเยือกเย็น ดูไปไม่คล้ายเป็นสัตว์เดียวิจฉาน หาก

แต่คล้ายเป็นมนุษย์ที่มีชีวิตจิตใจ

ลือคือร้องชมเชยว่า

“ยอดเยี่ยมที่ดี คงเป็นพันธุ์ได้อวงแล้ว...”

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความนิยมชมชื่น คล้ายช่างฝีมือดีผู้หนึ่ง
พบเห็นหยกงามชิ้นหนึ่ง

จากนั้นมันยื่นมือเหนือวอาน พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ท่วงท่า
ประเปรียวสวยงาม มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นนักขี่ม้ามือดี

เหียนฉิมเห็นลักษณะที่มันนั่งบนหลังม้า คล้ายหล่อหลอมเป็น
น้ำหนึ่งอันเดียวกับม้าดำปลอด ปราศจากช่องว่างให้จุโจม ดังนั้น
เล็กล้นความคิดที่ตระเตรียมบงการม้าแสนรู้จัดการมัน กลับเป่า
ปากเป็นเสียงดังเบาๆ ให้ม้าคู่ขาอยู่ในโอวาท

ลือคือหมอบร่างลงเล็กน้อย สองเท้าหนีบทองม้า ไข่มือกหลัก
เบาๆ ม้าดำปลอดก็พุ่งทะยานไปเบื้องหน้าจุดเกาทัณฑ์ เสียง
ฝีเท้าม้าเคลื่อนห่างไปไกลโซ

เตียฮิดฮวงหัวร่อดังๆ ร้องว่า

“เป็นม้าดีจริงๆ...”

ลี้เซี่ยใช้ศอกกระทบร่างเหียนฉิมกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ท่านไหนปล่อยให้เจ้าผู้นี้จากไป?”

เหียนฉิมกล่าวว่า

“อย่าได้กังวลใจ มันเพียงทดสอบฝีเท้าม้า ขั้วนรอบหนึ่ง
จะกลับมา”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“เราไม่เคยขี่ม้า ไม่ล่วงรู้กฎเช่นนี้”

“ท่านดูผู้แซ่เตียนนั้นมิใช่ยังอยู่ที่นั่นหรือ?”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“เราไม่สนใจตัวคนผู้นี้ กลับเป็นม้าพ่วงพีชนคอแดงของมัน เป็นที่ถูกใจของเรา”

“นั่นเป็นยอดม้าพันธุ์ดี ฝีเท้าหาต่อยกว่าม้าโออิงป่า (เสือ ดาวควันดำ) ของข้าพเจ้าไม่”

ลี้ซึ้งส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

“เตี้ยเสี้ย ม้าของท่านไซ้เรียกว่าม้ามังกรชาดหรือไม่?”

เตี้ยอิดฮวงรับคำ ลี้ซึ้งกล่าวอีกว่า

“ไม่ทราบมันมีราคาค่างวดเท่าใด?”

เตี้ยอิดฮวงกล่าวว่า

“เราก็กไม่ทราบ นี่เป็นม้าตัวโปรดของเป้าจู้ (หัวหน้าป้อม) เรา คาดว่าต่อให้เสนอราคามันต่ำลึงทอง ก็ไม่ยอมขายให้”

ลี้ซึ้งถามอีกว่า

“ป้อมท่านเลี้ยงม้าดีจำนวนมากไว้ไซ้หรือไม่?”

“หากนับปริมาณ ป้อมเราไม่จัดอยู่อันดับหนึ่ง แต่หากเอ่ยถึงคุณภาพ ป้อมเรานับว่าไร้ผู้ต่อต้าน พวกเราเลี้ยงม้าสามร้อย กว่าตัว แทบทุกตัวล้วนเป็นม้าดี”

ลี้ซึ้งถามว่า

“ม้ามังกรชาดนับเป็นม้าดีที่สุดหรือไม่?”

“มิผิด เมื่อสองเดือนก่อน พวกเราทำการคัดเลือกม้าดีฝีเท้า จัดสิบตัว ผลการทดสอบ ยังคงเป็นม้ามังกรชาดมีฝีเท้าเร็วที่สุด ทั้งมีความอดทนเป็นเยี่ยม”

ลี้ซึ้งกล่าวว่า

“หากเป็นเช่นนั้น เราคิดหาหรือกับเตี้ยเสี้ยเรื่องหนึ่ง”

“หาหรือเรื่องอันใด?”

“ยกม้ามังกรชาดแก่เรา ได้หรือไม่?”

เตียอิตฮวงงงงันจูบ พลันระเบิดเสียงหัวร่อออกมา มันอยู่บนหลังม้าหัวร่อจนงอหาย คล้ายไต้ยิ่นเรื่องขบขันที่สุดในโลก

ลี้เซี่ยรอนมันหัวร่อจบ จึงกล่าว

“เตียเฮียหัวร่ออะไร?”

“กาลก่อนท่านเคยไต้ยิ่นชื่อป้อมเรกรหรือไม?”

“ไม่เคย ป้อมท่านมีชื่อเรียงเสียงใด อยู่สถานที่ไหน เราล้วนไม่ทราบ”

“เรากับลือคี้มาจากเลียงฮุยเป้า (ป้อมเกริกไกร) ชื่อสถานที่ที่ท่านแม่ไม่เคยย่างกรายไป สมควรเคยไต้ยิ่นกรรมง?”

ลี้เซี่ยค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

“ที่แท้เป็นป้อมเกริกไกรอันยิ่งใหญ่ ฟังว่าเป็นรังโจรที่มีอิทธิพลที่สุดของมณฑลเสฉวน ราษฎรทั่วไปไม่ค่อยกล่าวถึง ต่อให้เป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ก็สามารถไปท่องเที่ยวที่ป้อม เมื่อจัดตลาดนัดขึ้นจะเป็นที่ชุมนุมนับร้อยนับพัน”

เหียนนัมสอดคำขึ้น

“ลี้เฮีย ท่านไหนบอกว่าป้อมเกริกไกรเป็นรังโจร?”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“นี่เป็นความจริงแท้ที่เราทราบ หัวหน้าป้อมเกริกไกรเป็นมหาโจรที่คอยรับส่วนแบ่ง ชนชั้นเตียอิตฮวงกับลือคี้คงมีตำแหน่งเป็นเท่ามั่ง (หัวหน้ากลุ่ม)”

เตียอิตฮวงกระซอกเสียงว่า

“สามหาบบังอาจนัก บิดาจะเชือดเจ้า...”

มันยื่นมือดึงทวนเหล็กกล้าจากข้างอาน บังคับม้าพุ่งทะยานเข้าหาลี้เซี่ย พริบตาที่เผลยผ่านไป ก็กวาดจู่โจมทวนออก

ในการคาดคำนวณของมัน ทวนนี้ต้องกวาดอีกฝ่ายหนึ่งล้มลง

อย่างน้อยกระแทกกระดูกหักไปสามสี่ซี่ มิคาดทวนนี้กลับกวาด
ถูกอากาศธาตุ

ในความรู้สึกของมัน ระยะห่างระหว่างทั้งสองยังอยู่ห่างไกล
ดังนั้นไม่ได้กวาดถูก

เตียอิตฮวงไม่ต้องรังบึ้งเหียน เพียงใช้สองเท้าหนีบกระทุ้ง
ม้ามังกรชาดก็กวอ้อมคราหนึ่ง พุ่งย้อนกลับมาอย่างรวดเร็ว

มันขวางทวนกวาดออก คราครั้งนี้กวาดถูกฝ่ายตรงข้าม
กวาดลิ้เขี่ยกระเด็นไปเจ็ดแปดเขี่ยะ

เตียอิตฮวงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

“ผู้แซ่ลิ้ นี่เป็นการแสหาเรื่องของเจ้าเอง คราครั้งนี้กระทั่งเงิน
ค่ามายังเก็บไม่ได้”

เหียนนัมร้องเสียงแหลมเล็กว่า

“นี่ ม้าดำตัวนั้นเป็นของข้าพเจ้า ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเขา”

เตียอิตฮวงกลับงงงันวูบ กล่าวว่า

“ระหว่างเจ้ากับมัน ยังแบ่งแยกอย่างชัดเจนถึงเพียงนี้หรือ
เจ้ากลับไม่ไปชมดูว่ามันตายแล้วหรือไม่?”

เหียนนัมกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเพียงต้องการทราบ ว่า พวกท่านจ่ายเงินซื้อม้า
ข้าพเจ้ามากน้อยเท่าใด?”

“ตามกฎหมายของพวกเรา เมื่อพบเห็นม้าดีจะซื้อเอาไว้ จ่าย
เป็นธรรมเนียมสกลสี่ห้าตำลึง”

“ไม่ได้ ข้าพเจ้าจะไปหาเป้าจู้พวกท่าน”

เตียอิตฮวงหัวร่อออกมาแล้วว่า

“ตกลง เราจะนำเจ้าไป”

มันบังคับม้ามังกรชาดถึงข้างกายเหียนนัม ย่อเอวยื่นมือออก

กล่าวว่า

“ขึ้นมาเถอะ เราจะนำเจ้าไปพบเป่าจู้”

เหียนนัมซ่อนมือทั้งสองไว้ด้านหลัง กล่าวว่า

“ไม่ ข้าพเจ้าไม่โดยสารมาตัวเดียวกับท่าน”

“เจ้านั่งรถไปเองก็ได้ แต่เราขออน้อมเตือนเจ้าไปกับเรา
ประเสริฐกว่า”

“เพราะเหตุใด?”

เตียอิตฮวงหัวร่ออย่างชั่วร้าย กล่าวว่า

“เจ้าเดินทางคนเดียว ทั้งเป็นยามมืดค่ำ ระวังคนขับรถนั้น
จะกินเจ้า”

เหียนนัมร้องคำ “เหลวไหล” เตียอิตฮวงกล่าวว่า

“บอกต่อเจ้าตามความสัตย์ เป่าจู้เราเพิ่งตกแต่งสุหยคนใหม่
ในเวลาอันสั้นไม่สนใจสตรีอื่น หากเจ้าอยู่ร่วมกับเราจะมีเสื้อผ้า
สวมใส่ มีเงินทองให้จับจ่าย”

มันยื่นมืออวบใหญ่โอบเอวอ่อนแอ้นของเหียนนัม ขณะจะ
โอบนางขึ้นบนหลังม้า พอใช้กำลังกลับโอบถูกอากาศธาตุ ตัวเอง
เสียหลักร่วงหล่นลงจากหลังม้าย่างป้าใหญ่

เหียนนัมหัวร่อคึกคักกล่าวว่า

“ท่านไหนนั่งไม่มัน ล้มพาดบาดเจ็บหรือไม่?”

เตียอิตฮวงลุกขึ้นนั่ง เห็นเหียนนัมยื่นมือให้ ต้องสละมัดมือมัด
ป้าอย่างขุ่นเคือง กระซอกเสียงว่า

“นางโสโครก ถอยห่างไป...”

ทางหนึ่งยัดเอวยันกายขึ้น มิคาดเท้าทั้งสองขาดันไร้ความ
รู้สึก กลับลุกไม่ขึ้น ต้องใจหายวาบครุ่นคิดขึ้น

‘เราร่วงหล่นครั้งนี้ หรือว่าขาหักไป?’

ขณะครุ่นคิด ได้ยินเสียงฝีเท้ามากระทบโสต เป็นลือคือควบ
ขับม้าด่าปลดทอดสอบฝีเท้าเสร็จสิ้นย้อนกลับมา

ลือคือกวาดตามอง เห็นลีเซียนนอนอยู่ห่างไปเจ็ดแปดเชี้ยว
เตียอิตฮวงก็นั่งกับพื้น ดังนั้นรีบดึงทวนเหล็กกล้าจากข้างเอว ร้อง
ถามว่า

“เป็นเรื่องราวใด?”

เตียอิตฮวงตอบว่า

“เราพลีกร่วงลงมา คล้ายรับบาดเจ็บที่เท้า”

เตียอิตฮวงถามอีกว่า

“ผู้แซ่ลี้ นั้นเป็นอย่างไร?”

“มันถูกเรากวาดใส่ทวนหนึ่ง คาดว่าไม่รอดแล้ว”

ลือคือขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ท่านหากกระทบกระเทือนถึงเอ็นกระดูก จะรีบรุดเดินทาง
ได้อย่างไร?”

พลางกระโดดลงจากหลังม้ายื่นมืออุ้มเตียอิตฮวง กล่าวว่า

“ลองลุกขึ้นยืนดู...”

เตียอิตฮวงร้องว่า

“ไม่ได้ สองเท้าเราลั่นชาด้าน”

เหียนิมขยับกาย ยืนอยู่ระหว่างลือคืกับม้ามังกรชาดห่อ
ปากเป่าเบาๆ ม้าด่าปลดซึ่งชื่อเสือดาวควันดำก็วิ่งเหยาะอย่าง
จากไปหลายวา

ลือคืมองตามเจ้าเสือดาวควันดำไป พลันเห็นลีเซียนที่ห่างไป
เจ็ดแปดเชี้ยวหยุดลุกขึ้นยืน ยกมือตบฝุ่นละอองตามร่างกาย

ลือคืรับผลจากเตียอิตฮวง ขวางทวนรื้อรับมือศัตรู ปาก
กล่าวว่า

“เล่าเตีย (คนแซ่เตีย) เจ้าผู้มันไม่เป็นไร”

เตียอิตฮวงอุทานดังเอ๊ะ ไม่ทันเอ่ยปาก ลีเซี่ยก็เดินสายอาดๆ เข้ามา กล่าวว่า

“อาศัยพวกเจ้าโจรเล็กโจรน้อยทั้งสอง ก็สามารถโค่นเรา หรือ?”

ลือคี่กระซอกเสียงว่า

“เจ้าจึงเป็นโจรเล็กโจรน้อย”

ลีเซี่ยกล่าวว่า

“เช่นนี้เป็นว่า เจ้าเป็นคนมีศักดิ์ตำแหน่งในป้อมเกริกไกร แล้ว?”

ลือคี่ไม่ตอบคำ ร้องว่า

“เจ้าระวัง บิดาจะลงมือในบัดดล”

“ตกลง เราก็คิดชมดูว่า ทวนเหล็กกล้าของเจ้ามีกระบวนท่าเลิศล้ำอันใด”

ลือคี่ย่อร่างต่ำลง จับทวนด้วยสองมือ แทะออกในระดับเสมอก แต่สภาวะจ้วงแทงเชิงซำย้ง มันก็มีท่าที่ลำบากกินแรง

เบื้องหน้าปลายทวนของมันยังมีที่ว่างสามสี่เซี่ยะ ค่อยเป็นร่างของลีเซี่ย ดังนั้นไม้วัตถุใดกั้นกลางทวนเหล็กกล้า แต่มันกลับใช้กำลังอย่างยากเย็น คล้ายเสือกทวนแทงทะลุผนังกำแพงที่ไร้สภาพชั้นหนึ่ง

สีหน้าลีเซี่ยเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมลง ตัวตื้อขาขึ้น ก็เพิ่มดาบสั้นแววับเล่มหนึ่ง กรีดเป็นวงกลมเล็กๆ ที่เบื้องหน้าปลายทวนวงหนึ่ง

ความเคลื่อนไหวของเขาปลอดโปร่งไม่ติดขัด เปรียบกับท่าที่ที่ลำบากกินแรงของลือคี่ พอติดขัดกันอย่างรุนแรง

ดาบสั้นเพ็งกริดวาดเป็นวง ลือคี่พลันโน้มน้าวไปเบื้องหน้า คล้ายกับผนังกำแพงไร้สภาพที่เบื้องหน้าพลันเคลื่อนห่างไป ทำให้ เรียวแรงที่ใช้ออกสูญเปล่า ต้องถลาไปเบื้องหน้าอย่างเสียหลัก

ลือคี่แม้ไม่ถึงกับถลาล้มลงจริง ๆ แต่ก็แตกตื่นจนหลังเหงื่อ เย็นเยียบออกมา ไม่เข้าใจว่าฝ่ายตรงข้ามสลายอาณภาพของทวน นี้ได้อย่างไร

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“เพลงทวนที่ดี เป็นทวนดักเล็งเขี้ยว (ทวนมังกรพิษ) อัน เทียงแท้มาตรฐาน ใช่หรือไม่?”

ลือคี่ดาทอประกายพิสดาร กล่าวว่า

“พี่ท่านเป็นชนชั้นยอดคน มีสายตาแหลมคม เราเผชิญ มือดีไม่น้อย แต่ยังไม่มีความรู้ใ้ตอบคำถามของเพลงทวนเราได้”

ลี้เซี่ยถามว่า

“เราคาดเดาถูกต้อง ใช่หรือไม่?”

“มิผิด”

ลี้เซี่ยถามอีกว่า

“เตียฮิดฮวงก็ฝึกปรีอเพลงทวนมังกรพิษหรือ?”

“พวกเราฝึกวิทยายุทธ์กับเป้าจู้ ร่ำเรียนวิชาฝีมือเดียวกัน”

ลี้เซี่ยกระตือรือร้นยินดียิ่ง ควรทราบเพลงทวนมังกรพิษ กับมืออสูรเร้นลับเป็นยอดวิชาของเทพค่านวณ ซึ่งสืบทอดมา จากเขาปู่ชัว และเป็นยอดวิชาที่เขาคิดใคร่พิสูจน์ทราบแต่แรก ยาม นี้ฟังว่าประมุขป้อมเกริกไกรฝึกปรีอเพลงทวนมังกรพิษ ไหนเลย ยอมพลาดโอกาสได้

ลี้เซี่ยโบกมือกล่าวว่า

“ประเสริฐมาก ท่านนำเราไปพบเป้าจู้พวกท่าน ภายได้

ความดีความชอบนี้ จะไว้ชีวิตท่านสักครา"

ลือคือแหงนหน้าหัวร่อเสียงเกรี้ยวกราดกล่าวว่า

"คำกล่าวที่เชื่องโชนัก ไม่กลัวลมพัดตัดลิ้นขาดไปหรือ?"

ลือเขี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านเห็นสภาพของเตี้ยอิดฮวงหรือไม่?"

เตี้ยอิดฮวงจนบัดนี้ค่อยร้องดั่งๆ ว่า

"เป็นเราหกล้มไปเอง อย่าได้ฟังมันกล่าวเหลวไหล"

ลือเขี่ยกล่าวว่า

"เราความจริงคร้านที่จะเปลืองกรรมมากความ แต่ก็ไม่อาจทนดูความโหดเขลาของมัน ด้วยพลังฝีมือของเรา มันไหนเลยโค่นเราล้มลงได้ เช่นนี้เถอะ เมื่อครู่ท่านลงมือต่อเรา ตอนนี้ลองถือทวนจูโจมต่อเหยี่ยวไกวเนี้ย หากนางไม่สามารถปิดป้องต้านรับได้ พวกเราจะโขกศีรษะขอขมาต่อท่านเอง"

ลือคือครุ่นคิดขึ้น

'เพลงทวนมังกรพิษของป้อมเรา เพียงกระบวนท่าเดียวก็พิสุจน์ผลแพ้ชนะ หากสตรีนางนี้รับเพลงทวนของเราไว้ได้ อย่างนั้นเรากับเตี้ยอิดฮวงผนึกกรรมกำลัง ก็มีใช้คู่มือของมัน'

ขณะครุ่นคิด เหยี่ยมกล่าวว่า

"ท่านลงมือเถอะ"

พลางแกว่งไกวแส้ไยทองในมือ ไม่ได้ตั้งท่ารับมือศัตรู

ลือคือพลิกตัวคราหนึ่ง เลือกทวนจ่อใส่เหยี่ยม เห็นมันย่อตัวลงเลือกแทงทวนออกอย่างสุดกำลัง

กระบวนทำนี้นี้ยังคงเป็นเช่นเดียวกับเมื่อครู่ ลำบากกินแรงยิ่งคล้ายกับเบี่ยงหน้าปลายทวนเป็นผนังกำแพงที่ไร้สภาพชั้นหนึ่ง ต้องทุ้มเทกำลังจึงแทงทะลุได้

เหียนี่มขยับข้อมือ ปลายแส้กรีดฝ่าอากาศ บังเกิดเสียงดังเบาๆ เห็นปลายแส้พุ่งฉวัดเฉวียนอยู่รอบทวนของศัตรูหลายครา คล้ายชอกซอนหาช่องว่างรอยโหว่ ชำแรกผ่านเข้าไปม้วนพันกับคันทวน

แส้ใบทองของนางพอแตะกับคันทวน เรียวแรงทั่วร่างของ ลือคึกปล้นสูญสลาย ต้องใจสั่นสะท้าน รีบถือนทวนพุ่งถอยไปสองก้าว
เหียนี่มั้งแส้ใบทองกลับ หาได้รู้ไล่ตามติดไม่

ลี้เซี่ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ตอนนี้ท่านเข้าใจแล้วกระมัง ตำแหน่งที่นางยืนอยู่ จุดประสงค์เพื่อขัดขวางไม่ให้ท่านวิ่งเข้าหาม้าคู่ขา ควนซั่มม้าหลบหนีไป”

เตียอิตฮวงพอฟัง ต้องร้องดังๆ ว่า

“พวกท่านลอบทำร้ายเราอย่างไร?”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“เรากับเหียนี่มัวแยกย้ายจี้สกัดจุดใส่เท้าของท่านคนละข้าง นำหัวร่อท่านไม่ทราบความนัย ยังคุ้ยโฮ่โดยไม่กระดากปาก”

ลือคึกกล่าวว่า

เรากับเตียอิตฮวงได้รับคำสั่งเป่าจู้ เดินทางไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง ไม่สามารถปลื้กตัวนำพวกท่านไปยังป้อมเราได้”

ลี้เซี่ยกล่าวว่า

“หากท่านขัดคำสั่งเป่าจู้อาจไม่ถึงตาย แต่หากขัดคำสั่งเราคืนนี้อาจคิดหมายมีชีวิตไปจากที่นี่ ท่านลองใคร่ครวญให้ดี”

ลือคึกกล่าวอย่างตื้อรั้นว่า

“หากท่านต้องการให้พวกเราปฏิบัติตามคำสั่ง ต้องเอาชนทวนในมือเราก่อน”

ลี้เซี่ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ท่านช่างไม่รู้จักตีฆ้องนัก”

ลือคี้กวัดแกว่งทวนเหล็กกล้าในมือคราหนึ่ง กล่าวว่า

“เราบอกแล้วว่าท่านต้องเอาชนะทวนในมือเรา ค่อยเอ่ยถึงเรื่องอื่น”

“ตกลง ท่านรอสักครู”

เขาซุกเก็บดาบสั้น เดินไปยังรถม้า หยิบฉวยดาบยาวคู่มือออกจากตัวรถ

ทั้งสองแยกย้ายยืนหยัด เผชิญหน้ากัน ลี้เซี่ยกล่าวเสียงเย็น
ชาวว่า

“ดาบของเราพอหลุดจากฝัก ต้องเห็นเลือดค่อยรั้งกลับคืน
ท่านบิบบังคับเราลงมือ เท่ากับหาที่ตายเอง”

ลือคี้กล่าวว่า

“พวกเราผู้ใดเป็นตาย ตอนนี้อย่างไม่ทราบ ท่านอย่าได้
ประโคมโอ้ ได้หรือไม่?”

สีหน้าลี้เซี่ยปรากฏแววอำมหิตขึ้น ชักดาบวิเศษจากฝัก ใน
ม่านวิกาลเห็นประกายเย็นเยียบวูบขึ้น ไม่ต้องถามก็ทราบได้ ดาบ
นี้ต้องคมกล้าสุดเปรียบปาน

ดาบของเขาพอชักจากฝัก คนเคลื่อนไหวตามสภาวะดาบ
กลับกลายเป็นสายรุ้งอันเจิดจ้าจับตา ม้วนจุโจมใส่ลือคี้

ลือคี้ยังคงจ้วงแทงทวนออกอย่างลำบากกินแรง จี๋ใส่ผู้คน
อย่างราบเรียบธรรมดา

ลี้เซี่ยพอโถมเข้าใกล้ ก็เผชิญสิ่งกีดขวาง สภาวะจุโจมสะดุค
หยุดยั้งลง

แต่ลี้เซี่ยไม่มีที่ท่าตื่นตระหนก สะบัดดาบกรีดเป็นประกาย

ดาบที่ไขว้จับซ่อนพื้นหนึ่ง

ลือคือรู้สึกพลันทวนพลันสลายคลาย รีบรั้งทวนล่าถอย เพื่อ
ที่จะเว้นที่ว่าง หวังจุใจมอกเป็นคำรบสอง

พริบตาที่มันล่าถอย ปรากฏดาบเป็นแผ่นผืนของลี้เซี่ย
พลันรวมรั้งเป็นเส้นเดียว ชำแรกแทรกซึมเข้าไปในรัศมีทวน

เห็นประกายดาบบูบแล้วหายวับ ลือคือครงหนักๆ ชวนเซ
ถอยไปสามสี่ก้าว คลายมือทิ้งทวนล้มลงไปไม่ไหวดังอีก

ลี้เซี่ยลดดาบลง สืบเท้าเข้าหาเตี้ยอิดฮวง กล่าวเสียงเย็นชา

“ท่านเห็นชัดตาแล้วหรือไม่ ต้องการให้พวกเราคลายจุดแก่
ท่าน เพื่อพิสูจน์ความเป็นความตายหรือไม่?”

เตี้ยอิดฮวงแตกตื่นตะลึงลาน ชั่วครูจึงกล่าว

“ไม่ต้องแล้ว เรามีใช้คู่มือของท่าน”

ลี้เซี่ยสอดดาบคืนฝัก กล่าวว่า

“เจ้าผู้นี้หากพิสูจน์ฝีมือกับเหยี่ยวโกวเนี่ย จะไม่ถึงกับเสียชีวิต
ตอนนี้ท่านน่าจะไปยังป้อมเกริกไกร ตามตัวเป่าจู้พวกท่านตั้ง
แป๊ะอยู่มาพบเรา”

เตี้ยอิดฮวงขบคิดแล้วกล่าว

“ป้อมเราแม้อยู่ท่ามกลางภูเขาล้อมรอบ แต่มีทางออกทั้งสี่ทาง
ชาวเมืองในรัศมีหลายร้อยลี้ล้วนเคยผ่านไป ต่อให้เป็นคนชั่วรอก
ผู้นี้ก็สามารถส่งท่านทั้งสองไป เราต้องไปทำงานเรื่องหนึ่ง ดีที่ม้ามังกร
ชาดามีผีเท้าจัด สามารถเร่งรุดกลับป้อมทันเวลา ทำหน้าที่
รายงานให้กับท่านทั้งสอง”

ลี้เซี่ยตวาดว่า

“เหลวไหล หนึ่งนั้นพวกเราจะไม่ปล่อยให้ท่านใช้ม้ามังกร
ชาดตัวนี้อีก ทั้งนี้เพราะเราจับไว้เป็นพาหนะ ไม่หยาบยืมให้อีก สอง

ท่านต้องเข้าพบตั้งแป๊ะอ๊วย เรียกมันออกมาต้อนรับเรา”

เตี้ยอิดฮวงไม่กล้าขัดคำสั่ง ได้แต่รับคำว่า

“ตกลง เราจะนำพวกเจ้าไป”

ลี้เซี่ยจูงม้ามังกรขาดไปในดงไม้ที่ห่างไป ผูกติดกับลำต้นไม้ จากนั้นเคลื่อนย้ายเตี้ยอิดฮวงซึ่งถูกจี้สกัดจุดสองคราขึ้นรถม้า สั่งให้คนขับรถควบขับรถไปยังป้อมเกริกไกร

รถม้าควบตะบึงในความมืดอย่างรวดเร็ว ดังนั้นผู้คนภายในรถต้องเผชิญกับความกระแทกกระเทือน

ลี้เซี่ยกับเหียนฉิมนั่งอยู่ปากหนึ่ง เตี้ยอิดฮวงอยู่อีกปากหนึ่ง หันหน้าหาพวกเขา ภายในรถก็จุดตะเกียงดวงหนึ่ง มาตราว่า แกว่งไกวอย่างรุนแรง แต่หาได้ดับไปไม่

เตี้ยอิดฮวงเพียงบ่งบอกไม่กี่คำ คนขับรถก็ทราบว่าจะต้องไปยังทิศทางใด แสดงว่าชาวเมืองเสฉวนล่วงรู้ที่ตั้งของป้อมเกริกไกรเป็นอย่างดี

การบุกป้อมเกริกไกรของลี้เซี่ยครั้งนี้ ก่อเกิดเรื่องราว ลูกหลานบานปลายอย่างใหญ่หลวง

ประวัติผู้แต่ง

ชีเบ้เล้ง (ชื่อนี้ออกเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋ว หากออกเสียงเป็นภาษาจีนกลางอ่านว่า ชื่อหม่าหลิง) ชีเบ้เป็นแซ่สองตัว ส่วนคำเล้งแปลว่าชนนที่ระดับบนหมวกขุนนาง มีชื่อจริงว่าไ้วซือเม้ง เป็นคนชั่วเถาณทลกวางตุ้ง เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1933 ชีเบ้เล้งถือกำเนิดจากครอบครัวชาชาติทหาร เติบโตที่ฮ่องกง ต่อมาค่อยมาศึกษาต่อยังไต้หวัน จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเจิ้งจื้อต้า เสวียภาควิชารัฐศาสตร์ ระหว่างที่ยังศึกษาประมาณปี ค.ศ. 1958 ก็ใช้นามปากกาไ้วเล้ากือสือ เขียนชุดกวนลกฮวงฮุ้นลกรวม 3 ภาค ต่อจากนั้นค่อยใช้นามปากกาชีเบ้เล้ง เขียนเรื่องเกี่ยมซีโซยฮ่วมลกตามด้วยผลงานอีกกว่าสามสิบเรื่อง

กิมยังบอกว่า “ในชีวิตของข้าพเจ้า ความสุขใจที่สุดคือหยิบจับนวนิยายกำลังภายในที่นำอ่านเล่มหนึ่ง เวลาที่ข้าพเจ้านั่งเครื่องบินเดินทางไกล ในกระเป๋าถือจะติดนวนิยายของแป๊ะอู๋ ไฮ่ยจูล้ำจู้ ไก๊วเล้ง และชีเบ้เล้งอยู่เสมอ”

ไก๊วเล้งบอกว่า “ในนักเขียนนวนิยายกำลังภายในยุคต้นของไต้หวันหนึ่งเดียวที่ข้าพเจ้า ‘เสพติด’ คือชีเบ้เล้ง เขาถือเป็นนักเขียนที่มากด้วยพรสวรรค์ จำได้ว่าครั้งกระโน้นเพื่อต้องการอ่านก่อน ข้าพเจ้าจะไปรอที่หน้าร้านสำนักพิมพ์เจินสั่งเม่ยแทบ

ทุกวัน เพื่อรออ่านเรื่องใหม่ของซีเบ้เล้ง ต่อมาอ่านเล่มนี้ รอเล่มต่อไปไม่ไหว จึงค้นไม้คั่นมือลองเขียนนวนิยายกำลังภายในดู”

หวงอี้บอกว่ “นักเขียนนวนิยายกำลังภายในที่ข้าพเจ้าชื่นชมที่สุดคือกิมย้งกับซีเบ้เล้ง โดยเฉพาะซีเบ้เล้ง ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาสมควรนั่งเก้าอี้ตัวที่หนึ่งในแวดวงกำลังภายในได้ห้วน ผลงานของเขาแฝงความหมายครอบคลุมอยู่ใน สลักเสลานิสัยใจคอของคนอย่างลึกซึ้ง ถ่ายทอดหลักปรัชญาอย่างโดดเด่น สามารถพบเห็นได้จากทุกแห่งหน สร้างสรรค์โลกยุทธจักรนวนิยายที่มีชีวิตเลือดเนื้อ ปราศจากช่องว่างจุดอ่อนให้จู้จ๋ม ในนวนิยายของข้าพเจ้าให้ความสำคัญกับจิตสมาธิและพลังสภาวะ เพราะได้รับอิทธิพลจากซีเบ้เล้งเอง”

ซีเบ้เล้งได้ชื่อว่าเป็นนักเขียนที่รักษามาตรฐานในการเขียน ได้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย ที่น่าเสียดายคือ ซีเบ้เล้งด่วนเสียชีวิตเมื่อปี ค.ศ. 1989 ที่ฮ่องกง สิริอายุรวม 56 ปี คงฝากไว้แต่ผลงานอันระบือลือลั่น ให้นักอ่านนวนิยายกำลังภายในได้รำลึกนึกถึง

真善美® 武侠世界

www.ChineseKungfu.com

真善美出版社授權

เส้นทางของจอมยุทธ์

เป็นผลงานของซีเบิเล้ง

ประกอบด้วยภาคที่หนึ่งคือบูเต๋า (เส้นทางนักบู)

กับภาคที่สองคืออิงจี้เกียน (ภัยพิภพหึงงาม)

ทั้งนี้แบ่งเป็นสองภาค แต่เป็นเรื่องราวที่ดำเนินอย่างต่อเนื่อง

จึงเรียกรวมเป็นเส้นทางของจอมยุทธ์

เส้นทางของจอมยุทธ์ เรียบเรียงโดย น.นพรัตน์

เขียนถึงตัวละครชายหญิงที่มีสีสันแตกต่าง

จอมดาบที่แสวงหาสุดยอดของฝีมือ

นอกจากเพลงดาบที่ฉียบขาดดุเดือด

ยังเขียนถึงเคล็ดวิชาอันลึกล้ำ

ดังนั้นไม่เพียงเป็นเส้นทางของนักสู้ผู้กล้าในยุทธจักร

ทั้งยังเป็นเส้นทางอีกสายหนึ่งของนวนิยายกำลังภายใน

SIAM INTER
Multimedia

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์ ในเครือบริษัท สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย จำกัด (มหาชน)
459 ลาดพร้าว 48 แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310 โทรศัพท์ 0-2693-0904

A0714 / นวนิยายจีนกำลังภายใน / www.smm.co.th

ออกแบบปก : นพกานต์ วงศ์คล้าย

The Way and the End / 江湖路 / 1

© 1999 by SUNG ENTERPRISE INC.

All rights reserved. First published in Taiwan by Chen Shan Mei Publishing Co.

This translation rights arranged with ChineseKungfu Inc. and Siam Inter Books, a division of Siam Inter Multimedia Public Co., Ltd.

ราคา 220 บาท

ISBN 978-616-254-545-0

9 786162 545450

02-05-00328-101

0 205003 281016